

Salman
Rushdie

Hárún
és a Mesék Tengere

Európa

Salman Rushdie
Hárún
és a Mesék Tengere

Európa Könyvkiadó
Budapest 1992

Salman Rushdie
Haroun and the Sea of Stories
Granta Books, London, 1990
© Salman Rushdie, 1990

Hungarian translation © Falvay Mihály, 1992

TARTALOM

[A Blabla-sah](#)

[A Postabusz](#)

[A Zál-Tó](#)

[Egy Haha és egy Dede](#)

[Gappikról és Csúpválákról](#)

[A kém históriája](#)

[Az Alkonyzónában](#)

[Árnyékharcosok](#)

[A Sötét Hajó](#)

[Hárún kívánsága](#)

[Bátcsít Királykisasszony.](#)

[A Rozmár volt az?](#)

Z embla, Zenda, Xanadu, Srácok,
A mesék is igazságok.
F élelmesek mind az álmok.
A hol járok, nem látjátok:
R ám gondolva olvassátok!¹

Első fejezet

A Blabla-sah

Volt egyszer Alifbá országában egy szomorú város, minden városok legszomorúbbika; olyan riadalmasan szomorú volt, hogy a tulajdon nevét is elfelejtette. Bánatos tenger partján épült, s a tenger mordhallyal volt tele; aki pedig eszik a mordhallyból, annak szinte rókázhatnékja támad a búbánattól, még ha történetesen kék is az ég.

A szomorú város északi peremén hatalmas gyárak terpeszkedtek, amelyekben (nekem is úgy mondták) szomorúságot gyártottak, csomagoltak s küldtek szerte a világba, és a világnak elege mintha soha nem lett volna belőle. Fekete füst dőlt a szomorúsággárak kéményeiből s ülte meg rossz hír gyanánt a szomorú várost.

Ennek a városnak az útvesztőiben, túl a tört szívekre emlékeztető romházak negyedén, élt egy Hárún nevezetű vidám kis fickó, egyetlen gyermeke a mesemondó Rasid Kalifának, kinek vidámságáról regéket regéltek szerte a szomorú városban, s kinek nagyralátó és szerény, egyszerű és nyakatekert, véget nem érő meséi okán nem is egy, de két beceneve volt ismeretes. Csodálóinak „Legenda-medence” Rasid volt ő, mely csurig van víg történetekkel, mint a tenger mordhallyal; féltékeny vetélytársai viszont csak Blabla-sahnak hívták. Felesége, Szóraja szemében sok-sok éven át példás és szerető férj volt, és Hárún ezek alatt az évek alatt olyan otthonban nevelkedett, amely homlokráncoló nyomorúság helyett apja nevetésétől és anyja könnyen csorduló énekétől volt hangos.

Aztán valahogy minden elromlott. (Talán beszivárgott végül a város szomorúsága az ablakon.)

Mikor egy nap, strófa közben, mintha csak kikapcsolták volna, elhallgatott Szóraja éneke, Hárún tudta, hogy bajok lesznek. De hogy mekkorák, azt nem is gyanította.

Rasid Kalifa, fülig merülve a mesefabrikálásba és -mondásba, észre sem vette, hogy asszonya nem énekel már, s ettől a dolgot, ha lehet, még rosszabbra fordultak. De hát Rasid elfoglalt ember volt, örökké üzentek érte, végtére ő volt a Legenda-medence, ő volt a hírneves Blabla-sah, s

mivel örökké próbált és szerepelt, szerepelt és próbált, folytonos fellépései miatt azt sem tudta, mi történik, mi nem történik otthon. Száguldozott szerte a városban és az országban, meséit mondván, miközben Szórája otthon egyre felhősebb homlokú lett, sőt egy kissé már égzengéses is, és, igen, vihart érlelő.

Hárún, ha csak tehetett, apjával tartott, aki tagadhatatlanul varázslatos ember volt. Ha fölkapaszkodott valamely zsákutca végében ábdált dobogóra, a porban kuporgó rongyos gyerekhad meg a fogatlan vénségek mind rá függesztették a tekintetük, és ha úgy istenigazában belemelegedett, akkor még a városszerte szabadon bóklászó tehének is megtorpantak és a fülük hegyezték, a majmok helyeslően makogtak a háztetőn, és a papagájok az ő hangját utánozták.

Hárún gyakran zsonglórnek gondolta apját, mert történeteit több önálló meséből bűvészkedte össze, és szédítő forgatagban, soha nem hibázva, egyszerre valamennyit a levegőben tartotta.

Honnan eredtek Rasid történetei? Úgy tűnt, elegendő, ha csak mosolyra nyitja telt, piros ajkát, és már bukik is ki rajta valami újdonság történet, tele varázslattal, szerelemmel, hercegkisasszonnyal, gonosz nagybáccsival, dagadt nagynénivel, sárga kockás nadrágos, nagy bajuszú gengszterrel, hősökkel, harccal és jó fél tucat fülbemászó, könnyen énekelhető dallammal. Mindennek jönnie kell *valahonnan*, töprenkedett Hárún, ezek a mesék sem jöhetnek csak úgy a semmiből...

Ámde valahányszor föltekintette apjának ezt a minden kérdések legfontosabbikát, a Blabla-sah csak összehunyorította azt a bizony kissé dülledt szemét, megpaskolta rengő pocakját, hüvelykjét a szájába kapta, és mulatságos, kortyoló hangot hallatott, ilyesformán: *glu-glu-glu*. Hárún ezt persze ki nem állhatta. - De komolyan! Honnan szeded? - hajtogatta, Rasid pedig rejtelmesen húzgálta a szemöldökét, és bűvösen billegette ujjait.

- Hát a nagy Mesetengerből - jelentette ki. - Hörpintek egy jót a meleg mesevízből, és akkor érzem, hogy feltöltődöm.

Hárúnt módfelett bosszantotta a válasz. - Akkor azt mondd meg, hol tartod azt a nevezetes meleg vizet! - faggatta tovább ravaszskásan. - Bizonyára ágymelegítő palackokban, hm? Csakhogy minálunk olyat se látni.

- Láthatatlan csapból folyik, amit egy Vídzinn szerelt föl - válaszolta szemrebbenés nélkül Rasid. - Persze csak annak, aki előfizet rá.

- Hogyan lesz valakiből előfizető?

- Ohó - mondta a Blabla-sah -, az Egyszerűen Megmagyarázhatatlan.

- Akárhogy is - morgolózott Hárún -, az biztos, hogy az életben nem láttam Vídzsintt.

Rasid vállat vont. - A tejesembert sem látod soha, mert alszol még, mikor jön, mégis gondolkodás nélkül megiszod a tejet, hm? - mutatott rá. - Úgyhogy csak hagyjál föl szépen ezzel az akadékoskodással, és örülj a mesémnek, ameddig örülhetsz. - És ennyiben maradtak.

Csakhogy Hárún egy nap eggyel többet kérdezett a kelleténél, és akkor tört ki a gyalázat.

Kalifáék egy kis betonház földszintjét lakták, a fal rózsaszín volt, az ablakok citromzöldek, a girbegurba vaskorlátos erkély pedig kék, s mindezek okából nem is házra, hanem (Hárún szerint) inkább tortára hasonlított. Nem volt valami fölséges épület, hozzá sem lehetett mérni a dúsgazdagok felhőkarcolóihoz - ugyanakkor a szegények viskóitól is elütött. A szegények hullámpapír dobozból, műanyag lemezekből ábdált, rozszant kalyibákban laktak, melyeket, mondhatni, a kétségbeesés ragasztója tartott össze. És ott voltak aztán a hóttzegények, akiknek még ilyen hajlék sem jutott. Utcán háltak, vagy boltok kapualjában, s még ezért is fizetniük kellett a helyi gazfickóknak. Az tehát az igazság, hogy Hárún szerencsés legényke volt; hanem a szerencse már csak olyan, hogy képes minden figyelmeztetés nélkül elillanni. Az egyik pillanatban még vigyáz ránk szerencsecsillagunk, a másokban supp, cserbenhagy.

A szomorú városban többnyire sokgyermekes családok éltek; a szegény gyerekek sokat éheztek és betegeskedtek, a gazdag srácok meg túlzabálták magukat, és porlekedtek a szüleik pénzén. Hárún mégis tudni akarta, őneki miért nincsenek testvérei, de ami választ Rasidtól kapott, azzal nem sokra ment:

- Benned is jóval több van, fiatal barátom, mint amennyi látszik.

Ez meg ugyan mit jelentsen? - Fölhasználtuk, mikor téged készítettünk, a nekünk jutó teljes gyerekanyag-mennyiséget. Benned van, barátocskám,

négy-öt gyerekre való matéria - magyarázta Rasid. - Bizony ám, több van benned, mint amennyit gondolnál.

Egyenes választ hiába várt az ember Rasid Kalifától, aki, ha volt tekervényesebb, hosszabb út, a rövidet soha nem választotta. Szórajától már egyszerűbb választ kapott Hárún. - Hiába próbálkoztunk - mondta szomorúan. - Nem olyan egyszerű dolog ez. Nézd meg szegény Szenguptáékat.

Szenguptáék lakták az emeletet. Szengupta úr a városházán hivatalnokoskodott. Pálcavékony, nyafka hangú, zsugori istenteremténye volt, szemben az asszonyával, Onitával, aki nagylelkű volt, bővérű, harsány és rengő-hájas. Egy szál gyermekük sem volt, s ez lehetett az oka, hogy Onita többet törődött Hárúnnal, mint amennyinek Hárún igazán örült volna. Édességekkel tömte (ami nem volt baj), összeborzolta a haját (ami baj volt), és mikor magához ölelte, akkor Hárúnt, rémületére, teljesen körülhőmpölyögte a dús asszonyi hús.

Szengupta úr fütyült Hárúnra. Szórajával annál többet törődött, s ez már korántsem volt ínyére Hárúnnak, különösen mikor Szengupta úr a mesemondó Rasidot kárpálta az asszonynak, márpedig ezt tette, valahányszor azt hitte, hogy Hárún nem hallja. - Ez a magácska férje, már elnézést, hogy szóba hozom - nyafogta vékony orrhangján -, ez ugyancsak fönn hordja az orrát, csak tudnám, miért. Végül is mire valók ezek a históriái? Mi hasznuk a történeteinek, ha még csak nem is igazak?

Hárún pedig, aki persze odakint, az ablaknál hegyezte a fülét, elhatározta, hogy nem fogja érdekelni Szengupta úr, aki lám, gyűlöli a mesét és a mesemondókat; ő eztán *ennyit* se fog törődni vele.

Mi hasznuk a történeteinek, ha még csak nem is igazak? A rettentő kérdés befészkelte magát Hárún fejébe, és nem tágított. Mindazáltal voltak, akik igen sokra tartották Rasid meséit. Közeledtek a választások, és a politikai pártok fontoskodó Lótuszfaktuszai mind fölkeresték Rasidot, kövér macskamosollyal körülhízelegették, és kérlelték, hogy az ő, csakis az ő nagy gyűléseiken lépjen föl a meséivel. Köztudomású volt ugyanis, hogy aki Rasid varázsos nyelvét maga mellett tudhatja, annak nincs miért aggódnia. Soha senki egy szavát sem hitte a politikusoknak, hiába iparkodtak úgy tenni, mint akik az igazat mondják. (Mellesleg épp ezért érezte meg mindenki, hogy hazudnak.) Rasidban bezzeg mindenki hitt,

mert nyíltan hangoztatta, hogy amit mond nekik, abban szemernyi igazság sincsen, az mind légből kapott, vagyis hogy maga találta ki. A politikusoknak tehát szükségük volt Rasidra: általa reméltek szert tehetni az emberek szavazataira. Fölsorakoztak Rasid ajtaja előtt, fényes arccal, bádogmosollyal és degesz pénzeszacskóikkal. Rasid kedvére válogathatott.

Aznap, mikor minden rosszra fordult, Hárún az iskolából hazajövet elkapta az esős évszak első zivatarát.

Mikor beköszöntöttek az esőzések, az élet valamelyest megenyhült a szomorú városban. Ilyenkor került piacra a jóízű fedőhal, és az emberek egy időre búcsút mondhattak örökös mordhalétkeiknek, a levegő hűvös lett és tiszta, mert az eső elverte a bánatgyárak kéményeiből gomolygó fekete füstöt. Hárún Kalifa szeretett így bőrig ázni az év első esőjében, vidáman szökdécselt hát, csudás-melegen átázott mindene, még a száját is eltátotta, hadd mossa nyelvét is az áldott eső. Olyan fényes-lucskosan ért haza, mint a frissen kifogott fedőhal.

Onita asszony kinn állt az emeleti teraszon, és reszketett, mint a kocsonya; ha nem zuhog az eső, Hárún is észrevette volna, hogy sír. Belépett a házba, és odabenn Rasidot, a mesemondót olyan állapotban találta, mintha csak az imént húzta volna vissza fejét a nyitott ablakból: a mesemondó Rasid szeme és orcája nedvességben úszott, de a ruhája száraz volt.

Hárún anyja, Szóraja megszökött Szengupta úrral.

Pontban délelőtt tizenegykor beküldte Rasidot Hárún szobájába, hogy keressen meg egy elkallódott zoknit. Pár másodperc múlva Rasid, miközben vadul kutatott (Hárún nagy zoknielvesztő volt ugyanis), hallja ám, hogy csapódik a lakásajtó, s rögtön utána autó húzott el a ház elől. Berontott a nappaliba, de feleségének hűlt helyét találta, s láthatta még a sarkon beforduló taxit. Lám, milyen pontosan kiterveltek mindent, gondolta. A falóra még most is tizenegyet mutatott. Rasid fölkapott egy kalapácsot, és izzé-porrá zúzta. Aztán körbejárt a házban, és széttört minden órát, még a Hárún éjjeliszekrényén álló ébresztőnek sem kegyelmezett.

Hárúnnak, megtudván anyja távoztat, ez volt az első szava: - Miért törted el az órám?

Szóraja búcsúlevelet hagyott, tele azokkal a hitványságokkal, amiket Szengupta úr mondott Rasidról: „Téged csak a szórakozás érdekel, mikor komoly embernek tudnia illenék, hogy az élet komoly dolog. Tele a fejed szemfényvesztéssel, tényeknek nincs benne hely. Szengupta úrnak aztán semmi, de semmi képzelőereje. És ez kell nekem.” Utóirat is volt. „Mondd meg Hárúnnak, hogy szeretem, de nem tehetek róla, meg kellett tennem.”

Esővíz csöpörgött Hárún hajáról a búcsúlevélre.

- Mit tehettem volna, fiam - jajongott szívet -tépően Rasid. - Nem értek én semmi egyébhez, csak a mesemondáshoz.

Hárún, látva, milyen szánalmas állapotban van az apja, elvesztette türelmét, és rárivallt: - Na és? *Mi hasznuk a történeteidnek, ha még csak nem is igazak?*

Rasid kezébe temette az arcát, és sírva fakadt.

Hárún már szívesen visszazívta volna, amit mondott. Húzta volna ki apja füléből, s gyömté volna vissza a saját szájába, de nem volt mit tenni. Ezért aztán csak magát okolhatta, amikor, nem sokkal később, módfolott kínos körülmények között megtörtént az Elképzélhetetlen:

Rasid Kalifa, a nevezetes Legenda-medence, a nagy hírű Blabla-sah szembenézett népes hallgatóságával, szólásra nyitotta a száját, és akkor jött rá, hogy kifogyott az elmondani való történetekből.

Anyja szökése után Hárún rájött, hogy immár semmire sem tud sokáig összpontosítani. Tizenegy percnél tovább nem, hogy pontosak legyünk. Rasid moziba vitte, hogy fölvidítsa egy kissé, de pontosan tizenegy perc elteltével Hárún figyelme elkalandozott, és mire a film befejeződött, fogalma sem volt, hogy mi lett a vége, és apjától kellett megkérdeznie, hogy vajon a jók győztek-e. Másnap ő volt a kapus egy utcai hokimeccsen. Az első tizenegy percben ragyogó védések sorát mutatta be, és utána egyre-másra kapta a legkínosabb, legpotyább potyagólokat. Így ment ez mindennel: a lelke elbódorgott, csupán a teste maradt jelen. S ebből bizonyos nehézségek támadtak, mivel sok érdekes és néhány fontos dolog van ezen a földön, ami tizenegy percnél azért tovább tart: az étkezések például, meg, mondjuk, a matekvizsgák.

Onita Szengupta tapintott rá végül a baj gyökerére. Még gyakrabban járkált le, mint eddig, egyszer például csupán azért, hogy dacosan kijelentse: - Engem többé senki ne hívjon Szenguptáné asszonynak! Mától Onita kisasszony vagyok, és kész! - Ami után kétségbeesetten a homlokára csapott, és fölajdult: - Ó, ó! Mi nem jön még ránk!

Mikor Rasid szót ejtett Hárún kalandozó figyelméről, Onita kisasszony ellentmondást nem tűrő hangon kijelentette: - Tizenegykor hagyta itt az anyja! Innen a tizenegy perc rejtélye! A fiú pisolóijában van a dolog nyitja.

Hárún és Rasid egy idő után rájött, hogy Onita kisasszony a *pszichológiára* gondol. - A fiatalúr folytatta a kisasszony - pisolóiai szomorúságba süppedt, és azért nem bír tizenegyről tizenkettőre jutni.

- Nem igaz! - tiltakozott Hárún, de félt, hogy talán mégis. Úgy elakadt volna ő is, mint egy törött óra? Talán meg sem oldódik ez a gond, amíg Szórája vissza nem tér és el nem indítja az órákat.

Néhány napra rá Rasid Kalifát meghívták a G Városából és a közeli M Hegységben megbúvó K Völgyből való politikusok. (Itt kell megjegyeznem, hogy Alifbá-országban sok helyet az ábécé betűiről neveztek el. Ebből épp elég bonyodalom támadt, mivel betű kevés van, elnevezni való hely pedig számtalan. Következésképp sok hely volt kénytelen osztozni egyazon néven. Így aztán a leveleket rendre rossz címre kézbesítették. A bajokat még tetézte, hogy bizonyos helységek, mint például a szomorú város is, tökéletesen elfelejtették a nevüket. A postások, gondolhatjátok, nehezen győzték a munkát, s megesett olykor, hogy ingerültek voltak egy kissé.)

- Megyünk - szólt Hárúnak Rasid, igyekezve túltenni magát a törtéteken. - G Városában meg a K Völgyben ilyenkor még pompás az idő, itt meg ugye, a levegő annyira könnyes, hogy szólni is alig lehet.

Igaz: olyan súlyos esők mosták a szomorú várost, hogy kész fuldoklás volt minden lélegzetvétel. Onita kisasszony, aki hogy, hogy nem, éppen odalent üldögélt, szomorúan rábólintott:

Pompás ötlet. Menjenek csak, persze, mind a ketten, olyan lesz, mint egy kis nyaralás, amiatt meg ne emésszék magukat, hogy én csak ülök-üldögélek egyes-egymagamban.

- G Városában nincs semmi különös - magyarázta Rasid a vonaton, mely G felé robogott. - Hanem a K Völgy! Az aztán! Arany mezők, ezüst hegyek, és a völgyteknőben ott egy csudálatos Tó, a Zál!

- Ha olyan szép, és ha mindez igaz, akkor miért a Zál-Tónak hívják? Miért nem a Zigazinak? - firtatta Hárún, Rasid pedig, aki hősiesen erőltette a jó kedélyt, elővette régi, bűvös-bájos, titokzatos hangját: - Ohó, a *Zigazi-Tó*, az másutt van - mondta a lehető legrejtelmesebben. - Az a Tó, ifiúr, egészen más. Az egy Sok Nevű Tó, úgy ám!

És tovább játszotta a játszói kedvet. Mesélt Hárúnak a Fényűző Úszóházról, mely ott várja őket a Zál-Tavon. Mesélt az ezüst hegyekben omladozó tündérkastélyról meg a régi mogulok építette kéjkertekről, melyek egészen a Zál partjáig nyúlnak le: csupa szökőkút, csupa terasz, csupa kéjpavilon, s közöttük, búbos banka képében, a mai nap is ott röpdös a régi uralkodók lelke. Hárún azonban pontosan tizenegy perc után elvesztette érdeklődését, mire persze Rasid is elhallgatott, és szótlánul bámulták a fülke ablakából az unalmasan nyújtózó sík vidéket.

G Város vasútállomásán két mosolytalan férfi várta őket. Riadalmasan nagy bajuszt és rikító sárga kockás nadrágot viselt mind a kettő. Ezeket bizony inkább gengszternek nézném, gondolta Hárún, de megtartotta magának. A két idegen egyenest a nagygyűlésre hajtott Rasiddal és Hárúnal. Buszok mellett húztak el, amelyekből úgy csorgott a tömeg, mint szivacsból a víz, és megérkeztek a színtérre, emberek sűrű erdejébe, mely úgy terpeszkedett a szélrózsa minden irányában, mint a trópusi fák lombozata. Nagy bokor, gyerekekből; sorokba rendezett hölgyek, mint megannyi színpompás virágágyás. Rasid mélyen a gondolataiba merült, s bánatosan bólogatott, csak úgy maga elé.

Akkor történt meg Az, Ami Elképzелhetetlen. Rasid fölment az emelvényre, szembefordult a hullámzó emberdzsungellel (Hárún szélről figyelte), és akkor a szegény mesemondó eltátotta a száját, a tömeg felnyögött izgalmában - és ott állt Rasid Kalifa, bambán elnyílt szájjal, és rémülten vette észre, hogy a feje éppolyan üres, mint a szíve.

- Kár. - Ennyit bírt csak kinyögni. A híresnevezetes Blabla-sah csak károgott, mint egy szédült varjú. - Kár, kár.

Elrekkentették őket egy gőzös-forró irodahelyiségbe, és a két kockásnadrágos nagybajszú azt ordította Rasid képébe, hogy biztosan megvesztegették a vetélytársak, s fölvetették, mi lenne, ha kívágnák Rasid nyelvét és egyéb porcikáit. Rasid pedig, kit könnyek fojtogattak, egyre csak azt hajtotta, hogy nem érti, mi lelte, és egyre azt ígérte, jóvá fogja tenni. - Majd a K Völgyben, meglátjátok, fantasztikus, hogy milyen leszek. Az valami fenomenális, hogy milyen jó leszek - fogadkozott.

- Hát azt melegen ajánljuk! - kiabálták rá a nagybajszúak. - Különbek kikapjuk a nyelved abból a hazug szádból.

- Mikor indul a repülőgép? - szúrta közbe Hárún, remélve, hogy ez lecsitítja a kedélyeket. (Vonat, tudta, nem megy föl a hegyek közé.) Na, az ordibálók erre csak még harsányabban ordibáltak. - Repülőgép?! Még hogy repülőgép! Apuci meséi a hangárban rekedtek, a kis senkiházinak meg még repülhetnékje van!... Hát arról ne is tessék álmodni! Apuci meg a fiacskája majd szépen buszra ülnek, igen?

Jaj, megint az én hibám, gondolta bánatosan Hárún. Miattam van ez is. *Mi hasznuk a történeteidnek, ha még csak nem is igazak?* Én tettem föl ezt a rettentő kérdést, ettől szakadt meg apám szíve. Nekem kell tehát jóvátennem mindent. Vagyis hát tennem kell *valamit*.

Csak épp sejtelve sem volt, hogy mit.

Második fejezet

A Postabusz

A két ordibálós belökte Rasidot és Hárúnt egy ütött-kopott gépkocsi ringyes-rongyos hátsó ülésére, s noha a silány kis autórádió filmzenét bömbölt teljes hangerővel, az ordibálósok tovább ordibáltak, hogy milyen szavahihetetlenek a mesemondók, és ordítóztak, amíg a kocsi be nem gördült a Buszvégállomás vaskapuján. Ott aztán minden ceremónia nélkül kilökték őket.

- Hát az útiköltség-térítés? - firtatta reménykedve Rasid, de azok persze csak ordibáltak: - Nézze meg az ember! Van képe még pénzt követelni! Nahát! - És őrült sebességgel elporzottak, riadalmat keltve a kutyák és tehének, meg a fejükön gyümölcskosarat egyensúlyozó asszonyok között. Hars zene és csúf szitok özönlött ki a cikcakkban távolodó kocsi ablakán.

Rasid annyiba se vette őket, hogy utánuk rázza az öklét. Hárúnnal a nyomában elindult a Jegypénztár felé, átvágtak a poros udvaron, melynek falait különös figyelmeztető táblák díszítették.

AKI ŐRÜLT MÓDRA VEZET,
ŐRÜLT KÖNNYEN HOLTTÁ LEHET!

Így szólt az egyik, egy másik pedig emígy:

AZ ÚTTEST NEM VERSENYPÁLYA!
KI NEM HISZI, MAJD MEGJÁRJA!

És volt egy ilyen is:

LASSAN VEZESS! NAGYON VIGYÁZZ!
DRÁGA A BUSZ! NE FIGURÁZZ!

- Elkelve egy olyan is, hogy ne tessék ordibálni a hátul ülő utasokkal - dűnnyögte Hárún. Rasid odament a pénztáráblakhoz.

A pénztárnál sorban állás helyett pankráció folyt, mert mindenki első akart lenni; és mivel a legtöbb utas csirkét vagy gyereket vagy egyéb terebélyes csomagot vitt, szabályszerű tömegbunyó alakult ki - szállt

szerte a toll, a gyerekjáték, a sok fejfedő. Időről időre egy szédült, megtépett fickó kiröppent a gomolyagból, diadalmasan lengetve egy papírt: a buszjegyét. Rasid vett egy mély lélegzetet, és belevetette magát a forgatagba.

Közben kinn az udvaron, ahonnan a buszok indultak, kis porfellegek - megannyi apró sivatagi forgószelel - száguldoztak. Hárún rájött, hogy a porfelhőt emberek verik föl. Több utas volt a Buszvégállomáson, mint amennyi hely a buszokban, és egyébként sem tudta senki, melyik busz indul hamarébb, különösen mivel a sofőrök, kihasználva az általános fejetlenséget, gonosz játékot űztek az utasokkal. Fogja magát az egyik sofőr, beindítja a motort, állítgatja a visszapillantókat, egyszóval úgy tesz, mint aki azonnal indul. Az utasoknak több se kell, fölragadják táskájukat, hálószőnyegüket, papagájukat, táskarádiójukat, és rohannak oda. A sofőr akkor ártatlan mosollyal leállítja a motort, de az udvar túlsó végében már föl is dübörög egy másik busz, és az utaskavalkád rohanvást indul arrafelé.

- Nem igazság! - kiáltott méltatlankodva Hárún.

- Úgy is van - zendült mögötte egy mély basszus. - De de de annyit el kell ismerni, hogy pokoli jó mulatság.

Hatalmas termetű fickó volt, keszekusza haja úgy meredezett, mint a papagáj bóbitája. Rémszörös volt az ábrázata is, és Hárúnban az a képtelen gondolat ötlött föl, hogy ennek az embernek olyan izé, no igen, olyan *tollszerű* a szőrzete. Nevetséges, gondolta. Hogy a csudába juthat ilyen az eszembe! Merő képtelenség, mindenki láthatja.

Ebben a pillanatban összeszaladt két porfelleg, és csak úgy szálltak szanaszét az ernyők, tejeskannák és spárgatalpú szandálok, és Hárún akaratlanul is elnevette magát. - Ez már derék, barátocskám! - dörögte a tollhajú. - Látod a dolgok derűs oldalát! Mert ugye szomorú megfájdalmas így összeütközni, de de de csitt! csatt! Puff!... nem lehet megállni nevetés nélkül! - Az óriás elhallgatott és meghajtotta magát. - Szolgálatodra - mondta. - Dede a jónevem. Én vagyok a K Völgyi Elsőszámú Szuper Express Postabusz vezetője. - Hárún látta, neki is illik meghajolnia. - Az én jónevem, ahogy maga mondja, az én jónevem pedig Hárún.

És akkor észbe kapott: - Ha komolyan mondta, hogy szolgálatomra áll, akkor bizony tehetne egy szolgálatot.

- Afféle szóvirág volt az csak - felelt Dede úr. - De de de ha már így alakult, állom a szóvirágom. Kényes jószág a szóvirág: lehet kacskaringós és lehet egyenes szárú. De Dede egyenes ember, nem szókacskaringató. Mit kíván tehát, fiataluram?

Hárún, kinek Rasid sokat mesélt a G Városból a K Völgybe vezető út szépségeiről, tudta, hogy az kígyó gyanánt tekereg föl a hágóhoz, meg az I (egyesek szerint J) Alagúthoz, tudta, hogy hófoltok vannak a lejtőkön, s a szurdékokban csudás-tarka madarak siklanak; és mikor az út kibukkan az alagút túlsó végén (mesélte Rasid), az utasok szeme elé tárul a föld legszebb látképe: végiglátni a K Völgyön, arany mezőin, ezüst hegyein, és a völgy szívében ott a Zál-Tó - bűvös szőnyeg gyanánt terül el a vidék, várva, hogy felröpítse a rátelepedőt. - Aki ezt meglátja, többé soha nem lesz szomorú - mondotta volt Rasid -, és a vakoknak itt kétszeresen fáj a vakságuk. - Hárún tehát ezt kérte Dede úrtól: két ülés az első sorban, egészen a Zál-Tóig, és garancia arra, hogy még napnyugta előtt áthaladnak az I Alagúton (amely J néven is ismert), mert különben az első ülésnek sincsen semmi értelme.

- De de de meglehetősen késő van már... - tiltakozott Dede, ám látva, hogy Hárún arca csalódottan megnyúlik, szélesen elvigyorodott, és összezsápta a tenyerét. - De de de számít az? Nem számít! - rikkantotta. - Ó, az a gyönyörű kilátás! Föl fogja vidítani szegény apukádat. Nem gond, *meglesz!*

Így esett, hogy Rasid, mikor előtántorgott a jegyekkel, ott látta Hárúnt a Postabusz lépcsőjén, a két legjobb ülést fönntartva, és már a motor is járt.

A többiek, akik a nagy szaladás után levegőért kapkodtak, s akiknek porral keveredő verejtéke sárként ülte meg arcukat, irigységgel elegy tisztelettel méregették Hárúnt. Rasid is le volt nyűgözve. - Mint mondtam, ifjú barátom, Hárún Kalifa, több van benned, mint amennyi látszik.

- Tyu-húú! - rikkantotta Dede úr, aki éppolyan izgékony volt, mint a postaszolgálat minden tagja. - Dzsumm! - tette hozzá, padlódeszkáig nyomva a gázpedált.

A Postabusz puszkagolyóként szállt ki a Buszvégállomásra, hajszál híján súrolva egy falat, amelyen Hárún ezt olvashatta:

AKI SZÁGULDOZNI SZERET,
JÓKOR KERÍTSÉN SÍRHELYET!

Egyre gyorsabban robogott a Postabusz, utasai hujjogni, kurjongatni kezdtek izgalmukban s félelmükben. Dede úr teljes sebességgel robogott át a falvakon. Hárún látta, hogy minden falu főterén egy-egy postazsákos ember várja a buszt a megállóban - ezek aztán értetlenül, majd föl-paprikázva bámultak a lassítás nélkül tovaszáguldó Postabusz után. Azt is megfigyelte Hárún, hogy a busz hátuljában, az utastértől dróthálóval elválasztva postazsákok tornyosulnak, éppolyanok, amilyent a megállóban hagyott, öklüket rázó embereknél látott. Dede úr nyilván megfélekedezett a posta szétesztásáról és az új küldemények begyűjtéséről.

- Nem kéne megállnunk a levelek végett? - hajolt végül előre Hárún, hogy megérdeklődjé. Épp ebben a pillanatban kiáltotta el magát a mesemondó Rasid is: - Nem kéne lassítani egy kicsit?

Dede úrnak sikerült még nagyobb sebességre ösztökélnie a buszt. - Megállni? - vakkantott hátra? - Lassítani? Hogy kéne-e? Uraim, csak annyit mondhatok, hogy téveteg egy szó ez a *kéne*. Ez a fiúcska azt állítja itten, hogy maguknak, jó uram, Kéne a Kilátás Napnyugta Előtt, s ez vagy igaz, vagy sem. S mondhatná valaki, hogy a fiacskának Kéne Egy Anya, s ez is igaz, vagy sem. Rólam meg azt mondják, Dedének Sebesség Kell, de könnyen lehet, hogy Egyéb Izgalmakra vágyik ez az én szívem. Úgy, úgy. Fura bogár ez a Kéne, szava-nem-hihetővé teszi az embert. Mindnyájan szenvedünk tőle, de bevallani sokan röstellenénk. Hurrá! - folytatta váratlanul előremutatva. - A hóhatár! Jégfoltok mindenütt! Görgeteges útfelület! Hajtúkanyarok! Lavinaveszély! *Teljes sebességgel előreeee!*

Egyszerűen azért nem állt meg sehol, hogy teljesíthesse a Hárúnak tett ígéretét. - *Nem gond!* - süvöltötte vígan. - Ebben az országban ezzel a túlon túl sok helyel és túlon túl kevés névvel végül úgyis mindenki másnak a levelét kapja kézhez! - És a Postabusz dörögve csörtetett fölfelé az M Hegységben, sivalkodó abroncsokkal szegdelve a lélegzetállító kanyarokat. A poggyász (amelyet alaposan lekötöztek a tetőcsomagtartón) aggasztóan csúszkált a lendületes kanyarokban. Az utasok (akik most már, hogy a verejték mindnyájuk arcán sárrá változtatta a port, teljesen egyformák lettek) egyre hangosabban panaszkodtak.

- Az útitáskám! - sivitotta egy sárasszony. - Örült bivaly! Szédült vízitulok! Tartózkodjék a száguldozástól, máskülönben az enyészetnek adatik mindenem!

- Mi magunk adatunk az enyészetnek, asszonyom - felelt élesen egy sárember. - Úgyhogy kisebb hangerővel, ha szabad kérnem, az ingóságokról! - Egy másik sárember a szavába vágott: - Több kímélettel, kérem. A jónejem az, akit inzultál! - Ezt már nem hagyhatta szó nélkül egy másik sárasszony sem: - No és? Uraságod jóneje ez idáig egyfolytában ordi-ordibált az uram jófülébe, hát csak természetes, hogy szót emel, nemde? No nézd csak, a mocskok kis nyúlgerinc. Mi maga egyáltalán, asszony vagy sárkaró?

- Idessenek, emberek! - harsogott túl mindenkit Dede. - Ezt a kanyart nézzék meg! Két hete rémes tragédia történt itt. Busz be a szurdokba, mindenki meghalt, hatvan-hetven lélek. Mind. Jajisten, beh szomorú. Ha kívánják, megállhatunk fényképezni.

- Ez az, ez az, álljunk meg! - rimánkodtak az utasok (csak hogy lelassíthassák bármi áron), de Dede úr csak még jobban rákapcsolt. - Késő! - trillázta üdvözülten -, már messze mögöttünk van. Tessék idejében szólni, másként nem teljesíthetem a kérést.

Nesze, ezt is én csináltam, kesergett magában Hárún. Ha balesetet szenvedünk, ha ízekre megyünk széjjel, vagy ha krumplikarikák módjára megsülünk az égő roncsban, annak is én leszek az oka.

Magasan fönt jártak már az M Hegységben, és Hárún bizonyosra vette, hogy minél magasabbra hágnak, annál gyorsabban falja az utat a Postabusz. Olyan magasra jutottak, hogy a felhők mind alattuk gomolyogtak a szakadékokban, és a hegyoldalt pizkosszürke hó borította vastagon. Az utasok vacogtak a hidegtől. Más hang nem is hallatszott, mint az összeverődő fogak kocogása. Réműlt-fagyott csönd telepedett mindenkire, Dede urat pedig annyira lekötötte a sebesség, hogy már tyuhúút sem kiáltott, s nem mutogatta a különösen véres tragédiák színterét sem.

Hárúnak az az érzése támadt, hogy csöndtengeren lebegnek, s a csönd áradó hulláma ragadja őket föl, föl, egyre följebb, a hegycsúcsok felé. Kiszáradt a torka, nyelvét repedezett taplónak érezte. Rasid sem tudott

volna egy szót sem kinyögni, annyit sem, hogy *Kár*. Most már csakugyan bármelyik pillanatban, gondolta Hárún, sejtve, hogy erősen hasonló gondolatok járnak a többiek fejében is, most már aztán le lesznek törölve, mint szó a tábláról, egy mozdulat a szivaccsal, és volt-nincs, mindörökre végem.

Akkor látta meg a felhőt.

Meredek hegyszoros oldalán kaptatott fölfelé a Postabusz. Előttük olyan éles jobbkanyar tűnt föl, hogy Hárún úgy érezte, menthetetlenül át fognak szédülni az út peremén. Út menti táblák figyelmeztették a sofórt a veszélyre, olyan szigorúan, hogy immár nem is rímeltek: HA NEM VAGY ÉSZNÉL, MEGTUDHATOD, VAN-E TÚLVILÁG. Meg: HALÁL LASSAN, VAGY JÖN A HALÁL. És ekkor történt, hogy egy lehetetlenül szép színekben irizáló, álomból vagy éppen lázálomból való kövér felhő szökken föl a szurdékból s telepedett az útra. Épp a kanyarban szaladtak belé, és a hirtelen támadt sötétségben Hárún hallotta, amint Dede teljes erejéből a fékre hág.

Azzal visszatértek a zajok: sikítozás, fékcsikorgás. Lám, hát ez az, gondolta Hárún - de akkor már kinn is voltak a felhőből: kétfelől sima falak hajoltak ívben fölébük, s a mennyezetet mintha sárga lámpasorok alkotnák.

- Az alagút - nyilatkoztatta ki Dede úr. - A túlsó végén a K Völgy. Napnyugtáig még egy óra. Az alagút csak pár perc. Rögtön itt a Látvány. Mint mondtam: *nem gond!* Kibújtak az I Alagútból, és Dede úr megállt, hogy az utasok kigyönyörködhessék magukat a K Völgyi napnyugtában, az arany mezőkben (amelyeken igazából sáfrány nőtt), az ezüst hegyekben (melyeket csillámló, szúzi hó fedett) meg a Zál-Tóban (amely nagyon is igazinak tetszett). Rasid Kalifa megölelte Hárúnt, és így szólt: - Köszönöm, fiam, hogy ilyen szépen eligazítottad, de be kell vallanom, hogy volt egy perc az imént, mikor azt hittem, mi már végképp el leszünk igazítva, már úgy érve, hogy végünk, finító, *khatám sud*.

- Khatám Sud - ismételte homlokráncolva Hárún. - Volt erről egy meséd, nem?...

Rasid mintha egy réges-régi álmára emlékeznék:

- Khatám Sud - kezdte lassan - az Ősellensége minden mesének, sőt magának a nyelvnek. Ő a Hallgatás Hercege, a Beszéd Béklyója. S mivel

véget ér minden, véget érnek az álmok, a mesék, véget ér maga az élet is, minden dolgok végén az ő nevét mondjuk ki. Bevégeztetett, mondjuk egymásnak, megszűnt létezni. Khatám sud: a Vég.

- Lám, máris mutatkozik a hely jótékony hatása - jegyezte meg Hárún. - Nem károgsz már. Jönnek vissza, meglásd, az örült történeteid.

Lefelé, a K Völgy iránt már lassan és véghetetlen elővigyázattal vezetett Dede úr. - De de de most már, hogy teljesítettem a küldetést, száguldozásra semmi szükség - magyarázta a vacogó sárembereknek és sárasszonyoknak, s ezek mérgezett pillantásokat lövelltek Hárúnra és Rasidra.

A szürkületben elhajtottak egy tábla mellett, melyen ez állt: ÜDVÖZÖLJÜK K-BAN; de valaki sebtiben odamázolt még néhány girbegurba betűt: ÜDVÖZÜLJÜK KOS-MÁR-BAN.

- Mi az, hogy Kos-Már? - érdeklődött Hárún.

- Valami bajkeverőnek a műve - vont vállat Dede. - Miként látni fogod, mindenki azért ebben a völgyben sem boldog.

- Az ősi frandzs nyelvből való szó - kapcsolódott be a beszélgetésbe Rasid. - Ma már nem beszélnek ezen a vidéken. A Völgyet, mely most csak K, ama régvolt időkben más nevekkel is illették. Ha jól emlékszem, hívták például Kás-Mernek, meg ugye Kos-Márnak is.

- Jelentenek valamit ezek a nevek? - firtatta Hárún.

- Hogyne. Értelmetlen név nincs - felelt Rasid. - Kás-Mer például olyasmit jelent, hogy „a hely, ahol Tenger rejtőzik”. Kos-Már, az már barátságatlanabb név.

- Halljuk! - sürgette Hárún. - Itt már úgysem állhatsz meg.

A régiek nyelvén annyit tett, mint lidércnyomás - vallotta meg Rasid.

Sötéttel futott be a Postabusz a K-i Buszvég-állomásra. Hárún köszönetet és búcsút mondott Dede úrnak. - De de de itt leszek, hogy hazaszállítsalak benneteket - mondta Dede. - Fenntartom nektek a legjobb helyeket. Ha kész vagytok, gyertek, engemet itt leltek: mehetünk. Juhhé! *Nem gond.*

Hárún attól tartott, hogy újabb Ordibálósok fognak várni Rasidra, de K félreeső hely lévén, a G városbeli gyászos szereplés híre nem ért oda oly hamar, mint a Dede vezette Postabusz. Maga a Főnök fogadta tehát őket,

a Völgy uralkodó pártjának Főembere, a közelgő választások első számú Jelöltje, kinek népszerűsítésére Rasid elszegődött volt. Ez az alak olyan fényes ábrázatú és sima modorú volt, fehér ingzubbonya és nadrágja olyan ropogós-tiszta, hogy az ajka fölött éktelenkedő satnya kis bajuszt mintha csak kölcsönbe kapta volna: ilyen kikent-kifent gavallérhoz sehogyan sem illett.

A kikent úr kifent filmszínészmosollyal üdvözölte Rasidot; riadalmas őszintétlenségétől Hárún kis híján rosszul lett. - Nagybecsű Rasid úr - mondta. - Megtisztel bennünket. Íme, egy élő legenda jött városunkba. - Ha Rasid a K Völgyben is úgy leszerepelne, mint G Városában, a kifent úr modora is megváltozna, gondolta Hárún. Rasidnak azonban szemlátomást ínyére volt a hízelgés, s jelen pillanatban, Hárún tudta, meg kell becsülni mindent, ami fölvidítja... - A nevem - hajtotta meg fejét s csapta össze bokáját a kikent -, a nevem Nade.

- Majdnem, mint a buszsofőr! - kiáltotta meglepetten Hárún, ám erre a kifent úr megbotránkozva emelte magasba két kezét. - Na de kérem! Még hogy mint egy *akárhonnan* szalajtott sofőr, hát szó sincs róla! Na, szépen vagyunk - sápítózott tovább. - Nem látsz a szemedtől, fiacskám? Tudod, kivel beszélsz? Hát *úgy nézek én ki*, mint egy buszsofőr?

- Ezer bocsánat... - kezdte volna Hárún, de Nade úr sarkon fordult, s fölszegett orral elvonult. - Tisztelt Rasid úr, a tópartra - szólt vissza a válla fölött. - Embereim majd hozzák a poggyászat.

A tópartig tartó ötperces gyalogséta alatt Hárúnt egyre komiszabb előérzetek gyötörték.

Nade urat és pártját (melyhez most Rasid és Hárún is tartozott) szakadatlanul százegy, állig fölfegyverzett katona vette körül; aki egyszerű embert Hárún megpillanthatott az útfélen, az mind módfölött ellenséges képet vágott. Rossz a közérzete ennek a városnak, mondta magában. Szomorú városban lehetetlen föl nem ismerni a boldogtalanságot. Érezni szagát az esti levegőben, mikor elenyészik a kipufogófüst és a holdsugár kirajzolja a kontúrokat. Rasid azért zarándokolt el ide, mert boldognak tudta a Völgyet, nyilvánvaló azonban, hogy a baj ide is eltalált.

Ugyan miféle népszerűség az, amelyet annyi fegyverrel kell fönntartani, gondolta. Oda is akarta súgni Rasidnak, hogy a gyöszös bajsú kifent uracs

választási hadjáratát talán mégse kellene támogatni, de nem tudta a folyton ott nyüzsgő katonák miatt. Így értek le a partra.

Hattyúforma csónak várt rájuk. - Az illusztris Rasid úrnak mindenből a legkiválóbbat - dorombolta Megjátszós Nade. - Éjszakára a Tó legszebb úszóházában látom vendégül. Bízom benne, hogy egy ilyen kiváló személyiség sem fogja méltatlannak találni e hajlékot. - Hárún érezte, hogy a válogatottan udvarias szavakba sértés van csomagolva. Miért tűri Rasid? Ingerülten lépett be a hattyúcsónakba. Munkához láttak a katonai egyenruhás evezősök.

Hárún lenézett a Zál-Tó vizére. Fura áramlatok egymást keresztező, bonyolult mintázata a felszín alatt. A hattyúcsónak egy úszó szőnyegféleség mellett haladt el. - Úszó Kert - világosította föl Hárúnt Rasid. - Lótuszgyökerekből szövik össze a szőnyeget, s rajta aztán mindenféle zöldséget lehet termesztetni. - Bánatosan csengett a hangja. - Ne szomorkodj - dünnyögte Hárún.

- Szomorkodik? Elégedetlen? - sámogta Megjátszós Nade. - A kiváló Rasid úr elégedetlen volna a vendéglátással? - Rasid, a mesemondó, aki magáról soha mesét ki nem tudott találni, őszintén válaszolt: - Nem arról van szó, jó uram. Szívbeli ügy ez.

Miért kellett elmondani ennek?, gondolta dühösen Hárún. A Megjátszós bezzeg boldog lett a választól. - Ne aggódjék, páratlan Rasid úr! - rikoltotta tapintatlanul. - Ha elhagyták, annyi baj: *van elég halacska a tengerben!*

Halacska?, fortyogott magában Hárún. Még hogy hal? Mi az én anyám, fedőhal? Netán mordhal vagy éppenséggel cápa? Igazán orrba vágthatná már Rasid ezt az orcátlant!

A mesemondó eltűnődve lógatta kezét a Zál vizébe. - No igen, de Angyalhalat nem egykönnyen találni! - sóhajtotta.

Az időjárás, mintegy válaszul a mesemondó szavaira, hirtelen megváltozott. Forró szél kerekedett, köd kelt a tavon, s gomolygott feléjük; egy perc, és semmit se láttak.

Egyet se bánd az Angyalhalat, gondolta Hárún. Jelen pillanatban az orrom hegyét sem találok.

Harmadik fejezet

A Zál-Tó

Hárún megorrontotta már az esti levegőben szállongó boldogtalanságot is, ám ez a hirtelen támadt köd csak úgy búzlott a szomorúságtól meg a búbánattól. Maradtunk volna otthon, gondolta. Ott aztán nincs hiány bús pofákban.

- Phú! - kurjantott bele Rasid Kalifa a zöldessárga ködbe. - Ki csinálta ezt a bűdöset? Bevallani, egy-kettő!

- A köd szaglik így - magyarázta Hárún. - A Nyomorúság Párája. - Ám erre fölvisított Megjátszós Nade hangja: - Kegyelmes Rasid úr, nekem úgy tűnik, hogy a gyermek konfabulál, noha tőle ered a bűz. Gyanítom, ő is csak olyan, mint ennek a bolond Völgynek a bolond lakói: élnek-halnak a költött dolgokért. Mit ki nem kell állnom miattuk! Ellenségeim éhenkórászokat bérelnek föl, hogy rólam szóló hazugságokkal duruzsolják tele a nép fülét, és a tudatlanok úgy lefetyelik a hamis szót, mint macska a tejet!

Ezért is fordultam önhöz, ékesszóló Rasid úr. Ön majd vidám történeteket mond, az emberek hinni fognak önnek, és örömeükben rám szavaznak.

Alighogy elhallgatott Nade, egy hirtelen, forró szélroham elsöpörte a ködöt, s meg-megújulva, az utasok arcát perzselve, fölkorbácsolta a Tó vizét.

- Nem mondhatnám, hogy ez a Tó a Zál! - kiáltott Hárún. - Inkább a Zigazi, és lám, milyen szeszélyes! - Alighogy kimondta, eszébe ötlött valami. - Hisz ez itt nyilván maga Hangulatföldre! - tört ki belőle.

Hangulatföldre ugyanis Rasid Kalifa egyik legkedvesebb meséje volt. Ebben a bűvös országban az idő örökké a lakosok hangulatának megfelelően változik. Hangulatföldén, ha elég sok ember örvendezik éppen, éjszakára sem megy le a nap: süt addig, míg a folytonos ragyogás rá nem megy az emberek idegeire, akkor aztán leszáll a bosszantó éjszaka, tele motyogós elégedetlenséggel, s olyankor a levegő úgy megsűrűsödik, hogy lélegzetet is alig lehet venni. Mikor pedig megmérgekednek az emberek, akkor reng a föld, és amikor megzavarodnak vagy

elbizonytalanodnak, akkor Hangulatfölde maga is szertefolyik - elmosódnak az utcák körvonalai, a lámpaoszlopok meg a gépkocsik pacává oldódnak, mint a megfolyt vízfestményeken, s olyankor nem könnyű megállapítani, hol végződik az egyik tárgy s hol kezdődik a másik... - Eltaláltam? - fordult Hárún az apjához. - Erről a Völgyről szól a meséd?

Ésszerű magyarázat: Rasid szomorúsága idézte elő a hattyúcsónakot beburkoló Nyomorúságpárát, és a Megjátszós Nadében feszülő forró indulatok támasztották ezt a haragos szelet!

- Hangulatfölde, az csak mese, Hárún - felelt Rasid. - Ez meg itt maga a valóság. - Hárún, ezt a *csak-mesét* hallván, megértette, mennyire levert a Blabla-sah. Ilyen borzasztó kijelentést csak legnagyobb kétségbeesésében tehet.

Rasid ezenközben már Megjátszós Nadével vitázott. - Remélhetőleg nem holmi cukormázás mesét vár tőlem, jó uram - gyanakodott. - Nem minden jó történet tartozik ám ebbe a fajtába. Az embereknek örömük telik a legkönnyesebb históriákban is, csak az kell, hogy szépnek találják.

Megjátszós Nade dühbe gurult: - Ostobaság! Ostobaság! - rikácsolta. - Kristálytisztán ki van mondva a szerződésünkben! Nekem lesz szíves kizárólag derűlátó dolgokat mesélni! Nem kérünk a könnyfakasztásból. Akarja a fizetséget? Mondjon csupa nevetséget!

Kétszeres erővel támadt föl a forró szél, Rasid pedig magába süppedve emésztődött, s a vécébűzű, zöldessárga köd száguldva közeledett a vizek fölött; maga a víz haragosabb volt, mint valaha, át-átcsapott a hattyúcsónak palánkján, s mintha csak Nade haragjára, no meg Hárúnak a Nadével szemben növekvő ingerültségére rímelve, vadul dobálta a csónakot.

Ekkor érte el s burkolta be őket újra a köd, és Hárún megint nem látott az égvilágon semmit. Hallani viszont hallotta az evezősök jajveszékelését: - Jaj nekünk! Elveszünk! -, és hallotta Megjátszós Nade eszelős sikítozását; nyilvánvalóan személyes inzultusként fogta föl az időjárás ilyen alakulását; és minél több volt a jaj és a juj, annál gorombábbak lettek a hullámok, s annál forróbb és kegyetlenebb a szél. Égzengéses villámok tüzeiben, fura neonos ragyogással föl-fölfénylett a köd.

Hárún ráébredt, hogy itt csak egyet lehet tenni: átültetni a gyakorlatba a Hangulatfölde-elméletet. - Ide figyelni! - kiáltott bele a nyúlós ködbe. -

De mindenkinek! Nagyon fontos: tessék mindenkinek elhallgatni! Szót se! Zárakat a szájakra! Méla csönd legyen, mire kiszámolom az egyet, a kettőt, a hármat! - A hangjából kicsendülő tekintély őt magát lepte meg a legjobban, és csakugyan, mind Nade, mind az evezősök mukkanás nélkül engedelmeskedtek. És íme, a szél elült, s vége lett a dörgésnek-villámlásnak. Hárún akkor nagy erőfeszítéssel úrrá lett a Megjátzsós Nade iránti ellenszenvén, és a hullámok, lám, azonnal elsimultak. A bűdös köd viszont a nyakukon maradt.

- Tégy meg valamit a kedvemért! - kiáltott akkor Hárún az apjára. - Csak egyetlenegy dolgot. Gondolj az életed legboldogabb pillanatára. Gondolj, mondjuk, a látványra, mikor kibukkantunk az I Alagútból! Vagy a menyegződre. Na, kérlek szépen!

Pár perccel később a baljóslatú köd szétfoslott, mint egy régi ing, s elsodródott a hűvös esti szellő szárnyán. A vízen ismét fölragyogott a hold ezüsthídja.

- Látod - szólt Hárún az apjához -, mégse *csak mese*.

Rasid hangosan föl kacagott. - Te aztán, Hárún Kalifa, aranyat érsz, ha baj van - mondta, s nyomatékkal biccentett hozzá. - Le a kalappal.

- Hiszékeny Rasid úr - kiáltott Megjátzsós Nade -, csak nem dől be ennek a gyermeketeg hókuszpókuszoknak? Jött a vacak idő, és elment. Ennyi az egész.

Hárún megtartotta magának a Nade úr iránti érzéseit. Tudta ő, amit tudott: a való világ annyira át van szöve mágiával, hogy a mágikus világok is könnyen valósággá válhatnak.

Az úszóházat *Ezeregy plusz egy éjszaká*-nak hívták, mivel (hogy Nade úr hencegő szavait ismételjük) „*az Ezeregyéjszaká-ban sem tölthetnének az urak olyan éjszakát, mint itt*”. Ablakai mesés madarat, halat, erdei vadat formáztak: ott volt Szindbád Rokh-madara, ott az Emberyelő Bálna, a Tűzokádó Sárkány meg a többi. Fényesség áradt ki az ablakokon, s így a fantasztikus parázsló szörnyek már messziről látszottak.

Hárún, Rasid és Nade úr nyomában, föl hágott egy falépcsőn, s a mívesen faragott verandáról egy káprázatos nappaliba léptek - kristálycsillárok, trónusszerű karosszékek díszes brokátpárnákkal, diófából faragott, lapos tetejű fákat formázó asztalok, melyek ága-bogában apró madarakat és szárnyas kisgyermeket, azaz természetesen tündéreket

lehetett fölfedezni. A fal menti polcokon bőrkötésű könyvek sorakoztak, de legtöbbjükéről kiderült, hogy becsapás: italszekrény, söprútároló húzódott meg pusztá gerincük mögött. Egy polc azonban valódi könyvvel volt tele; a nyelvüket Hárún sajnos nem ismerte, de az illusztrációknál különösebbet soha nem látott. - Nagy műveltségű Rasid úr - szólalt meg Nade -, a szakmájabeli embert érdekelni fogják ezek a könyvek. Íme, a szórakozására és okulására rendelkezésre áll a *Mesefolyamok Óceánja* című teljes mesegyűjtemény. Ha kifogyna a nyersanyagból, innen bármennyit meríthet.

- Még hogy kifogynék? Miket nem beszél? - méltatlankodott Rasid, s hirtelen gyanút fogott, hogy Nade mégiscsak értesült a G városbeli rettentő eseményekről. Nade azonban vállon veregette: - Érzékeny Rasid úr! Hiszen csak tréfálok, komolytalan megjegyzés volt csupán, felhőcske, mit elfúj a szél. Az csak természetes, hogy teljes bizalommal várjuk a fölléptét!

Rasidnak azonban így is oda lett a jókedve. Ideje nyugovóra térni, gondolták.

Az egyenruhás evezőslegények megmutatták hálószobáikat, amelyek tán a szalonnánál is fényűzőbbek voltak. Rasid szobájának kellős közepén egy hatalmas, festett fapáva terpeszkedett. Az evezősök összehangolt mozdulatokkal levették a famadár hátát, s előtűnt a széles, kényelmes nyoszolya. Hárún a szomszéd szobában egy hasonlóan terebélyes teknőst lelt, amely szintén ágygyá vedlett, mikor az evezősök levették hátpáncélját. Hárún furcsállotta, hogy egy héjavesztett teknősbékában aludjék, de figyelmeztetvén magát a jó modor követelményére, csak ennyit mondott: - Köszönöm szépen, nagyon kellemes.

Kelle-mees? - rikoltotta az ajtóból Meg-játszós Nade. - Helytelen szót választott, fiatalember! Ne feledje, az *Ezeregy plusz egy éjszaka* fedélzetén vagyunk! Még hogy kellemes. Köszönöm szépen, gyöngé szó az ide. Tessék beismerni, hogy legalábbis Szuper-Csodállandó vagy Léteziketlen vagy Fannntasztikus!

Rasid ránézett Hárúnra, és ez volt a pillantásában: „A Tóba kellett volna löknünk ezt a fickót”, majd belevágott Nade visongásába: - Mint Hárún fiammondotta, valóban nagyon kellemes. Most pedig aludni fogunk. Jó éjt.

Nade fölhúzott orral vonult le hattyúcsónakjába. - Hja, ha valakinek nincs ízlése, ott a legjobb szándék is pocsékba megy - vetette oda még búcsúzóul. - Holnap, háládatlan Rasid úr, majd meglátjuk, milyen *kellemesnek fogja magát* találni a közönség!

Aznap éjjel Hárúnt sokáig kerülte az álom. Ott feküdt a teknős hátán kedvenc hálóingében (élénkvörös kelme sötétibolya pöttyökkel), és csak forgolódott és fetrengett, s mikor nagy sokára álomba szenderült volna, hallja ám, hogy Rasid szobájából nyiszorgás, fészkelődés, sóhaj és motyogás szüremkedik át, végül csöppet hangosabban:

- Hiába, no... nem fog ez menni... odavagyok én már, örökre oda!

Lábujjhegyen az ajtóhoz osont, és óvatosan benyitott, épp csak résnyire nyitotta az ajtót, és bekandikált. Íme, a Blabla-sah, sima kék hálóingében, amelyen lila pöttyök nem virítottak, ott járt-kelt nyomorúságosan a fapáva körül, s a padlódeszka nyiszorgásától kísérvé ezt dünnyögte: - Még hogy őt dicsőítsem. Én, a Legenda-medence! Nem vagyok én holmi kifutófiú vagy hivatalsegédecske, hogy így utasítgassanak... De mit is beszélek! Ha fönn leszek a színpadon, úgysem jön ki egyéb a torkomon, mint hogy *Kár!*... És akkor ezek ízekre szagatnak, és akkor nekem anyyi, nekem akkor már finító, *khatám sud!* Kár is áltatni magam, legjobb, ha már most föladom, visszavonulok, lemondok az előfizetést... Oda a varázserő, így is, úgy is oda, mióta itt hagyott az asszony.

Akkor sarkon fordult, rámeredt az ajtóra, és fölkiáltott: - Ki az?! - Hárún, szegény, mit tehetett, válaszolt: - Csak én. Nem tudok aludni. Talán a teknős miatt - tette hozzá. - Olyan bizarr.

Rasid zordan biccentett. - Hát ez fura; én meg evvel a pávával nem vagyok kibékülve. Biztos jobb volna a teknős. Mit szólnál egy madárhoz?

- Ó, az jobb lenne - vallotta meg Hárún. - Madár, az egészen más.

Hárún és Rasid szobát cserélt tehát, és így esett, hogy a Vízidsinn, aki aznap éjjel ellátogatott az *Ezeregy plusz egy éjszaká-ra*, a Pávaszobában egy éberem rábámuló fiúcskát talált, akkorát, mint ő maga.

Azaz pontosabban: Hárún már épp elszunyókált, mikor motozásra-matatásra-motyogásra riadt; eleinte arra gondolt, hogy apja a teknőssel sem tud megbékélni. Rövidesen rájött azonban, hogy a hangok nem a

Teknőszobából, hanem a saját fürdőjéből jönnek. A fürdőszoba ajtaja tárva, lámpája ég, s Hárún, hogy odanézett, egy minden képzelet fölülmúló figura sziluettjét látta meg az ajtóban.

Feje, mint egy túlméretes hagyma, lába, mint a túlméretes törökparadicsom, egyik kezében szerszámláda, a másikban - alighanem - egy franciakulcs! Betörő!

Hárún lábujjhegyen közelebb surrant. A figura odabent szünet nélkül dűnnyögött-bűnnyögött.

- Beszerelni, kiszerezni. A pasas ideutazik, jöhetek utána, hogy itt is beszereljem neki, rohammunkában, és erre nesze! se szó, se beszéd visszamondja az előfizetést! Na és ugyan kit küldenek megint, hogy szerelje le a készüléket, de tüstént és azonnal? Na kit? Engem... Hová is tettem azt az izét... Belebabráltak volna?... Manapság már senkiben nem lehet megbízni... Na jó, na jó, haladjunk csak szisztematikusan... Hidegcsap, melegcsap, közöttük föl hathüvelyknyit, és a levegőben ott kell lennie a Mesecsapnak... Ejnye, no, hová lett? Megbugázták volna?... Oppálá, mi ez itten?... Ahá, ohó, te vagy az? Na végre. Azt hitted, elbújhatsz előlem, mi? Megvagy, csibész. Nnna jó. Akkor most foglalok és leszerellek.

Ez ugyancsak figyelemre méltó monológ közben Hárún Kalifa nagyon-nagyon lassan addig mozdult mind előrébb, míg fél szemmel be nem látott az ajtófélfá mellett a fürdőbe, s mit látott: egy kicsike, ásatag embert, nálánál nem magasabbat, a fején irdatlan bíbor turbán (ez volt a „hagyma”), a lábán bokában összefogott, buggyos selyempidzsáma (ez lett volna a „törökparadicsom”). Lenyűgöző méretű pofaszakáll, méghozzá a legvalószínűtlenebb égszínkében pompázó, tette még furábbá a kis fickó megjelenését.

Hárún, aki sosem látott kék szőrzetet, érdeklődve előrébb hajolt, mire, legnagyobb rémületére, lába alatt visszhangosat nyikordult a padlódeszka. A kékszakállú sarkon perdült, s összesen három teljes fordulatot írva le öntengelye körül, köddé lett, de siettékben a franciakulcsot elpottyantotta. Hárún berontott, és fölragadta a szerszámot.

Lassan és nyilván nem kevéssé vonakodva (Hárún nem tudhatta, hiszen soha még semmi nem materializálódott így a szeme láttára) a kis

kékszakáll visszatűnt a fürdőszobába. - Jó, na jó, elég a mókából, vége a dalnak, vissza a fogómat! - követelte.

- Nem - mondta egyszerűen Hárún.

- A Szétkapcsolómat - mutatott a kicsi a franciakulcsra. - Nyújtsd át, kézbesítsd nekem, add vissza jogos tulajdonosának, tégy le róla, engedd át, ide vele, na!

Most látta csak Hárún, hogy amit a kezében szorongat, az éppúgy nem franciakulcs, mint ahogy a kis ember feje nem hagyma: más szóval, a körvonala eléggé franciakulcsos volt, de az anyaga inkább folyékony, mintsem szilárd, ezer meg ezer vékony erecskéből állt, melyekben más-más színű folyadék keringett s tartotta össze valamennyit egy titokzatos, hihetetlen erő. Csodaszép volt.

- Nem kapod vissza - szólt elszántan Hárún -, amíg el nem mondd, mit művelsz itten. Betörő vagy netán? Hívjam a rendőröket?

- A küldetés célja el nem árulható - váltott duzzogásra a kicsi ember. - Szigorúan bizalmas, örült titkos; végképp nem bevallható az ilyen lila pettyes piros inges kis senkiháziaknak, akik elveszik a másét, és még mást vádolnak rablással.

- Hát jó - mondta Hárún -, akkor most megyek és fölébresztem apámat.

- Ne! - kiáltott rá a kékszakállú. - Felnőtteket semmiképp! Tiltja a szabály, nem engedi a regula, szigorúan tilos, nem, még ha az állásomba kerül is! Jaj, jaj, éreztem, milyen rémes nap lesz ez!

- Én várhatok - mondta vészjóslóan Hárún.

A kis alak most jól kihúzta magát. - Én vagyok Haha, a Vízidsinn, és egyenest a Mesefolyamok Óceánjából jöttem - közölte mérges-méltóságosan.

Hárúnnak nagyot dobbant a szíve. - Szóval azt állítod, hogy a papám-mesélte Dzsinnnek közül való vagy. Mégis igaz?

- Mesevíz-szolgáltató a Nagy Mesetengerből - hajtotta meg magát a kis ember. - Személyesen, életnagyságban, nem más, hanem én magam! Sajnálattal kell mindazáltal közölnöm, hogy a vonatkozó úr tovább nem igényli szolgáltatásunkat; véget vetett elbeszélő tevékenységének, bedobta a törülközőt, befuccsolt. Ez magyarázza itteni jelenlételemet, ugyanis a Szét-kapcsolást jöttem végrehajtani. S e célból leszel szíves visszaszolgáltatni a Szerszámomat.

- Ácsi! - szólt Hárún, kinek szédült a feje, s nem csupán a fölfedezéstől, hogy Vízidsinnek, lám, vannak, s hogy a Nagy Mesetenger nem *csak mese*, hanem attól is, hogy Rasid föladta, kiszállt, lakatot tett a szájára. - Hiszi a piszi! - közölte Hahával, a Vízidsinnel. - Hogyan üzenté meg? Mikor? Jó ideje sülve-főve vele vagyok, tudnom kéne róla.

- Hogyan üzent? Hát a szokásos módon -vont vállat Haha. - Az 1+6 módszerrel.

- Az meg mi a nyavalya?

Azt sem tudod? - álmétkodott vásott **mosollyal** a Vízidsinn. - Az **EGYSZERŰENMEG-MAGYARÁZHATATLAN** Módszer! - Látva Hárún izgalmát, magyarázólag hozzáfűzte: - Az 1+6 jelen esetben Gondolati Sugarakkal operál. Ráhangolunk az ügyfél gondolataira, és hallgatózunk. Meglehetősen fejlett technika, hm?

- Fejlett vagy nem fejlett, ez egyszer mindenesetre hibáztál - mondta szigorúan Hárún -, benne vagy a pácban, slamasztikába kerültél. - Érezve, hogy már ő is úgy beszél, mint a Vízidsinn, megrázta a fejét, hátha kitisztul. - Bizonyos, hogy apám nem adta föl. Nem szabad megszüntetni a Mesevíz-ellátását.

- Sajnálom, ez a parancs - mondta Haha. - Panaszt csak a Főszámvevőnél lehet tenni.

- Minek veszi számát ez a Számvevő? - tudakolta Hárún.

- Természetesen az **EGYSZERŰENMEGMAGYARÁZHATATLAN** Folyamatoknak. Fogadóórák az 1+6 Házban, a Gapvárosban, a Kahanin. Leveleket a Rozmárhoz kell címezni.

- Az meg kicsoda?

- Nem figyelsz, mért nem figyelsz! - rította meg Haha. - Az 1+6 Házban, Gapvárosban sok pompás koponya dolgozik, de Főszámvevő csak egy van. A Rozmár. Úgy hívják. Érted már? Kapiskálod?

Hárún mint spongya szívta az értesüléseket.

- S hogy jut oda a levél? - A Vízidsinn diszkréten vihogott. - Sehoggy. Látod, ez a dolog szépsége.

- Egyáltalán nem találom szépnek - torkolta le Hárún. - Mellesleg, még ha elzárnád is a Mesevíz-vezetékét, az én apám mesekészlete akkor sem apadna ki, vedd tudomásul!

- Ohó, mesélni, azt akárki tud - felelt Haha. - A csalók, a hazudozók, a gazfickók, mindenki. De amely mesében az a bizonyos Extra Többlét van, ahhoz bizony a legjobb mesemondónak is Mesevízre van szüksége. A mesemondáshoz, mint az autózáshoz, üzemanyag kell, s akinek nincs Vize, nem lesz annak Gőze sem.

- Miért higgyem akár egy szavad is - érvelt tovább Hárún -, mikor nem látok én semmit ebben a fürdőszobában, csak egy teljesen hétköznapi kádat, mosdót, vécét meg pár rendes csapot, hideg/meleg fölirattal?

- Na, nyúlj csak ide - mondta a Vízidsinn, egy pontra mutatva a levegőben, hat hüvelykkel a mosdó fölött. - Fogd a Szétkapcsoló Szerszámot, és kocogtasd meg ezt itt ni, amit nyilván levegőnek nézel. - Hárún, cselt gyanítva, kikötötte, hogy a Vízidsinn jól húzódjon hátra, s akkor, kétségek közepette, úgy tett, ahogy Haha mondta. *Ding*, csendült meg a Szétkapcsoló, ahogy hozzákoccant valami nagyon kemény, nagyon láthatatlan valamihez.

- Lám, lám - vigyorodott el szélesen a Vízidsinn. - Voálá: a Meseccsap!

- Még most sem értem - ráncolta a homlokát Hárún. - Tulajdonképpen hol van ez a te Óceánod? És hogyan jut a Mesevíz ebbe a láthatatlan csapba? Hol a vízvezeték? - Látta megcsillanni Haha szemében a vásott örömet, egy sóhajjal tehát maga adta meg a választ: - Tudom, ne is mondd. Nyilván valami EGYSZERŰENMEGMAGYARÁZHATATLAN Módszer révén.

Eltaláltad, telibe trafáltad, telitalálat, főnyeremény.

Hárún Kalifa ekkor olyan döntést hozott, amelynél fontosabb döntése egész életében nem lesz. - Haha úr - szólt udvariasan, de annál

elszántabban -, el kell vigyél a Gapvárosba, hogy beszélhessek a Rozmárral. Tisztáznom kell ezt a buta tévedést az apám Vízvezetékével kapcsolatban, amíg nem késő.

Haha megrázta fejét, széttárta karját. - Az lehetetlen - jelentette ki. - Nem megoldható, nincs az étlapon, ne is álmodj róla. A kahanibeli Gapvárosba, ott a Mesefolyamok Óceánjának partján, a belépés szigorúan tilos, az százszázalékosan zárva, csak bizonyos bizalmi embereket eresztenek be, például engem. De téged? Téged aztán soha, barátocskám, ha millió évig élsz se!

- Ez esetben - szólt fennkölt nyugalommal Hárún - e nélkül az izé nélkül még haza. - És meglengette a Szétkapcsolót a kékszakállú orra előtt. - Majd meglátod, mit szólnak hozzá odaát.

Hosszú csönd.

- Hát jó - szólt végre a Vízidzsinn. - Te aztán jól megszutyongatsz. Áll az alku, nem bánom. Akkor hát kész, tűz, mehet. Már úgy érte, hogy ha megyünk, akkor aló mars!

Most Hárúnon volt a sor, hogy elhűljön: - Azt akarod mondani, hogy *máris?* - hebegte.

- Azt - felelt Haha.

Hárún mély lélegzetet vett.

- Rendben - mondta. - Gyerünk!

Negyedik fejezet Egy Haha és egy Dede

- Válassz tehát egy madarat - vezényelt a Vízidsinn. - Mindegy, melyet. - Hárún nem értette. - Nincs itt más madár, mint ez a fapáva mutatta. Haha megvetően fölhorkantott. - Lehet olyasmit is választani, amit nem lát az ember - tagolta, mint valamely magától értetődő igazságot egy módfelett ostoba embernek. - Meg lehet említeni egy madár nevét, még ha maga a madár nincs is jelen: varnyú, fürj, kolibri, bülbül, seregély, papagáj, kánya. De említhető olyan repülő állat is, amelyet magunk találunk ki, példának okáért repülő ló, szálló teknőc, légibálna, űrkélgő, aeroegér. Nevet adni egy dolognak, megcímkézni: annyit tesz, mint kiragadni a névtelenségből, elragadni az Anonimitás Helyéről, azaz röviden, azonosítani - mindez, kérlek, egy módja az említett egyed léte szólításának. Esetünkben az említett egyed egy madár, illetve egy Képzeltbeli Repülő Organizmus.

- Ez igaz lehet ott, ahonnan te jössz - akadékoskodott Hárún. - De a világnak ezen a részén szigorúbb szabályok uralkodnak.

- A világnak ezen a részén! - csúfolódott a kék szakállú Haha. - Istenem, itt fecsérelem a drága időm egy Szétkapcsoló-tolvajjal, aki csak azt hiszi, amit a saját szemével lát. És mondd csak, tolvajkám, sokat láttál? Afrikát például láttad? Nem-e? Akkor lehet, hogy nem is létezik, hm? Hát a tengeralattjárók? A jégeső, a baseball, a pagodák? A kenguruk, a Fudzsijama, az Északi-sark? Ezek mind nincsenek? Hát a múlt? Az sem történt meg? S a jövő? Nem jön? Ha csak a szemednek hiszel, barátocskám, egykettőre bajba jutsz, csávába kerülsz, pórul jársz!

Azzal kezét a törökparadicsom-pidzsama zsebébe mélyesztette, s ökölbe szorítva húzta elő. - Na, ide süss - mondta, s szétnyitotta a kezét. Hárúnak majd' kiesett a szeme.

Parányi madarak lépegettek a Vízidsinn tenyerén, belebelesippentettek, s miniatűr szárnyukkal verdesve föl-fölemelkedtek róla. S nem csupán madarak, de ott nyüzsögtek a mondák híres szárnyas szörnyei is: asszír oroszlán, szakállas férfifejjel és hosszú, szőrös szárnyal; szárnyas majom; repülő csészealj; csöpp angyalok; lebegő (s nyilván tüdővel lélegző) halak. - Melyiket parancsolod, válassz, döntsél - sürgette Haha. Hárún, noha látta, hogy ezek az aprócska teremtmények aztán egy lerágott körömvéget sem bírnának a levegőbe emelni, úgy döntött, nem vitatkozik, s rámutatott egy kicsi, bóbítás madárra, mely oldalvást vágott feléje értelmet sugárzó szemével.

- Egyszóval, Búbos bankán utazunk - szólt a Vízidsinn, akit mintha meglepett volna Hárún választása. - Talán hallottad, ifjú Szétkapcsoló-tolvaj, ama régi meséket, melyek szerint éppenséggel a Búbos banka az, aki veszélyek közepette végső céljuk felé vezeti a többi madarat. Lám, lám, ki tudja, tolvajkám, mivé nem növöd még ki magad. Hanem félre a tünődéssel! - kiáltotta; az ablakhoz szaladt, és a csöpp Bankát kihajította az éjszakába.

- Ezt meg miért csináltad? - suttogta mérgesen Hárún, nem akarva fölébreszteni apját. Haha vásott vigyorral válaszolt: - Futó szeszély, barátocskám - mondta ártatlanul. - Afféle hóbort. Percig se hidd, barátocskám, hogy netán azért, mert náladnál többet értek ezekhez a dolgokhoz!

Most Hárún ugrott az ablakhoz, és íme, ott úszott a madár a Zál-Tavon, óriásira nőve: akkora lett, mint egy családi ágy; bőséges hely a hátán egy Vízidsinnnek meg egy kisfiúnak.

- Akkor hát rajta! - zengte Haha (harsányabban, mint Hárún szerette volna), s azzal fölugrott az ablakpárkányra, onnan meg át a Búbos banka hátára - Hárún pedig, pár másodpercnyi tünődés után, hogy vajon bölcs dolgot cselekszik-e, lila pöttyös, hosszú, vörös hálóingében, baljával a Szétkapcsolót markolva, utána szökkent. Mikor elfészkelődött a Vízidsinn mögött, a Búbos banka hátrafordult, s kritikus, de (Hárún merte remélni) barátságos szemmel végignézett rajtuk.

És akkor elindultak, és egykettőre a levegőbe emelkedtek.

Az erős gyorsulás miatt Hárún mélyre süppedt a Banka kényelmes, vaskos és valamiképp szőrös tollzatában, s a tollak mintha még föl is meredtek volna Hárún körül, hogy védelmezzék az úton. Eltelt néhány perc, míg úgy-ahogy megemésztette a vele történt csudás dolgokat.

Már olyan sebesen szálltak, hogy alattuk a Föld s fölöttük az ég is föloldódni, összemosódni látszott, s Hárún úgy érezte, nem is haladnak, hanem egy helyt lebegnek ebben a soha-nem-volt, szétmosódó térben. - Mikor Dede, a Postabusz vezetője repesztett velünk fölfelé az M Hegységben, akkor volt ilyen lebegős érzésem - idézte vissza. - És nicsak, most, hogy mondom, az a tollbóbitás Banka ugyancsak erősen emlékeztet a jó Dedére, avval a tarajszerűen ágaskodó hajával! - És ha Dede

pofaszakála tollból valónak tűnt, ennek a madárnak a tollazata (Hárún azonnal érzékelte) szőrzetszerűnek érződik.

A Búbos banka tovább fokozta sebességét, és Hárún belekiabált Haha fülébe: - Eleven madár ilyen gyorsan nem száll. Mi ez, gépszerkezet?

A Banka rásandított csillogó szemével. - Netán kifogásod van a gépek ellen? - firtatta harsány, zengő, mély hangján, mely megtévesztően hasonlított a Postabusz vezetőjének hangjához, így folytatta: - De de de hisz rám bíztad az életed. S mégsem vagyok méltó a tiszteletedre? Egy csöppet sem? Van ám a gépeknek is önérzetük!... Szükségtelen hápognod, fiatalúr, én aztán nem tehetek róla, hogy emlékeztetlek valakire, aki, sofőr lévén, bizonyára sokra becsülne egy ilyen jó és fürge járművet.

- Olvasol a gondolataimban - jelentette ki Hárún, mintegy vádlólag, hisz nem volt kellemes, hogy egy ilyen gépmadár lehallgatja az ember legtitkosabb gondolatait. - De de de hát az csak természetes - felelt a Búbos banka. - És természetesen *telepatikus* úton beszélgetek veled, mert, miként magad is láthatod, csőrömet mindig csukva tartom, bizonyos aerodinamikai megfontolásokból.

- Azt meg hogyan bírod megcsinálni? - kérdezte Hárún, s persze megkapta az elkerülhetetlen választ, s persze villámszerű gyorsasággal: - Egy 1+6 Módszer, egy EGYszerűenMEGmagyarázHATatlan Módszer **segítségével**.

- Föladom - sóhajtott Hárún. - Mondd csak, neved azért van legalább?

- Amilyent csak parancsolsz. Javasolhatom, kézenfekvő okokból, a Dede nevet?

Így esett tehát, hogy Hárún Kalifa, a mesemondó fia rakétamód szelte át az éjszakát, Hahával, a Vízidzsinnel nyergelvén meg egy Dede nevű Búbos banka hátát. Fölkelt a nap; Hárún kisvártatva meglátott valamit a messzeségben: égitest volt, aszteroida-féle. - Íme, a Kahani, a Föld második Holdja - szólta mozdulatlan csőrrel Dede, a Banka.

- De de de - hápogta (a Banka nem kis örömére) -, hiszen a Földnek csak egy holdja van, nem? Hogy lehet, hogy ezt a másodikat nem fedezték még föl?

- A sebesség miatt! - mondta Dede, a Búbos banka. - A Sebesség minden tulajdonságok legfontosabbika! Mikor baj történik, tűz van, országúti baleset, hajótörés, ugyan, mi a legfontosabb? Persze hogy a

Sebesség: a tűzoltó, a mentőautó, a mentőhajó Gyorsasága. És ugyan mi mást díjazunk egy értelmes fickóban, mint az Esze Gyorsaságát? És vegyük bármelyik sportágat, ott is a Sebesség a lényeg, a láb, a kéz, a szem Gyorsasága! És amit az ember nem bír elég gyorsan megtenni, arra gépeket szerkeszt. Sebesség, ó, szuper Sebesség! Ha maga a Fény nem volna olyan gyors, sötét és hideg maradna a világegyetem. De a Sebesség, a fényé, nem csupán megmutatni, hanem elrejtteni is tud! A Kahani Hold - ó, csudák csudája! - olyan iszonyú Sebességgel kering, hogy földi műszer ki nem mutatja, nem beszélve arról, hogy a pályasíkja fordulatonként egy fokot változik, és így háromszázhatvan fordulat alatt végigsöpör a föld valamennyi pontja fölött. És a Viselkedésbeli Változatosság ugyancsak nehezíti a Fölfedeztetést. Hanem az örökös pályasík-eltolódásnak komolyabb oka van ennél: A Mesevizet Föld-szerte egyenletesen kell teríteni. Dzsimm! Dzsumm! Ez csupán Nagy Sebességgel végezhető el. Nos, mindjárt más szemmel nézed a Gépeket, ugye?

- Azt akarod mondani, hogy a Kahani Hold is gépi erővel mozog? - álméltkodott Hárún, de Dede akkor már praktikusabb dolgokra figyelt. - Holdközeiben vagyunk - jelentette ki mozdulatlan csőrrel. - Relatív sebesség szinkronizálva. Holdraszállás megkezdve. Becsobbanás harminc másodperc múlva. Huszonkilenc, huszonnyolc...

Csillámló, végtelennek tetsző víztükör száguldott feléjük. A Kahani felszíne, amennyire Hárún láthatta, az utolsó cseppig folyékonynak tűnt. S micsoda víz volt az! Ezer színben szivárványlott, ahová csak nézett az ember; Hárún álmában sem látott ilyen színkavalkádot. Szemlátomást meleg óceán volt, Hárún látta a napfényben szikrázó, felszálló párát. A lélegzete is elállt.

- Íme, a Mesefolyamok Óceánja - nyilatkoztatta ki a Vízidsinn, s kék pofaszakála csak úgy ágaskodott a büszkeségtől. - Ugye, érdemes volt ilyen sokat utazni érte?

- Nna - szólalt meg csukott csőrrel Dede, a Búbos banka. - Kettő, egy, zéró!

- Víz, víz, mindenütt víz, szárazföldnek se híre, se hamva... - Becsapás! - méltatlankodott Hárún. - Hol van itt Gapváros? Sehol! S ha nincsen

Gapváros, akkor nincs 1+6 Ház sem, és nincsen Rozmár, vagyis hogy teljesen potyára jöttem!

- Hátrább az agarakkal, lassan a testtel, nyugi, fékezd magad - tanácsolta egy szuszra a Vízidsinn. - Magyarázat kéznél, érkezőben, máris szállítom, ha megengeded.

- De ez itten a Nagy Semmi! - mondta tovább a magáét Hárún. - Mi a nyavalyát kezdhethénk itt?

- Meg kell jegyezzem a pontosság kedvéért, hogy ez itten a kahanibeli Távolészak - felelt a Vízidsinn. - Innen közelítve levágunk egy csomó kanyart, megkerüljük a bürokráciát, elébe vágunk a hivatal fontosságainak. Továbbá, be kell vallanom, ily módon oldhatom meg, hogy a gappi hatóságok figyelmét elkerülje kicsiny malőröm, azazhogy elvesztettem a Szét-kapcsolót s hogy Tolvajságod most ezzel zsarol. Egyébként a Kívánságvíz végett kellett erre jönnünk.

- Keressél olyan áramlatokat az Óceánban, amelyek különösen fényesek - fűzte hozzá Dede, a Banka. - Ott van a Kívánságvíz, s aki a Kívánságvizet megfelelően használja, annak a kívánsága valóra válik.

És akkor a gapbelieket nem kell közvetlenül bevonnunk az ügybe - magyarázta a Vízidsinn. - Ha teljesül a kívánságod, szépen visszaadod a Szétkapcsolót, s azzal kalap s kabát. Nos?

- Nagyon jó - felelt némi kétellyel Hárún, s érzett egy kis sajnálkozást is, hiszen kíváncsi lett volna Gapvárosra, s jó lett volna többet tudni meg a titokzatos 1+6 Módszerekről.

- Akkor szüret! - rikkantotta nagy megkönnyebbüléssel a Vízidsinn. - Okos beszéd. Pompás döntés. Derék fickó, az vagy. És nicsak, és ihaj! Amott ni a Kívánságvíz!

Dede engedelmesen és óvatosan a Haha mutatta fényes vízfolt felé paskolt, s a pereménél szépen megállt. A Kívánságvíz úgy ragyogott, hogy Hárún kénytelen volt elfordítani a tekintetét. Haha most aranyujtásos mellénykéje belső zsebéből előhúzott egy sokszögletű kristályüvegcsét, frissen lecsavarta róla az aranykupakot, s az üvegcsét megmerítette a fénylő vízben (amely szintén aranyosan ragyogott), s a kupakot visszacsavarván, vigyázva átadta Hárúnak. - Vigyázz, kész, rajt - mondta. - Elmondom, mit kell tenned.

A Kívánságvíznek az a titka, hogy minél erősebb a kívánságunk, annál jobban hat. - Rajtad áll tehát - mondta Haha. - Ne gatyázz, állj kötélnek, szánd el magad, láss hozzá, és meglásd, a Kívánságvíz is hozzá fog látni. És íme: kívánságod kívánságod szerint valóra válik!

Hárún ott lovagolt a Bűvös-búbos bankán, s erősen nézte a kis kristályüveget. Egy korty, és visszaszerezheti apjának az Adom-
adományt! - Hát akkor nosza, gallér mögé! - kiáltott vitézül, lecsavarta a kupakot, és húzott egy hosszú kortyot.

Az aranyos ragyogás köréje gyúlt, sőt belé is hatolt és benne sugárzott tovább, s egy csapásra minden, de minden elcsöndesedett, mintha az egész világegyetem az ő parancsára várna. Hárún összpontosítani kezdte gondolatait...

Nem ment. Mikor az apja elveszett mesemondó képességére gondolt, meg a megszűnt Mesevíz-előfizetésére, akkor betolakodott az anyja emléke, és Hárún inkább az ő visszatértét kezdte kívánni, meg azt, hogy olyan legyen minden, mint rég... és akkor újra beúszott az apja arca, és Rasid esdekelve kérlelte, *Tedd meg nekem, fiacskám, tedd meg csak ezt az egyet*, és akkor újra az anyja, és Hárún nem tudta eldönteni, mit is gondoljon, mit is kívánjon - míg egyszer csak visszhangos pendüléssel, mint mikor ezeregy hegedűhúr szakad, oda nem lett az aranyfényű ragyogás, és Hárún ott találta magát Hahával és Dedével a Mesék Tengerén.

- Tizenegy perc - szólt megvetően a Vízi-dzsinn. - Tizenegy perc, eddig tud ez csak összpontosítani, eddig nyújtózik az esze neki, és azzal kész, csókolom, kaput.

Hárún szégyenében lehorgasztotta a fejét.

- De de de ez nem igazság, Haha! - kiáltotta mozdulatlan csőrrel Dede, a Bűvös banka. - Magad is tudhatnád, hogy kívánni nem olyan könnyű. Arról nem beszélve, Vízidsinn uram, hogy te magad is izgatott vagy a magad hibája miatt, mert most már aztán csakugyan el kell mennünk Gapvárosba, és ott aztán jól leteremtenek és alaposan megmossák a fejed, és te mindezért a fiút hibáztatod. Nem igazság, és ha abba nem hagyod, duzzogni fogok!

(Még egy ilyen szenvedélyes, még egy ilyen könnyen fölizgatható masinát, gondolta Hárún, s minden szomorúsága ellenére csak ámult. A

gépeket az ember ultraracionálisnak gondolná, ennek a gépmadárnak meg akkora lelke van, hogy csak még.)

Haha, meglátva a Hárún arcán égő szégyenpírt, megenyhült valamelyest. - Akkor tehát Gapváros - mondta, mint aki beletörődött. - Hacsak át nem adod itt helyben a Szétkapcsolót, és befejezettek nem nyilvánítjuk ezt az egészet.

Hárún megrázta a fejét, és nyomorultul érezte magát.

- De de de hisz még most is erőszakoskodol velem - jelentette ki mozdulatlan csőrrel, de annál ingerültebben Dede. - Kérem tüstént megváltoztatni a tervet! Megindítani a vidító eljárást. Adj a fiúnak inni egy víg mesét!

- Csak azt ne - mondta lógó orral, csüggedten Hárún. Hogyisne, hogy azzal is kudarcot valljak még a végén.

Így aztán Haha, a Vízidsinn mesélni kezdett Hárúnak a Meseáramok Óceánjáról, és Hárún, noha kínozták a kudarc és a reményvesztettség érzete, azt is megérezte, hogy hatni kezd rá az Óceán varázsa. A vizet nézte, és rájött, hogy ezer meg ezer meg ezer meg még egy különféle áramlatból van sodorva, s ezek mind más-más színűek, és egymásba fonódnak, mint valamely átlátszó szépségű, lélegzetelállítóan bonyolult, folyékony szőnyeg mintázata. Ezek a Meseáramok, magyarázta Haha, s minden egyes színes szál valójában egy-egy önálló mese. Az Óceán különböző részein más-más fajta mesék tenyésznek, s mivel megtalálható itt minden mese, amit eddig meséltek az emberek, meg az a sok, amit még csak most találnak ki, a Meseáramok Óceánja a világmindenség legnagyobb könyvtára. S mivel itt folyékony állapotban tárolják, a mesék megőrzik változékonyságukat, önmaguk új és még újabb változataivá tudnak módosulni, s összeállva egyéb mesékkal, még újabb mesévé válhatnak. Látható, hogy a Meseáramok Óceánja nem olyan, mint egy közönséges könyvtár, nem holmi raktárhelyiség mesék számára: nem holt anyag, hanem nagyon is eleven.

- És aki nagyon-nagyon óvatos vagy nagyon-nagyon ügyes, meríthet egy pohárral az Óceánból - világosította föl Hárúnt Haha -, így e! - Parányi aranycsészét varázsolt elő mellénykéje egy másik zsebéből. - És telemerheti egy tiszta Meseárammal, így e! - És miután megtette, így

folytatta: - Hogy aztán följánlja az ember holmi orrukat lógató emberpalántáknak, és akkor a mese varázsa visszahozza a jókedvüket. Rajta tehát, öntsd a gallér mögé, zuttyantsd le, ne kegyelmezz neki, és meglásd, hercegi kedved kerekedik tőle!

Hárún fogta az aranycsészét, és szó nélkül kihörpintette.

Azon kapta magát, hogy valami óriási sakktáblaféleségen áll. Minden fekete mezőben egy-egy szörny gubbaszkodott: kétnyelvű kígyó, három sor fogú oroszlán, négyfejű kutya, ötfejű démonkirály és ki tudja még mi minden. Maga Hárún mintha a mese ifjú hősének a szemével látta volna mindezt. Olyan érzés volt, mint a vezető mellett ülni az autóban: néznie kellett csupán, hogyan végez a mese hőse egymás után a szörnyekkel, s jut egyre közelebb a sakktábla sarkában álló fehér kőtoronyhoz. A torony tetején mi más lett volna, mint egy szem ablak, s az egy szem ablakon ugyan ki más nézett volna ki, mint a fogoly királykisasszony. Hárún, anélkül hogy tudta volna, az s/1001/zHT/420/4i(r)xi számú Királylánymentő Mesét élte végig, s mivel ennek a mesének a királykisasszonya nemrég vágatta rövidre a haját (nem úgy, mint a G/1001/RIM/(777)M/w/í számú Királylánymentő Mese - ismertebb nevén: „Raponc” - hősnője), nem volt lebocsátható szép hosszú copfja, így Hárún kénytelen volt pusztá kézzel-lábbal, a kövek közötti réseket kihasználva mászni meg a tornyot.

Félúton lehetett, amikor látja ám, hogy egyik keze változni kezd, megszőrösödik, elveszíti emberkéz-formáját. Aztán a karja kezdett nőni, s lett irdatlanul hosszú, s valahogy az ízületei sem jófelé nyeklettek; és akkor lenézett, és látta, hogy a lábával ugyanez történik. Mikor aztán új végtagok ütköztek ki a bordái közt, megértette, hogy épp olyan szörnnyé vedlett, mint amilyenekkel az imént végzett; odafönn pedig a királykisasszony, torkához kapva, ezt sikkantotta:

- Tyűh, kincsem, ejszen mily randa pókká változol!

Pókként egykettőre fölért az ablakhoz, de akkor a királynő konyhakést ragadott, és Hárún végtagjait vágva-kaszabolva, ezt kántálta: - Tűnj innen, csűf pók, menjél haza! -, és Hárún ízeit lábai egyre ernyedtebben kapaszkodtak a kövekbe, és mikor a királynő lemetélte a hozzá legközelebb eső póklábat is, Hárún lezuhant.

- Ébresztő, hé, ne aludj, vissza-vissza mihozzánk! - költögette aggodalmasan Haha. Kinyitotta szemét; ott feküdt elnyúlva a Bűvös banka hátán. Mellette ült Haha, módfölött aggodalmas és némiképp csalódott ábrázattal, mivel Hárún álmában is keményen markolta a Szétkapcsolót.

- Mi történt? - kérdezte Haha. - Remélhetőleg megmentetted a királykisasszonyt, és kéz a kézben elindultatok a nyugvó nap felé. Már ahogy az meg volt szabva, hm? De ha igen, akkor miért sóhajtoztál és nyöszörögtél, forgolódtál és vergelődteél? *Nem szereted a Királynőmegmentő Meséket?*

Hárún beszámolt élményeiről, és Haha meg Dede egyszeriben elkomorodott. - Elhinni is alig merem - jelentette ki végül Haha. - Ilyen még nem volt, ez, kérem, precedens nélküli, ilyet még nem pipáltam.

- Majdhogynem örömmel hallom - jegyezte meg Hárún. - Mert, tudjátok, azt gondoltam, nem épp a *legszerencsésebb* módja az ember fölvidítésének!

- Környezetszennyezés - mondta vészjóslóan a Vízidzsinn. - Nem érted? Valaki vagy valami szennyet zúdít a Meseóceánba. És a szenny persze beszivárog a mesékbe, és tönkreteszi őket... Lám, Banka, túl régóta vagyok szolgálati körúton. Ha itt, a Távolészakon is kimutatható a szennyeződés, vajh mi lehet Gap-városban? Rajta, rajta, gyorsan! Teljes sebességgel előre! Háborús a helyzet!

- Háború? Ki ellen? - álmélkodott Hárún.

Haha és Dede megborzongott, egészen úgy, mint akik félnek.

- Csúpfölddel, a Kahani Sötét Oldalán - felelt mozdulatlan csőrrel Dede, a Bűvös-búbos banka. - Ráismerek a Csúpválák vezérének, a Bí-zabán Nagymesternek a keze nyomára.

- Ki az? - faggatózott tovább Hárún, s már kívánta, bár maradt volna inkább a pávaágyban, hagyva békén mindenféle Vídzsinneket és Szétkapcsolókat, beszélő gépmadarakat meg égi Meseóceánokat.

- A neve - suttogta a Vídzsinn, s mikor kimondta, pillanatra az ég is elsötétült -, a Neve Khatám Sud.

Messze az ég alján villás végű villám lobbant. Hárún hátán végigfutott a hideg.

Ötödik fejezet

Gappikról és Csúpválákról

Hárún nem feledte, amit apja Khatám Sudról mondott. Milyen sok bizarr elképzelésről derül ki, hogy végül is igaz, gondolta. Dede, a Bűvös banka azonnal megfelelt a kimondatlan gondolatra: - Szép kis Mesehold lenne ez a mi Kahanink, ha tele nem lenne zsúfolva mesés dolgokkal. - Hárúnnak pedig el kellett ismernie, hogy a megjegyzés telibe talált.

Délnek, Gapváros felé száguldottak. A Banka úgy döntött, hogy vízen marad, s repesztett, mint a motorcsónak, Mesevíz-habot fröccsentve szerteszéjjel. - Nem kutyulódnak össze a mesék, ha így fölkarjuk őket? - firtatta Hárún. - Őrült nagy lehet itt a keveredés.

- Dehogya! - rikoltotta a Búbos banka. - Valamirevaló mesének meg se kottyán egy kis kutyulás! Dzsumm!

Hárún, látva, hogy ezzel a témával sokra nem megy, fontosabb ügyekre terelte a beszélgetést.

- Meséljetez nekem erről a Khatám Sudról - kérte, s meglepetésére Haha szinte szóról szóra ugyanazt felelte, mint annak idején Rasid Kalifa: - Ősellensége minden mesének, sőt magának a nyelvnek is. A Hallgatás Hercege ő, és a Beszéd Béklyója. Vagyis hát - folytatta a Vízidzsinn, hirtelen föl hagyva a zengzetes hanghordozással - így mondják. Mert Csúpvöldéről és lakóiról, a Csúpválákról aztán minden, de minden, amit tudunk, csak szófia beszéd, mert emberemlékezet óta senki nem szelte át az Alkony zónát, s nem lépett az Örök Éjszaka Földjére.

- Már elnézést - szólt közbe Hárún -, de be kell vallanom, e téren hiányosak a földrajzi ismereteim!

- Hüm-hüm - csóválta meg fejét Dede, a Banka. - Hát az iskolázottságod bizony...

- Beszélz itt összevissza! - torkolta le Hárún. - Te magad büszkélkedtél az imént azzal, hogy erről a Holdról, nagy sebessége miatt, a földlakók nem is tudhatnak. Akkor meg hogyan várnád el tőlünk, hogy ismerjük a topográfiáját, az exporttermékeit, és a többit, hm?

Dede szeme gyanúsan csillogott. Nem is olyan könnyű ezekkel a gépekkel beszélgetni, gondolta Hárún. Amilyen fapofájuk ezeknek van,

soha nem lehet tudni, mikor ugratják az embert.

Dede végül megkönyörült Hárúnon. - Hála az 1+6 Ház Tojásfejűinek - mondta -, ma már tökéletesen szabályozva van a Kahani keringése. Gapföldét örökös napfény fürdeti, Csúpföldén mindig sötét éjszaka van. A két ország határán húzódik az Alkonyzóna, s ott a Főszámvevő parancsára a Gappik lerombolhatatlan (és persze láthatatlan) falat emeltek a régmúlt időkben. Locsifecs Fala, úgy hívják, nagy királyunk tiszteletére, kinek persze semmi, de semmi köze a fölépítéséhez.

- Ácsi! - szólt homlokráncolva Hárún. - Ha a Kahani a Föld körül kering, akkor, még ha *rém* gyorsan kering is, vannak pillanatok, mikor a Föld eltakarja előle a Napot. Azazhogy nem igaz, hogy az egyik felén örökös a napvilág: már megint mesékkel traktáltok itt engem!

- Hallod, az csak természetes! - felelt meg Dede, a Bűvös banka. - S ha netán panaszod volna, azzal leszel szíves a Rozmárhoz fordulni. Most pedig megbocsáss, de figyelnem kell: a forgalom hatalmasan megnövekedett.

Hárúnak lett volna mit kérdeznie - Miért élnek a Csúpválák örökös sötétségben? S ha valóban soha nem süt náluk a nap, nincs-e pokoli hideg? És ki az ördög az a Nagymester, és egyáltalán, mi az, hogy Bízabán? -, de valóban közel járhattak már Gapvároshoz, mert köröttük a víz és fölöttük a lég csak úgy forrt a gépmadaraktól, amelyek tarkabarkaságban méltó párjai voltak a Bűvös bankának: kígyófejű-pávafarkú madarak, repülő halak, szárnyas kutyák. És mindnek a hátán egy-egy Vízidsinn, pofaszakálluk a szivárvány minden színében pompázó, mind turbánt, hímzett mellényt és törökparadicsom-nadrágot viselt, s mivel mind hajszára olyan volt, mint Haha, Hárún arra gondolt, hasznos dolog, hogy legalább a szakállszínük alapján különbséget lehet tenni közöttük.

- Igen fontos dolog történhetett itt - jegyezte meg Haha. - Visszarendelték támaszpontjára az összes egységet. Látod - folytatta szemrehányólag -, ha nálam lenne a Szétkapcsolóm, magam is kézhez kaptam volna a parancsot, mivel a nyelében egy rettentően modern vevőkészülék is van, amiről persze a mi drágalátos tolvajunknak fogalma sincs.

Hárún nem késett a visszavágással: - Ámde, szerencsére, miután jól megmérgeztél evvel a szennyezett mesével, csak-csak rájöttél, hogy mi újság, úgyszólván kárt itten, rajtam kívül, senki nem szenvedett, hm?

Haha eleresztette a füle mellett. Csakhamar Hárún figyelmét is lekötötte egy fura jelenség: valami sűrű és módfelelő gubancos bozót vagy növényi tenyészet száguldott a vízen, könnyedén lépést tartva a Bűvös bankával, s indakarjaival idegesítően csápol. A mozgó tenyészet középpontjában egy szem orgonavirág pompázott, melynek vaskos-húsos szirmaihoz hasonlót soha nem látott Hárún. - *Ez meg mi a csuda?* - mutatott rá álméklodva, noha tudta, hogy mutogatni nem illik.

- Mi lenne, Úszó Kertész, természetesen - felelt mozdulatlan csőrrel Dede, a Búbos banka.

- Úszó Kertet akartál mondani, hm? - javította ki Hárún, mire a gépmadár megvetően fölhorkantott. - Mit tudsz te? - S csakugyan, ebben a pillanatban a vízen járó bozót kiemelkedett, s addig tekeredett-csomózódott, míg nagyjából emberformája nem lett; „fejét” a lila orgonavirág alkotta, melyre gyomokból paraszti kalapforma sikeredett. - Ni, valóban, kertész az, nem kert - ismerte be Hárún.

Az Úszó Kertész könnyedén szaladt a víz színén, süllyedésre nem mutatott hajlandóságot.

- Már hogy is tudna elsüllyedni? - kommentálta azonnal Dede. - Hisz akkor inkább Süllyedő Kertésznek hívnák, nem igaz? Ő azonban, mint láthatod, úszik, lebeg, jár-ke, szökell.

Haha odakiáltott a Kertésznek, s az kurta biccentéssel válaszolt. Sőt meg is szólalt: - Lám, idegen van veletek. Hát, fura. Ámde, Magánügy - ezt mondta. Hangja lágy volt, mint a virágszirom (végtére orgonavirág-ajakkal beszélt), de a stílusa meglehetősen tömör. - És én még azt hittem, hogy ti, gapföldiek, mind nagy fecsegők vagytok - súgta Haha fülébe Hárún. - Ez a Kertész meg milyen szófukar.

- Éppen hogy nagyon is beszédes - vette védelmébe Haha. - Már ugye Kertész létére.

- Jó napot! - kiáltott át Hárún a Kertésznek, gondolva, hogy idegen lévén, neki kell bemutatkoznia. - Ki vagy? - kérdezte lágyan, mégis kurtán-furcsán a Kertész, pillanatra sem lassítva. Hárún megmondta a nevét. A Kertész kurtán biccentett.

- Máli - mondta. - Első Osztályú Úszó Kertész.

- Szépen kérlek - vette elő legkedvesebb hangját Hárún -, mondd el, mi a dolga egy Úszó Kertésznek?

- Karbantartás. Összegabalyodott Meseáramok széjjelfésülése. Kiegyengetése. Gyomlálás. Vagyis: kertészkedés.

- Olyan ez az Óceán, mint a hajzat - sietett segítségére Dede, a Bűvös banka. - Úgy tele van Meseáramokkal, mint egy dús sörény finom, hosszú hajszálakkal. Minél hosszabb és minél sűrűbb egy frizura, annál könnyebben gubancolódik. Az Úszó Kertészek, mondhatni, a Meseóceán fodrászai. Kefélik, tisztítják, mossák, igazítják. Tudod már?

Haha megkérdezte Malit: - Mi ez a szennyezés? Mikor kezdődött? Milyen súlyos?

Máli egymás után megválaszolta a kérdéseket: - Végzetes. Jellege még ismeretlen. Nemrég kezdődött, de nagyon gyorsan terjed. S hogy súlyos-e? Nagyon. Bizonyos mesék évek alatt ha meg tudnak tisztulni.

- Például? - szúrta közbe kíváncsiskodva Hárún.

- Bizonyos népszerű, romantikus történetekből például egyszerűen vége nincs bevásárlólisták lettek. A gyerekmesék egy részéből is. Terjed például a beszélő helikopter-anekdoták divatja.

Azzal Máli hallgatásba süppedt, s igyekeztek tovább Gapváros felé. Néhány perc múltán azonban új hangok ütötték meg Hárún fülét. Kórusban, teljes összhangban beszéltek többen egyszerre, valami sajátos fröcsögős-bugyborékolós hangon. Hárún nagy nehezen rájött, hogy a víz alól hallja őket. Lenézett hát, és íme, két ijesztő tengeri herkentyű evickélt a nyargaló Búbos banka mellett, oly közel a vízfelszínhez, hogy úgy tűnt, a Banka-csapta tajtékon szánkáznak.

Nagyjából háromszögletűnek lehetett mondani őket, és Hárún ebből meg irizáló színeikből arra következtetett, hogy bizonyára valami Angyalhalfélék, noha akkorák voltak, mint egy-egy természetes óriáscápa, és több tucat szájuk volt, szerte az egész testükön. És ez a sok száj egyfolytában működött, szívták-szúrták a Meseáramokat, és csupán beszélni állapodtak meg olykor. Hárúnak föltűnt, hogy noha mindegyik száj más és más hangszínű, amit mondanak, az tökéletes szinkronban van.

- Beteg a víz! El ne késsünk! - bugyborékolta az egyik.

- Segíteni kell most nekünk! - fejezte be a másik.

Dede, a Bűvös banka újfent önként szolgált magyarázattal: - A Csupaszáj-halak - világosította föl Hárúnt. - Jónevük, miként kétségkívül magad is megfigyelted, onnan ered, hogy sok tátogatójuk, ti. pofájuk, azaz tkp. szájuk van.

- Lám - gondolta ámulattal Hárún -, csakugyan van Csupaszáj-hal a Tengerben, igaza volt Megjátszós Nadének; és én, amennyit utaztam, most már tudom, amit apám tud: megesik, hogy egy Csupaszáj egyszerismind Angyalhal is.

- A Csupaszájak mindig párosával fordulnak elő - szólalt meg mozdulatlan csőrrel Dede. - Síríg kitartanak párjuk mellett. S hogy kifejezzék teljes egységüket, mindig és csakis versben beszélnek.

Hárúnnak úgy tűnt, hogy az iménti két Csupaszáj beteg: habzott az a temérdek szájuk, köhögtek, s a szemük is gyulladtnak látszott.

Megszólította őket: - Nem vagyok orvos, barátaim, de én bizony úgy látom, hogy nem vagytok valami jól.

Bugyborékos köhécselés közepette jött a rímes válasz:

- A rossz ízlés! Csupa mocsok!

- Már úszni is alig tudok!

- Bagha vagyok! Ez itt Gúpi!

- Nem akarunk elpusztulni!

- Csíp a szemünk! Fáj a torkunk!

- Ha könnyebb lesz, többet mondunk!

- Okkal gondoltad, hogy minden Gappi imád beszélni - jegyezte meg, amúgy mellesleg, Haha. - Ezért magyarázkodnak a Csupaszájak, hogy nem mondanak többet. Nálunk ugyanis a hallgatás sértésszámba megy.

- Szerintem igazán elég sokat beszéltek - mondta Hárún.

-Normális körülmények között minden szájuk mást mond - magyarázta a Vízidzsinn. - Ez, amit most produkáltak, nekik olyan, mint a hallgatás.

- És lám, az Uszó Kertész pár kurta szava meg fecsegésszámba megy - sóhajtotta Hárún. - Nemigen fogok én itt kiigazodni. Mit csinálnak egyébként ezek a halak?

Haha elmondta, hogy „zabaművész” névvel szokás illetni a Csupaszájakat, mert ha megéheznek, valamennyi szájukkal csak úgy falják a mesét, és a bendőjükben csuda történik a befalt táplálékkal; a mesék részletei leválnak, és más mesékhez csapódnak, és mire a Csupaszáj kiköpi

őket, már egészen mások! - Olyan nincsen, Tolvajkám, hogy valami csak úgy a semmiből jöjjön: az új mesék sem a semmiből, hanem a régiekből keletkeznek: a kombinációs lehetőségek varázsolják újjá őket. Láthatod tehát: művészhajlamú Csupaszáj-halaink az emésztőrendszerükben hozzák létre az új meséket: képzelhető, mennyire megbetegedtek tőlük! Ez a sok összemocskolt história, csak elképzelni is!, ott buddog bennük keresztül-kasul, té és tova: nem csuda, olyan beteg színük lett szegénykének!

A Csupaszájak fölbukkantak egy utolsó, zihálós páros rím erejéig:

- Vízben a szenny sok száz tonna!

- A legrosszabb a Régi Zóna!

Ennek hallatán a Vízidsinn a fejéhez kapott, de olyan hevesen, hogy kis híján a turbánja is elszállt. - Micsoda? Micsoda? - kérdezgette izgatottan Hárún, és Haha, némi keretes után, kelletlenül elmagyarázta, hogy a Régi Zóna a kahani Déli-sark közelében lévő terület; ma már szinte senki nem látogatja. Nincs kereslet az onnan eredő ómódi történetek iránt. - Hisz tudod, milyenek az emberek: mindig csak az új, az kell nekik. A régi mesékre meg fütyülnek. - Használaton kívül került hát a Régi Zóna; ám a közhiedelem szerint az összes Meseáram hajdan abból az egyetlen áramlatból eredt, amely a déli nagy Kútfőből, vagyis az Ősmeseforrásból fölbuzogva, észak felé áramlik az Óceánban.

- És ha mérgezve van maga a Forrás, mi lesz akkor az Óceánnal? Mi lesz velünk? - jajongott Haha. - Nem törődtünk vele, sokáig semmibe vettük, és tessék! most adjuk meg az árát.

- Fejfedőket szembe húzni! - adta ki a váratlan vezényszót Dede, a Bűvös-búbos banka. - Fékezünk! Orrunk előtt Gapváros! Rekordidőt futottunk! Dzsumm! Nem gond!

- Fantasztikus, mi mindenhez hozzá tud szokni az ember. S milyen gyorsan! - elmélkedett Hárún. - Ez a merőben új világ, ez a sok új barát: az imént érkeztem csak, és máris olyan magától értetődőnek látok mindent.

Gapváros csak úgy pezsgett. Vízi utak szelték-szegdelték keresztbe-kasul - Gapföldre fővárosa ugyanis ezer meg ezer apró szigetre épült a Szárazföld szomszédságában, és a vízi utak csak úgy hemzsegték a mindenféle formájú és méretű vízi járművektől; mind tömve gappi polgárral, akik szintén tarkabarkán sokfélék voltak, csak abban egyeztek, hogy mindnek

aggodalom ülte meg az ábrázatát. Dede, a Bűvös banka, egyik oldalán Malival, a másikon Gúpival és Baghával, immár óvatosabban haladt e nyüzsgő tömegben, s mint mindenki más, ők is a Lagúna felé tartottak.

A Lagúna, ez a szépségesen sokszínű nagy vízfelület választja el a Szigetcsoportot a Szárazföldtől; a szigeteken lakik gazdagon faragott falú, hullámezüst- és aranytetejű faházakban a Gappik többsége, a Szárazföldön meg hatalmas, teraszos díszkert nyúlik le egészen a partig. E Kéjkertben szökőkutak buzognak és kéjlakocskák húzódnak meg az évszázados fák árnyékában; a Kert körül pedig ott áll Gap három legfontosabb középülete, három, ugyancsak míves cukormázzal fődött nagy torta gyanánt: Locsifecs Király Palotája, melynek fölséges erkélye a Kertre szolgál, tőle jobbra Gap Országháza, melyet csak *Locsiház*-nak hívnak, mivel napok, hetek, hónapok, sőt évek hosszat folynak benne a bőbeszédű gappik vitái; s a Királyi Palota bal oldalán tornyosul az 1+6 Ház hatalmas tömbje: innen örökös zakatolás-csattogás szűrődik ki, odabent működnek ugyanis az EGYSZERŰENMEGMAGYARÁZHATATLANUL bonyolult gépek, szám szerint ezeregyen, melyek az EGYSZERŰENMEGMAGYARÁZHATATLAN Folyamatokat vezérlik.

Dede, a Bűvös-búbos banka egészen a vízbe eső lépcsősorig szállította utasait. Haha és Hárún partra szállt, és hozzácsapódott a Kéjkertben gyülekező tömeghez: a vízkedvelő gappik pedig (Úszó Kertészek, Csupaszájak, gépmadarak) a Lagúna vizén vesztegeltek. A Kéjkertben Hárún módfelett vékony Gappik nagy tömegére lett figyelmes; tökéletesen négyszögletű ruhájukat írás borította. - Azok ott a híres gappi Lapródok - világosította föl Haha. - Azazhogy a hadseregünk. Más hadseregek zászlóaljából, ezredekből, egyebekből állnak, a mienk Fejezetek és Kötetek szerint van megszervezve. Minden Kötet élén egy Első vagy Címlapród áll, és a szervezet, vagyis a teljes Könyvtár parancsnoka nem más, mint maga Kitáb Generális; ott áll fönt, ni.

Haha a Királyi Palota erkélyére mutatott, ahol szépen fölsorakoztak a város előkelőségei. Kitáb Generálist nem volt nehéz fölismerni: harcedzett, vén úriember, négyszögletű egyenruhája, akár a régi, értékes fóliánsok könyvtáblája, aranyberakásos, finom művű bőrből. Mellette ott állt a Locsiház Elnöke, egy gömbölyded fickó, kinek most is egyfolytában járt a szája, ontotta a szót kollégáinak meg egy törékeny alkatú, ősz hajú

méltóságnak, akinek a fején arany hajpánt, szemében méla szomorúság: alkalmasint maga Ófelsége, Locsifecs Király. Ott volt egy ifjú és módfelett izgatottnak tűnő ember is, jó kötésű, délceg, ámde kissé ostoba tekintetű fickó („Boló Herceg, Locsifecs Király egy szem lányának, Bátcsít Királykisasszonynak a vőlegénye” - súgta Hárún fülébe Haha); és végül még valaki, egy látványosan és csillogóan kopasz úr, ajka fölött kiábrándítóan semmilyen - leginkább döglött egeret idéző - bajusszal. - Éppolyan, mint Megjátszós Nade - súgta Hárún. - Nem ismered, mindegy. Ki ez az alak, mondd?

Hiába fogta suttogóra, a Kéj kertben tolongók közül sokan meghallották, és hitetlenkedve fordultak hátra, hogy megnézzék, ki ez a riadalmasan tudatlan (és ugyancsak szokatlan ruházatú) idegen. Hárúnak csak most tűnt föl, hogy sok férfinak, sőt sok nőnek is éppolyan csupasz és csillogó a koponyája, mint az erkélyen álló nem-tudni-kinek. Labortechnikusi fehér köpenyt viseltek mindnyájan: nem lehettek mások, mint az 1+6 Ház Tojásfejűi, az EGY-szerűen MEGmagyarázHATatlan gépek lángeszű tervezői és kezelői, az 1+6 Folyamatok irányítói.

- Ti lennétek a...? - kezdte volna Hárún, de azok, Tojásfejűek lévén, azonnal fölfogták, mi a helyzet, és már feleltek is:

- Mi vagyunk a Tojásfejűek - bólogattak, s akkor, amolyan *hogy-létezhet-hogy-te-nem-tudod* ábrázattal, a fönti kopaszra mutattak: - Ő pedig a Rozmár.

- Ő az? - tört ki meglepetten Hárún. - De hisz nincs benne semmi rozmáros! Miért éppen így hívjátok?

- A miatt a dús és pompás rozmárbajusza miatt - felelt az egyik Tojásfejű, egy másik pedig rajongva hozzátette: - Csak ránézni is! Milyen pompás. Milyen dús. Milyen selymespuha!

- De... - kezdte volna nagy lendülettel Hárún, ám Haha keményen oldalba bökte. Ha az ember annyira szőrtelen, mint ezek itt, gondolta Hárún, akkor biztosan csudálatosnak lát egy ilyen döglöttéger-bajuszt is, mint a Rozmáré.

Locsifecs Király intett, s a tömeg elcsöndesedett (ami szokatlan esemény Gapvárosban).

A Király ekkor beszélni próbált, de csak tátozott; fejcsóválva, boldogtalan ábrázattal lépett vissza. Helyette Boló Herceg kezdett

lendületes szónoklatba. - Megfogták őtet - kiáltotta erőteljes, ámde ostobácska hangján. - Ellopták szép Bátcsítomat, szívem Hercegisasszonyát! A Nagymester szolgálai tulajdonították el, alig pár órája! Lófogók és csirkekötők! Mimpellérek és hartalócok! Istók-ügyis, megfizetnek ezek még!

- Hej, mordézomadta, huncut egy helyzet - vette át a szót Kitáb Generális. - Bátcsít holléte ismeretlen, de valószínűleg a Csúpi Citadellában őrzik, Khatám Sud csúpvárosi Jégvárában, az Örökös Éjszaka kellős közepén. Dögvész és ménkű! Kutya egy helyzet. Khrrrm!

- Üzentünk Khatám Sud Nagymesternek - vette át a szót a Locsiház Elnöke. - Nem is egyszer. Kitértünk mind a Meseóceánba öntött gonosz mérég, mind az elrabolt Bátcsít Királykisasszony ügyére. Követeltük, vessenek azonnal véget a vízszennyezésnek, s hogy hét órán belül szolgáltatassák vissza az elragadott Hölgyet. Követeléseinket nem teljesítették. Jelentem tehát Tinéktek, hogy Gapfölde ezennel kinyilvánítja a hadiállapotot Csúpföldével.

- Primer prioritást kell adni a gyorsaságnak - nyilatkoztatta ki a Rozmár. - A gyorsan terjedő mérég tönkre fogja tenni az egész Óceánt, ha lépéseket nem teszünk a probléma legmélyére hatolásra.

- Mentsétek meg az Óceánt! - kiáltott a tömeg.

- Mentsétek meg Bátcsítot! - rikoltotta Boló Herceg. Ettől a tömeg meghökkent egy pillanatra, de aztán kialakult az új jelszó:

- Bátcsítért és az Óceánért! - kiáltották, és ezzel már Boló is meg volt elégedve.

Haha, a Vízydzsinn diadalmas képet vágott. - Amint látod, Tolvajkám, kitört a háború - mondta csúfondárosan. - Bizonyos, hogy az 1+6 Házban senkinek nem lesz ideje erre a te csip-csup ügyecskédre. Úgyhogy legjobb, ha szépen visszaszolgáltatod a Szétkapcsolómat, és akkor, na, nem bánom! hazaszállítalak, ingyen, grátisz, semmiért! Na, mit szólsz?

Hárún még erősebben markolta a Szétkapcsolót, alsó ajkát pedig dacosan előrebiggyesztette.

- Ha nem beszélhetek a Rozmárral, ne is álmodj a Szerszámodról. Kész, kalap!

Haha filozofikusan fogadta a dolgot. - Egyél egy kis csokit - javasolta, s mellényzsebei egyikéből előhúzta Hárún kedvenc csokijának egy

mamutméretű változatát. Hárún, aki csak ekkor jött rá, mennyire éhes, hálásan elfogadta.

- Nem tudtam, hogy a Kahanin is gyártják - jegyezte meg.

- Nem gyártják - mondta Haha. - A Kahanin csak alapvető élelmiszereket állítanak elő. Az ilyen elpuhultaknak való luxuscikkekért mi is a Földre járunk.

- Aha - mondta bölcsen Hárún. - Tudom már, honnan az a sok UFO. És azt is tudom, miért: nyalánkságokért.

Ám akkor kisebb fölfordulás tört ki a palotaerkélyen.

Boló Herceg és Kitáb Generális, akik az imént mentek be, azzal vonultak ki újra, hogy az Alkonyzóna külterületeire küldött gappi járőrök, akiket a Királykisasszony föl kutatására indítottak, elfogtak és letartóztattak egy módfelett gyanúsán viselkedő idegent. Az idegen nem tudott számot adni róla, hogy mit keres a Zónában. - Magam kérdezem ki ezt a kémet, mindnyájatok színe előtt! - heveskedett Boló, és Kitáb Generális, noha látszott, hogy megütközött az ötleten, nem ellenkezett. Négy Lapród vezette ki az erkélyre a hosszú, kék hálóinget viselő, hátrakötözött kezű idegent, kinek fejére zsákot húztak.

Mikor a zsákot lerántották róla, Hárúnak tátva maradt a szája, és a csokoládé kihullott a kezéből.

A Palota erkélyén nem más állt fogvacogva Boló és Kitáb között, mint Hárún apja, Rasid Kalifa, a nagy mesemondó, a boldogtalan Blabla-sah!

Hatodik fejezet

A kém históriája

A Földlakó „kém” láttán szörnyű rémület borzongatta meg a Kéj kertben összegyűlteket, s mikor az kijelentette, hogy csupán „szegény mesemondó, az önök Mesevíz-szolgáltatásának régi előfizetője”, csak még nagyobb lett a föl-háborodás. Hárún feléje nyomakodott a tömegben, nem is a legfinomabban. Sok gyanakvó szempár kísérte ezt a másik Földlakót, aki szintén hálóinget visel, tolakszik, furakodik, és szemlátomást föl van húzva. Így nyomakodott föl Hárún mind a hat teraszon, egyre közeledve az erkélyhez, s közben hallotta, mi mindent dünnyögnek a Gappik: - Még hogy az előfizetőnk! - Annál nagyobb gyalázat: hogy árulhatott el bennünket, hogy állhatott át a Csúpválákhoz? - Az a szegény Bátcsít Királykisasszony is - mi rosszat tett az, nem számítva, hogy olyan fülhasogatóan énekel örökké - és hát igen, nem is az a kimondott szépség, no de ez sem mentség - ezekben a Földlakókban sosem lehetett megbízni, az az igazság. - Hárún egyre mérgesebben furakodott tovább, sarkában Haha, a Vízydzsinn, egyre panaszosabban: - Lassabban, hé, a türelem főerény, nem tudtad? Tűz van tán? - De Hárúnt nem lehetett megállítani.

- Mit műveltek ti, Gappik az elfogott kémekkel? - ripakodott rá földúltan Hahára. - Bizonyára leszeditek a körmeiket, egyenként, amíg nem vallanak, hm? Lassan ölitek meg, kínok között, vagy gyorsan, millió voltos villanyszékben? - A Vízydzsinn (meg a többi Gappi, aki hallotta Hárún kitörését) elszörnyülködött: - Honnan ezek a vérszomjas ötletek? - kiáltott a Dzsinn. - Fölháborító, abszurd, soha nem is hallottam ilyet. - Jó, de akkor? - firtatta tovább Hárún. - Nem tudom - szuszogta Haha, igyekezve lépést tartani a fürge fiúval. - Soha nem fogtunk kémeket. Talán majd jól összeszidjuk. Vagy sarokba állítjuk. Vagy ezeregyszer leíratjuk vele, hogy *máskor nem kémkedem*. Vagy ez már túl szigorú?

Hárún nem felelt, mert végre az erkély alá ért. Akkorát kurjantott, amekkorát csak bírt: - Papa! Mit keresel te itt?

Minden Gappi meglepetten nézett oda, és Rasid Kalifa is (aki még egyre vacogott a hidegtől) ugyan meg volt ám lepve. - Uram isten - sóhajtott,

fejét csóválva. - Hárún, te aztán!

- Nem kém! - ordította torkaszakadtából Hárún. - Az apám! És nincs vele semmi baj azon kívül, hogy elvesztette az Adoma-adományát!

- Az már igaz - mondta vacogó foggal, komoran Rasid. - De miért kell azonnal világgá kürtölni?

Boló Herceg egy Lapródot rendelt Hárún és Haha mellé, hogy kísérje őket a Palota királyi lakosztályába. A Lapród, aki alig lehetett idősebb, mint Hárún, Fecsegiként mutatkozott be. Mint kiderült, népszerű név ez Gap-szerte, a fiúknak-lányoknak egyaránt adják. Fecsegi is a Lapródok előírásos, négyszögletű egyenruháját hordta, s Hárún egy történetet betűzött ki rajta, „Boló és az Aranygyapjú” címmel. - Hát ez fura - dünnyögte. - Tudtommal ez az eset mással esett meg.

A Királyi Palota labirintusos folyosóit járva megfigyelhette, hogy a Királyi Testőrség más Lapródjai is efféle félig-meddig ismerős mesékbe vannak öltözve. Az egyik „Boló és a csodalámpa” ékeskedett, a másikon „Boló és a negyven Rabló”, a harmadikon „Boló Csodaországban”. Fura, gondolta Hárún, de mikor megkérdezte, mit jelentsen ez, Fecsegi csak ennyit szólt: - *Divatról* most nem tárgyalunk. Gap főméltóságai *várnak* rád meg apádra, hogy kihallgassanak. - Hárúnak mindazáltal úgy tűnt, hogy kérdése zavarba ejtette Fecsegit; tény, hogy a Lapród mélyen elpirult. No, majd alkalmasabb pillanatban, mondta magának Hárún.

A trónteremben Rasid, a mesemondó elmondta meséjét Boló Herceg, Kitáb Generális, A Locsiház Elnöke meg a Rozmár előtt. (Locsi-fecs Király visszavonult, rosszullét kerülgette a lányáért való aggodalomtól.) Ott ült tehát Rasid, takaróba csavarva, lába egy lavór meleg vízben. Forró levest kanalazva mesélte: - Bizonyára kíváncsiak, hogyan tudtam eljutni ide. Hát kérem, bizonyos étkezési eljárások révén.

Hárún hitetlenkedve, a többiek érdeklődve hallgattak. - Gyakori álmatlanságtól szenvedvén - folytatta Rasid -, rájöttem, hogy bizonyos, megfelelően elkészített ételféleségek (a) altatólag hatnak és (b) oda röpítik az alvót, ahová csak kívánja. A jelenség neve Elragadtatás. Kellő jártasság esetén az ember föl is tud ébredni ott, ahová az álma vitte; föl lehet ébredni, uraim, hogy úgy mondjam, *benne az álmunkban*. Gapba akartam utazni, de egy kis hiba csúszott az iránymérésbe, és így az Alkony

zónában ébredtem föl, ebben a nem éppen megfelelő ruházatban. Fáztam, uraim; meg kell vallanom, hogy majd' megfagytam, annyira fáztam.

- Melyek ezek az ételféleségek? - kérdezte mélységes érdeklődéssel a Rozmár. Rasid, aki közben magához tért valamelyest, titokzatoskodva fölvonta szemöldökét. - Ohó, a magam kis titkait azért inkább megőrizném. Mondjuk tehát, hogy holdbogyót ettem, üstökös farkat és bolygógyűrűt, és ezt öblítettem le egy kis csillagpor-koktéllal. Hanem ez a leves - mondta hirtelen más hangon -, ez fölséges.

No, ha ezt elhiszik neki, elhisznek ezek mindent, gondolta Hárún. De most aztán nyilván vége a türelmüknek, és jön a kínvallatás. Ám nem ez történt, hanem az, hogy Boló Herceg hangosan, idétlenül elröhintette magát, és úgy hátba vágta Rasid Kalifát, hogy az menten visszaköpte a levest a tányérba. - Nemcsak kalandor, hanem eszes fickó is! - nyilatkoztatta ki. - Pompás fickó vagy! Vedd tudomásul, megkedveltelek! - kiáltott, és azzal a combjára csapott.

Micsoda hiszékeny népség ez a gappi, gondolta Hárún. S hozzá milyen jámborak. Hahá-nak eszébe se jutott, hogy erővel elvegye a Szétkapcsolót, még akkor sem, mikor olyan mélyen aludtam. És ha valóban írásbeli föladattal büntetik a kémeket, akkor igazán békés társaság. Igen, de most, hogy hadba indulnak? Hm? Szerintem semmi esélyük a győzelemre. Reménytelen ügy... És itt megtorpant, mert kis híján hozzátette, hogy ezeknek már *Khatám sud*.

- Az Alkonyzónában - folytatta beszámolóját Rasid Kalifa - sok rosszat láttam, és még ijesztőbb híreket hallottam. Táborba szállt a csúpvála hadsereg. Az a rengeteg barna sátor, az a baljós csönd! Az a fanatizmus!... Igaz ugyanis, aminek önök is hírét hallhatták: Csúp-földén eluralkodott „Bízabán misztériuma”, a Némaság Kultusza, s e kultusz ájtatos hívei élethossziglani hallgatást fogadnak. Bizony, uraim, a csúpvála sátrak közt settenkedve tudtam meg ezeket. Annak idején a kultusz Nagymestere, Khatám Sud csak a mesék, a kitalációk és az álmok gyűlöletét hirdette, most azonban már minden kimondott szónak esküdt ellensége. Csúpvárosban bezárták az iskolákat, a bíróságokat, a színházakat - hiszen a Csöndtörvény értelmében nem tudnak tovább működni. Hallottam továbbá, hogy a Misztérium szélsőséges megszállottjai, ha révületbe

esnek, erős cérnával maguk varrják össze az ajkukat, lassú éh- és szomjhalálra ítélve magukat a Bí-zabán-imádat oltárán...

- Ki a csoda az a Bí-zabán? - tört ki Hárún. - Ti mind tudjátok, én meg csak nézek.

- Riadalmas, gigászi bálvány - adta meg apja a választ. - Fekete jégből faragott kolosszus, ott áll Khatám Sud erődítménypalotájának, a Csúpi Citadellának a szívében. Mondják, nyelve nincs, de ház nagyságú fogait vérfagyaló vigyorral mutogatja.

Tyú, ezt kár volt megkérdezniem - vont a le Hárún a tanulságot.

- Csúpvála katonák császkálnak a Zóna nyúlós derengésében - folytatta Rasid az élménybeszámolót. - Hosszú köpenyt viselnek, mely alól ki-kivillan az a tompa fényű, gonosz törjük.

- De hát, jó urak - folytatta a mesemondó -, önök is tudják a Csápról szóló meséket! Tudják, hogy az árnyak földje, a lelakatolt könyvek, a kitépett nyelvek, titkos összeesküvések, a méreggyűrűk országa! Miért is várokoztam volna a mellett a rémes tábor mellett? Meztélláb, kékre fagyva, elindultam a derengő láthatár felé. Addig mentem, mendegéltem, míg el nem értem Locsifecs Falához, az Erő Falához, és mondhatom, uraim, siralmas állapotban van! Tele van réssel, és a közlekedés úgyszólván akadálytalan. Tudják persze a Csúpválák is, láttam, hogy közlekednek rajta: saját szememmel láttam Bátcsít elrablását!

- Hogyan? Mit mondasz? - pattant föl Boló Herceg, s vágta magát ostoba, hősies pózba. - És csak most mondod? Teringette! Mondd tovább, mondjad már, az isten áldjon meg! (Mikor Boló így belemelegedett, a többi Méltóság zavartan lesütötte a szemét.)

Tüskebozóton vergődtem keresztül, úton az Óceán felé, mikor látom ám, hogy a vízen egy arany-ezüst hattyúhajó közelget. Fialat lány állt benne, a haja hosszú-hosszú, fején aranypánt, és énekelt, de ha megbocsátják az urak, én olyan pocsek hangot még az életbe nem hallottam! No és a foga, no és az orra...

- Fölösleges folytatnia - intette le a Locsiház Elnöke. - Valóban Bátcsít volt az.

- Bátcsít, ó, Bátcsít - érzelgett Boló. - Vajh hallom-e még azt az édes hangod, megpillantom-e még azt a tündér orcád?

- Mi dolga volt neki arra? - csapott le a Rozmár. - Veszélyes vidék az!

Haha, a Vízidsinn ekkor megköszöri a torkát. - Uraim - kezdte -, önök tán nem tudják, de az az igazság, hogy a Gap-beli fiatalok olykor, azaz hogy néha, akarom mondani igen gyakran fölkeresik az Alkonyzónát. Mivel örökké napfényben élnek, kíváncsiak a csillagokra, a Földre, a Másik Holdra. Merészség, sőt vakmerőség, persze. Ámde azt hiszik, Locsifecs Fala megvédi őket. A sötétségnek, uraim, megvan a maga vonzása: titok, idegenség, romantika...

- Romantika?! - hörkent föl Boló, s kardot rántott. - Silány Vízidsinn! Nem félsz, hogy eltaposlak? Arra céloz netán, hogy Bátcsít, az én Bátcsítom... szerelmet keresve járt ott?

- Nem, nem, dehogyis! - tiltakozott rémulten a Dzsinn. - Ezer bocs, visszaszívom, elnézést, pardon!

- Emiatt ne emészd magad - szólt gyorsan Rasid, és Boló Herceg lassan-lassan visszadugta kardját. - Vele voltak az udvarhölgyei, és csak ők voltak vele. Nevetgélve a Locsifecs Faláról beszélgettek, hogy hát elmerészkednek a fal tövéig, hogy megérinthessék. Tudnom kell, látnom kell, milyen ez a híres láthatatlan építmény, ezt mondta Bátcsít, magam hallottam. Ha szem nem láthatja, folytatta, akkor talán meg lehet tapintani, talán a nyelvemmel meg tudom ízlelni. No és akkor egy Csúpvála-különítmény, amely egy túskebokor mögött lesben állt, egyszerűen átszaladt a résen, elkapta és vitte a hölgyeket, hiába sivalkodtak, hiába rúgkapáltak, a csúpi sátrak felé.

- Mondd csak, miféle férfi vagy - mondta jeges megvetéssel Boló -, hogy rejtekhelyeden bírtál maradni, hagyva, hogy megessen ez a gyalázat?

A Rozmár, az Elnök meg a Generális erre lesütötte a szemét, Hárún pedig sötétvörösre pirult haragjában. - Hogy merészeli ez a Herceg! - sziszegte Hahának. - Ha a kardja nem lenne, én... én...

-,Tudom - suttogta együtt érzően a Dzsinn. - A Hercegek már csak ilyenek. De ne aggódj; nem hagyjuk, hogy fontos dolgokba beleártsa magát.

- Miért, ön mit kívánt volna tőlem? - felelt kérdéssel, s nem kevés méltósággal Rasid. - Netán azt, hogy fegyvertelenül, egy szál hálóingben, hóttra fagyva előcsörtessenek rejtekhelyemből, mint egy romantikus bolond, és azon nyomban elfogassam vagy megölessem magam? Akkor aztán ki hozta volna meg a hírt? Ki lenne, aki megmutatja, hol kell keresni a

csúpvála tábort? Maga csak legyen hős, kedves Boló Herceg, de, engedelmeivel, vannak, akik többre tartják a józan észet.

- Kövesd meg, Boló - dűnnyögte félhangosan az Elnök, és a Herceg, nem kevés fontoskodás és homlokráncolatás kíséretében, végül csakugyan bocsánatot kért: - Kissé nyers voltam - ismerte be. - Igazán hálásak vagyunk, amiért értesített bennünket.

- Csak még egyet - mondta Rasid. - Mikor a csúpvála katonák elhurcolták a Királykisasszonyt, valami iszonytatót mondtak. Hallottam.

- Mit? - kurjantotta ismét előrelépve Boló. - Ha netán megsértették...

Közeleg a Nagy Bí-zabán-ünnep, ezt mondta az egyik. Föl kéne áldozni Bálványunk tiszteletére ezt a gappi Királylánykát. Összevarrjuk szépen a száját, és átkereszteljük Néma Királykisasszonnyá. *Khámús* Királylány, ez lesz az új neve. És a többi nevetett.

Elcsöndesült a Trónterem. S persze Boló szólalt meg először: - Másodperc vesztegetni való időnk sincs! Gyülekező minden fegyveres erőinknek - zászló alá minden Lapród, minden Fejezet, minden Kötet! Támadás! Támadás! Bátcsítért előre, csakis Bátcsítért!

- Bátcsítért és az Óceánért - emlékeztette a Rozmár.

- Mi? Hja, igen. Az Óceánért is. No persze.

- Ha kívánják - ajánlkozott Rasid, a mesemondó -, elvezetem önöket a csúpvála táborba.

- Pompás fickó! - vágta újra hátba lelkesülten Boló. - Félreismertelek, te vagy a bajnok!

- Ha elmégy, apám - szólalt meg Hárún -, ne hidd, hogy engem itt hagyhatsz.

Gap Örökös Napvilága azt a különös érzést keltette Hárúnban, hogy áll az idő, s így csak nagy sokára jött rá, hogy mennyire fáradt. Alig bírta nyitvatartani a szemét, s egyszer csak olyan fölséges-nagyot ásított, hogy mindenki odanézett a fényes Trónteremben. Rasid Kalifa megkérdezte, ágyba tudná-e fektetni a fiát, és Hárúnt, hiába tiltakozott („*Uggyan* már, nem vagyok én álmos. *Dehhogyl*”), ágyba parancsolták. Fecsegit bízták meg, hogy kalauzolja a szobájába.

Fecsegi tehát folyosókon végig, lépcsőn föl és lépcsőn le, benyílókon át és sarkokon befordulva, belső udvarokon átvágva és erkélyekre kilépve, új

és újabb folyosók tömkelegén át vezetgette Hárúnt. A Lapród (aki szemlátomást nem tudott ellenállni régóta feszítő beszédkényszerének) menet közben kivágott egy takaros Bátcsít-ellenes szónoklatot. - Tiszta *lüttyő* az a lány - közölte Hárúnnal. - Csak annyit mondhatok, hogy ha az *én menyasszonyomat* rabolnák el, csupán azért, mert a marhája holmi csillagnézős, égboltnézős *érzelgésre* vágyott, illetve, ami még rosszabb, meg akarta *érinteni* azt a hülye *Falat*, hát *én aztán* nem indítanék háborút miatta; aszondanám, hál'isten!, különösen, ha az *orrát* vagy a *fogait* tekintjük, nem beszélve az *énekéről*, aminél rémisztőbbet biztos, hogy te se hallottál; és most ahelyett, hogy hagynánk *ott rohadni*, mind oda kell mennünk, hogy szépen *megöljenek*, mert látni, azt úgyse fogunk abban a nagy méla *sötétségben*...

- Messze még az a hálósoba? - érdeklődött Hárún. - Rögtön elalszom menet közben.

- Na és az *egyenruhák*, kérdezted is, hogy miért ilyenek - folytatta zavartalanul Fecsegi, miközben tovább rótták a termeket, a csigalépcsőket, a folyosókat. - Na mit gondolsz, *az is kinek* az ötlete volt? Hát az övé, persze, a derék *Bátcsité*, aki elhatározta, hogy „kézbe veszi a Királyi Testőrség Lapródjainak ruhatárát”, két lábon járó *szerelmes leveleket* csinál belőlünk, és úgy is lett, és egy ideig mindnyájan csupa *nyuszimókuskámba* és *aranybogaramba* és egyéb ilyen *hányadékbba* voltunk öltöztetve, míg a derék Bátcsít újra nem gondolt egyet, és a *világ* valamennyi nagy meséjét átíratta, hogy Boló legyen a hősük, úgyhogy most aztán Aladdin, Ali Baba és Szindbád helyett Boló és Boló és csakis Boló van mindenütt: *képzelheted*, *szemünkbe* röhög egész Gapváros, és csak a jóisten tudja, mit művel *a hátunk mögött*.

S ekkor, diadalmas, széles mosollyal Fecsegi megállt egy lenyűgözően pompás ajtó előtt, és kijelentette: - ím, a hálósobád! -; ám akkor az ajtó föl pattant, és a kirontó örök fülön ragadták mindkettőjüket, és rájuk rivalltak, hogy kotródjanak, amíg be nem lökik őket a legmélyebb kútbörtönbe - merthogy az a háló nem másé volt, mint magáé Locsifecs Királyé.

- Eltévedtünk, hm? - kockáztatta meg Hárún.

- Na és akkor! *Zegzugos* palota ám ez. *Kicsikét* eltévedtünk, no igen. De milyen *jót* beszélgettünk, nem igaz?

Ez volt az utolsó csepp a pohárban: Hárún végső elkeseredésében gyöngéden nyakon teremtette Fecsegit, és leverte fejéről a gesztenyeszín Lapródsipkát... és íme, fényes-fekete haj zuhatag omlott le a Lapród vállára! - Ezt meg mért kellett! - toporzékolt a lány. - Most aztán jól elrontottál *mindent!*

- Hát te lány vagy - mondta teljesen fölöslegesen Hárún.

- *Pssszú* - rivallt rá Fecsegi, fekete sörényét visszagyömöszölve a sipka alá. - Azt akarod, hogy *kirúgjanak'*? - Behúzta Hárúnt egy alkóv-féleségbe, s még a függönyt is magukra vont. - Azt hiszed, olyan *könnyű* egy lánynak ilyen munkát szerezni? Nem tudtad, hogy egy lánynak, ha vinni akarja valamire, *nap mint nap az orruknál fogva* kell vezetnie az embereket? Te bizonyára tálcán kaptál mindent, biztosan burookban születted, de nekünk, megmondhatom, mindenért meg kell *küzdenünk*}.

- Azt akarod mondani, hogy mivel lány vagy, nem lehetnél Lapród? - kérdezte félálomban Hárún.

- Nna, *te* aztán biztos mindig megteszed, amit *mondanak* neked! Fogadok, mindig *mindent megeszel*, amit elibéd tesznek, még tán a *karfiolt* is! Fogadok, hogy *te* aztán...

- Meglehet, de nekem nem is okozna gondot, hogy megmutassam valakinek a hálósobáját... - szúrta közbe gonoszkodva Hárún. A lány vásott vigyorral jutalmazta a közbeszólást: - *Te* *aztán* ellenkezés nélkül lefekszel, ha megparancsolják! *Te* bezzeg *nem mernél* fölmeni ezen a titkos lépcsőn, ni, a palota *tetejére*.

És csakugyan, Fecsegi megnyomott egy rejtett gombot az alkóv gazdagon faragott faborításában, föltárult a titkos lépcső, fölkapattak rajta, és Hárún kiült a lapos palotatetőre - a nap persze most is hét ágra sütött -, és végigtekinthetett Gapföldén meg a Kéjkerten, ahol már a harci előkészületek folytak, a Lagúnán pedig gépmadarak népes flottája gyülekezett, s nem férvén meg a Lagúnán, sokan kinn vesztegeltek a veszélyeztetett Meseóceánon. Hárún ráébredt: hiába hogy majd összeroskad a kimerültségtől, soha még ilyen elevenek nem érezte magát. És ebben a pillanatban történt, hogy Fecsegi egy árva szó nélkül három aranyszínű selyemlabdát varázsolt elő a zsebéből, fölhajította, s a napfényben meg-megcsillanó labdákkal zsonglórködni kezdett.

Ügyesen dobálta őket a háta mögött, át a térdhajlata alatt, lehunyta szemmel, hanyatt fekve. Hárúnak a szava is elállt az ámulattól; és Fecsegi egyszer csak magasra hajította mindhármát, és újabb puha aranylabdát húzott gyorsan elő, s ezt többször ismételve, végül már kilenc, tíz, tizenegy labdával játszott. Hárún mindannyiszor azt gondolta, ennyit már biztos nem tud levegőben tartani, de Fecsegi egyre újabb és újabb labdával gazdagította puha selyemnapocskái kavargó galaxisát.

Hárúnak akkor az jutott eszébe, hogy Fecsegi zsonglórmutatványa Rasid Kalifának, a Blabla-sahnak legnagyobb teljesítményeire emlékezteti. - Mindig is úgy gondoltam - jött meg végre a hangja -, hogy a mesemondás tulajdonképpen zsonglórködés. Egyszerre több mesét tart az ember a levegőben, keveri-kavarja őket, és egyik sem esik le. Úgyhogy a zsonglórködés nyilván a mesemondás egy fajtája.

Fecsegi vállat vont, elkapkodta és zsebre tette az aranylabdákat. - *Erről* semmit sem tudok - szólt. - Csak meg akartam mutatni neked, *kivel* is állsz szemben.

Hárún néhány órával később egy elsötétített szobában ébredt (mert végül is megtalálták a hálóját egy másik Lapród segítségével, és Hárún mély álomba zuhant, amint Fecsegi behúzta a függönyt, és jó éjt kívánt).

Valaki ült a mellén, valaki a torkát markolászta, s nem is épp gyöngéden.

Fecsegi volt az. - Ébresztő, hé! - susogta fenyegetően. - És ha *bárkinek* elárulsz, hát legközelebb *csakugyan* megfojtlak; lehet, hogy *jó* fiú vagy, de én, lány létemre, *szörnyű* rossz tudok ám lenni!

- Nem árullak el. Ígérem - hápogta Hárún, mire Fecsegi vigyorogva eleresztette a torkát. - Na jó, Hárún Kalifa. Most pedig ki az ágyból, mielőtt én rántlak ki. Jelentkezni kell szolgálattételre. A Kéjkertben menetre kész a hadsereg.

Hetedik fejezet

Az Alkonyzónában

Na tessék, újabb Királylánymegmentő-mesébe keveredtem, gondolta álmosan ásítózva Hárún. Kíváncsi volnék, ez is olyan rosszul fog-e végződni. De nem mészázhatott sokáig. - Jut eszembe - szólt odavetőleg Fecsegi -, bizonyos Vízidzsinn *kifejezett kérésére* vettem a *bátorságot*, és párnád alól kiszedtem a Szétkapcsolót, amit olyan kurtán-furcsán *elloptál* annak idején.

Hárún rémülten tárta föl az ágyát, de a Szétkapcsolót nem találta, s így oda lett a remény, hogy a Rozmárhoz juthat és ezzel a lehetőség, hogy fölújítsák Rasid Kalifa Mesevíz-előfizetését... - Azt hittem, jó barát vagy - támadt rá a Lapródlányra. Az megvonta a vállát. - Ez a te terved, barátocskám, *teljesen időszerűtlen* lett. Haha elmondta az egészet; no de most már itt van *ő maga*, az *apád*, majd *ő eligazítja* a dolgait.

- Nem érted te ezt - mondta búsan Hárún. - Én akartam volna meglepni vele.

Trombita harsant a Kéjkertben. Hárún kipattant ágyából, és az ablakhoz szaladt. Odalenn a Kertben nagy volt a nyüzsgés, csak úgy *zizegtek* a

Lapródok. Száz meg száz, képtelenül vékony, téglalap-egyenruhás figura sustorgott és zizegett, mint a papiros, csak sokkalta lármásabban; teljes összevisszaságban rohangásztak szerte a Kéjkertben, vitatkozva, hogy ki hová álljon a sorban. - *Előttem* a helyem! - Na ne röhögtesse, a vak is látja, hogy *nekem* kell előrébb állnom...

Hárún látta, hogy minden Lapród meg van számozva: nem értette, mi gondot okozhat ezek után a sorrend. Meg is mondta Fecseginek, s az így válaszolt: - A dolgok, ifiúr, nem ilyen *egyszerűek* a *való világban*. *Rengeteg* Lapród-nak *azonos* a száma, ki kell tehát sütniük, hogy ki melyik „*Kötet*” melyik „*Fejezetébe*” tartozik. Nem beszélve, hogy sok a *hibás* vagy téves egyenruha, van tehát, akinek *teljesen rossz* a lapszáma.

Hárún elnézte a tülekedő, öklüket rázó, egymást fölborogató Lapródokat, és megjegyezte: - Nem látszik valami hű de fegyelmezett seregnek, hallod-e!

Borítója alapján ne ítélj meg a *könyvet!* - vetette oda Fecsegi, s ennek utána (nyilván kissé föl paprikázva) kijelentette, nem várhat tovább Hárúnra, mert máris elkésett; így aztán Hárún loholhatott utána a lila pöttyös piros hálóingében, fésülködés és fogmosás nélkül, s anélkül hogy rámutathatott volna a Lapródlány érvelésének gyöngye pontjaira. Folyosóhosszat, lépcsőházak, galériák, belső udvarok, kerengők során keftetve a lány nyomában, ezt lihegte: -Elő ször is, nem „*borítója* alapján ítélem meg a *könyvet*”, hiszen láthattam az összes Lapját, és másodszor, ez itten egyáltalán nem „*a való világ*”.

- Nem-e? - tromfolt vissza Fecsegi. - Látod, ez a baj veletek, *búvalbélelt városlakókkal*: csak. azt fogadjátok el valóságnak, ami *ostoba unalmas és nyomorúságos!*

- Megkérnélek egy szívességre - lihegte Hárún. - Kérdezz meg már valakit, merre kell menni!

Mire leértek a Kertbe, a Gappi hadsereg, vagyis a „*Könyvtár*” nagy nehezen átesett a „*Pagináció és Lapegyeztetés*” műveletén, azaz tisztességes alakzatba rendeződött. - Na viszlát - lihegte futtában Fecsegi, s szaladt tovább a Királyi Testőrség Lapródosztaga felé, mely gesztenyeszín bársonysipkában állt Boló Herceg mellett, maga a Herceg pedig kényesen-fényesen (de egy kissé ostobán) a szárnyas géplovát táncoltatta.

Hárún egykettőre fölfedezte Rasidot; ő is tovább alhatott a kelleténél, mert szintén borzas volt, s minden öltözéke az az egy szál gyűrött, s nem is egészen tiszta kék hálóing.

Egy csobogó szökőkutakkal teli kis pavilonban álldogált Rasid Kalifa, s mellette, kezében a Szétkapcsolóval, vígan integetett Haha, a kék szakállú Vídzsinn.

Hárún rákapcsolt, és épp jókor ért melljük, hogy ezt hallhassa: - ... részemről a szerencse - hajlongott Haha -, különösen mivel immár nem kell önt „Tolvajkám Apukájá”-nak szólítanom. - Rasid értetlenül ráncolta homlokát, s ekkor lépett közbe Hárún: - Később elmagyarázom - ígérte, és olyan sötét pillantást vetett Hahára, hogy a Dzsinnben bennszorult a folytatás. Hárún ekkor témát változtatott:

- Papa, gyere, bemutatlak a többi barátomnak, az igazán érdekeseknek, jó?

„Bátcsítért és az Óceánért!”

Készen állt az indulásra a gappi haderő. A Lapródok már a Lagúna vizén veszteglő nagy Bárka-madarokban szorongtak; készen voltak az Úszó Kertészek és a Csupaszáj-halak is; a repítő szerkezeteiken lovagló Vídzsinnnek türelmetlenül sodorgatták szakállukat. Rasid Kalifa fölkapaszzkodott Haha és Hárún mögé Dedére, a Búbos bankára. Máli, Gúpi és Bagha mellettük várakozott. Hárún megismertette őket az apjával, és aztán egy elnyújtott kiáltással útnak eredtek.

- Milyen ostobák is vagyunk, hogy nem öltöztünk föl rendesen - kesergett Rasid. - Ropogásra fogunk fagyni ezekben a vékony hálóingekben!

- Szerencsére van nálam néhány Lamina - közölte a Dzsinn. - Ha szépen megkértek, esetleg adhatok nektek is.

- Szépen megkérünk - vágta rá sebtiben Hárún.

A Lamina, mint kiderült, vékony, átlátszó, szitakötőszárny-csillogású ruhaféleség. Hárún és Rasid hosszú inget és nadrágot húzott hálóingére az átlátszó materiából, és az, meglepetésükre, olyan szorosan hozzájuk tapadt, hogy szinte láthatatlanná vált. Hárún mindössze egy kis csillámlást tudott fölfedezni a bőrén meg a hálóingén.

- Nincs többé fázás - ígérte Haha.

Maguk mögött hagyták a Lagúnát, Gapváros egyre összébb töpörödött a messzeségben; Dede lépést tartott a többi, ugyancsak sebesen száguldó madárgéppel. Köröttük fröcskölt a tajték. Fura, hogy változik az élet, elmélkedett Hárún. A múlt héten még tapasztalatlan fiúcska voltam, havat se láttam még soha, ma meg, nesze, itt vagyok, s repülök a jégvadon felé, ahol a nap sosem kel föl, s rajtam a hideg ellen semmi, csak a hálóruhám meg ez a furcsa, átlátszó ízé. Csöbörből vödörbe, na szép, mondhatom.

- Ne beszélj csacsiságot - feddette meg Dede, a Bűvös banka, aki olvasott Hárún gondolataiban. - Inkább hűtőből frizsibe, nemde?

- Még ilyet! - álmétkodott Rasid Kalifa. - Ez a madár beszél, s ráadásul a csőrét se nyitja ki hozzá!

Jól haladt a gappi armada. Hárúnak lassacskán föltúnt, hogy a halk mormolás, amit régóta hall, egyre erősödik, s válik tompa morajjá, majd szinte bömböléssé. Beletelt némi időbe, míg ráeszmélt, hogy a Gappik szakadatlan, s mind hevesebbé váló locsogását-fecsegését-vitatkozását hallja. No persze, a víz, mint tudjuk, vezeti a hangot, gondolta, de ez a lárma a sívó pusztaságon is áthatolt volna. Vízidzsinnek, Úszó Kertészek, Csupaszáj-halak és Lapródok cseréltek eszmét teli torokból a parancsba adott stratégia előnyeiről és hátrányairól.

Gúpi és Bagha sem rejtette véka alá a véleményét, s éppúgy hangoskodtak, ha ugyan nem jobban, mint a többi Csupaszáj; bugyborékolós elégedetlenkedésük egyre lármásabb lett, ahogy közeledtek az Alkonyzónához és a Zónán túli Csúpföldéhez:

- Még hogy nőért szálljunk harcba?!

- Szebb nekünk a Tenger arca!

- Fölfedni a Méreg fészket!

- Addig nem ismerünk békét!

- Fontosabb, mint száz Királylány...

...Tengerünk, e dús szivárvány!

Hárún eléggé megbotránkozott. - Micsoda zendülő beszéd! - jegyezte meg, fölkeltve Haha, Gúpi, Bagha és Máli élénk érdeklődését. - Mi az, hogy Zendülő? - kíváncsiskodott Haha. - Valami növényféle? - kérdezte Máli.

- Félreértés, barátaim - mondta Hárún. - Zendülő, az egy melléknév.
- Marhaság - vélekedett a Dzsinn. - Melléknevek nem tudnak beszélni.
- Miért? Mint tudjuk, a pénz beszél - érvelt Hárún (őt is megfertőzvé az általános vitaláz) -, és ha a pénz beszél, akkor egy melléknév ugyan miért nem? És egyáltalán, miért ne beszélhetne bármi más is?

A többiek kényszeredetten hallgattak, majd egyszerően visszakanyarodtak a nap fő témájára: melyiké az elsőbbség, Bátcsité vagy az Óceáné? Rasid titkon odakacsintott Hárúnak, s ettől a fiú rögtön jobb kedvre derült.

Parázs vita hangjait hozta át a víz a Bárkamadarakról is: - Aszondom, kárba vezett fáradság Bátcsít után menni! - Ismerve Királykisasszonyunk oly kevéssé elbűvölő küllemét, bizony pocsékba ment fáradság. - Na de, uram! Hogy merészeli?! Így beszélni szeretett Királykisasszonyunkról, a tiszteletre méltó Boló Herceg szépséges arájáról! - Még hogy szépséges! Hát ez óriási. Na és a hangja? az orra? a fogai...? - Jó, jó. Mellőzzük tán a részleteket. - Hárún észrevette, hogy a vén Kitáb Generális, aki, mint Boló, szintén szárnyas géplovon feszített, rendre járja a Bárka-madarakat, hogy követhesse a vita alakulását; jellemző volt a Lapródok és a többi gap-beli polgár korlátolatlan szabadságára, hogy az öreg hadvezér szemrebbenés nélkül, sőt nyilvánvaló örömmel hallgatta e lázongó és sértő kirohanásokat. Hárún még azt is megkockáztatta volna, hogy többször maga a Generális provokálta a vitát, hogy aztán nyilvánvaló kéjjel bocsátkozzék bele maga is, pusztá mulatságból egyszer az egyik, másszor a másik félnek fogva pártját.

Szép kis hadsereg! elmélkedett Hárún. Ilyen viselkedésért egy földi katonát rövid úton hadbírótság elé állítanának.

- De de de mi értelme a Szólásszabadság meghirdetésének - vette föl a fonalat a Bűvös banka -, ha gyakorolni aztán nem hagyjuk? S vajh nem a Beszéd Hatalma-e az elképzelhető legnagyobb Hatalom? Ha pedig az, akkor nyilván korlátlanul gyakorolhatónak kell lennie!

- Annyi biztos, hogy ma épp eleget gyakoroltátok - felelt Hárún. - Ti, Gappik akkor sem tudtok titkot tartani, amikor szó szerint az életetek függ tőle!

- Meglehet, viszont titkok *elmondásával* meg tudjuk menteni az életünket - replikázott Haha. - Ami például engem illet, nem egy jó szaftos

titoknak vagyok tudója.

- Én is, én is! - mondta mozdulatlan csőrrel Dede, a Banka. - Kezdjük?

- Ne - utasította el kereken Hárún. - Ne kezdjük. - Rasid azt se tudta, hová legyen gyönyörűségében. - Nohát, fiam, Hárún Kalifa, ezek a te új barátaid roppant jópofák!

Így vonult tehát a gapföldiek vidám armadája, buzgón csócsálva Kitáb Generális legtitkosabb terveit (melyeket természetesen ő maga teregetett ki nagy boldogan minden érdeklődőnek). A haditervet ízekre szedték, végigkritizálták, végigbogarászták, végigelemeztek, szidták, dicsérték, magyarázták, értelmezték, s végtelen szócsaták közepette végül is áldásukat adták rá. S mikor Rasid Kalifa, aki - Hárúnnal együtt - kételkedni kezdett ennek a beszédözönnek az értelmében, s kételyeinek hangot is merészelt adni, akkor Haha, Dede, Máli, Gúpi és Bagha magán Rasid kérdésén kezdett vitázni, s rágódtak rajta sokáig, hevesen, szenvedéllyel.

Csak Boló Herceg tartóztatta meg magát az általános száj menéstől. Ott röpiült jó szárnyas géplovával a gappi csapatok élén, hallgatott, nem nézett se jobbra, se balra, tekintete a távoli szemhatárra függesztve. Számára a helyzet nem volt kétséges: Bátcsít az első, vitának - őnála - nem volt helye.

- Hogyan lehet - kíváncsiskodott Hárún -, hogy ez a Boló olyan biztos a dolgában, mikor az armada összes többi harcosánál kész örökkévalóság, míg elszánják magukat valamire?

Máli, az Úszó Kertész adta meg virághangján, húsos orgonaajakával a választ:

- A Szerelem miatt van - jelentette ki. - Csakis amiatt. Mert a Szerelem csodálatos és magával ragadó. De olykor roppantul ostoba dolog is lehet.

Először lassan, majd rohamosan sötétedett. Elérték az Alkony zónát!

A távolba nézve, ahol viharfelhőként gyülemlent föl a sötétség, Hárúnnak összeszorult a torka. Ezzel a lehetetlen sereggel ugyan hogy is boldogulhatnánk, gondolta, mikor még csak meglátni sem fogjuk az ellenséget a sötétben? Minél közelebb értek Csúpfölde partjaihoz, annál vészesebbnek érezte Hárún a csúpvála hadak erejét. Öngyilkos vállalkozás ez, gondolta; elpáholnak bennünket, Bátcsít oda, az Óceán tönkremegy, s örökre vége minden mesének. Az égbolt alján, mintegy rímként Hárún gondolataira, baljós bíborcsík húzódott.

- De de de nem olyan fekete az ördög, mint amilyenek festik - bátorította nyájasan Dede, a Bűvös-búbos banka. - Szívszorongást kaptál, ennyi az egész: gyakori azoknál, akik először járnak az Alkonyónában vagy a túlnani Sötétségben. Nekem, persze, kutya bajom, mivelhogy szívem sincs: ez is a gépi lét számos előnye közül való. De de de nem kell aggódni. Hozzá lehet szokni a szívszorongáshoz is. Elmúlik.

- Hogy valami jót is említsünk - vette át a szót Rasid Kalifa -, ez a Lamina pompás egy holmi. Csöppet sem fázom.

Gúpi és Bagha egyre vézesebben köhögött és bugyborékkolt. Föltűnt a csúpi partvidék, és elég gyászos látványt nyújtott; itt, partközelen a Meseóceán minden képzeletet fölülmúlóan mocskos volt. A mérgek megfakították a Meseáramok szivárványszíneit, minden szín szürkébe hajlott, márpedig tudni való, hogy a Mesék legjobb részei éppen a színekben vannak kódolva: a színek adják a történet élénkségét, ritmusát, sodrását, könnyedségét, egyszóval savát-borsát. A színvesztés tehát kész katasztrófa. Ráadásul a szennyezett részeken a víz hőfoka is csökkent, s az ilyen víz sokat veszít regélésre ösztönző hatásából, nem tölti el fantasztikus álmokkal az embert: hűti a kedélyt, nehézkessé teszi a képzeletet.

Az Óceán fokozatos hűlését is a mérgek okozta.

Gúpi és Bagha nagyon megijedt a hűvösebb vizektől:

- Ha ez így megy (prüssz-köhh), szépen vagyunk!
- Kihűl a víz (köhh-prüssz), jéggé fagyunk!

És egyszer csak partot értek, és ki kellett szállni.

E félhomályos partokon madár soha nem dalol. Szellő nem rezdül. Hang nem szól. Láb nem dobban, s mintha még a parti tengerkavicsot is valamely soha-nem-látott zajfogó anyag védené. A döglött levegő bűzös volt; tövisbozót állta körül a levele-nincs, fehér törzsű fákat, melyek mint megannyi sápatag kísértet ködlöttek a homályban. Az árnyak sokasága bezzeg annál elevenebbnek tetszett! A gappi sereget mégsem támadták meg partraszállás közben. Nem ütöttek rajtuk a fövényen. Nem bújtak meg orvnyilasok a tövisbozót mögött. Csönd és levegőtlen hűvösség mindenütt. A csöndnek meg a sötétségnek szemlátomást semmi nem volt sürgős.

- Minél beljebb csalogatnak ebbe a sötétségbe, annál könnyebben bánhatnak el velünk dűnnyögte Rasid. - És tudják, hogy jövünk, hiszen náluk van Bátcsít.

- Mindig azt hittem, hogy a Szerelem mindent legyőz - jelentette ki Hárún -, de most inkább úgy látom, hogy csúffá, ha ugyan nem fasírttá tesz mindnyájunkat.

Híd főállást jelöltek ki, sátrat állítottak, fölverték az első gappi tábort. Kitáb Generális és Boló Herceg elszalasztotta Fecsegit Rasid Kalifáért. Hárún boldogan, hogy újra látja a Lapródlányt, velük tartott. - Mesemondó! - kiáltott ugyancsak fennhéjázóan Boló Herceg. - íme, eljött az órád, hogy elvezess bennünket a csúpvála sátrakhoz. Nagy dolgok vannak készülőben! Bátcsít megszabadítása nem tűr halasztást!

Hárún és Fecsegi is elindult a Generálissal, a Herceggel meg a Blabla-sahhal, s addig-addig lopakodtak a túskebokrok között, míg Rasid egyszer csak meg nem állt, s szótlanul előre nem mutatott.

Kis tisztás terült el előttük, s a levele-nincs fák között egy árnyékszerű ember állt, kezében éjfékete kard. Egyedül volt, mégis egyfolytában szökdécselt és hadonászott, mint aki láthatatlan ellenféllel csatázik. Hogy közelebb óvakodtak, Hárún rájött, hogy *a tulajdon árnyékával* hadakozik a jámbor, s az, mármint az árnyéka, hasonló éberséggel és tökélyel vív.

- Odanééé - álmélkodott halkán Hárún -, az árnyéka nem úgy mozog, mint ő! - Rasid egy sötét pillantással elhallgattatta, de Hárúnnak igaza volt: az árnyék szemlátomást saját akarata szerint cselekedett. Cselezett, hátrált és támadott, hosszúra megnyúlt, mintha csak a leáldozó nap búcsúsugarában, majd megint összeugrott, mint a délidei árnyék. Vele nyúlt meg s ment össze a kardja is, a teste örökké tekergett és változott. Ilyen ellenfelet aztán nem gyerekjáték legyőzni, gondolta Hárún.

Az árnyék lábtól össze volt nőve a harcossal, egyébként teljesen szabadon mozgott. Úgy tűnt, hogy itt, a sötétség földjén, ahol árnyékok közt megbújhat az árnyék, olyasfajta erőre is kap, amelyenről napvilági árnyék-társai nem is álmodhatnak. Félelmetes látvány volt.

De maga a harcos is különös figura volt. Sötét fényű, hosszú haja vastag lófarokba kötve verdeste a derekát. Arca zöldre, az ajka jajvörösre, szemöldöke vastag-barnára volt festve, az arcán fehér csíkok. Vaskos cserzettbőr-páncélzata, mely különösen vastagon fedte combját és a

vállát, életnagyságnál is nagyobbak mutatta. Mozgékonyásban, robbanékonyságban és vívóművészetben pedig egyszerűen páratlan volt, amit produkált. Hárún életében nem látott ilyet. Árnyékának minden körmönfont cselére méltó csellel válaszolt. S ahogy ott küzdöttek életre-halálra, mondhatni egymás lábujjain állva, Hárún meglátta e halálos tánc földöntúli szépségét és kecsességét: tánc, melyet a pár halálos csöndben rop, mert a zene hozzá csak fejükben szól.

Ekkor egy pillanatra találkozott a tekintetük, és Hárún hátán végigfutott a hideg. Még ilyen rémisztő szempárt! *Nem fehére*, hanem *feketéje* volt a harcos szemének, írisze szürke, mint az alkony, a pupillája pedig fehér, mint a tej. Nem csudálom, hogy a Csúpválák a sötétséget szeretik, elmélkedett Hárún. Holdvilágnál bizonyára vaksik, mint a bagoly, hiszen lám, fordítva a szemük, mint a fényképnegatívon.

Az Árnyékharcos haditáncát nézve, Hárún arra gondolt, milyen furcsa kalandnak lett is részese. Mennyi ellentét ütközik meg ebben a Csúp-Gap háborúban, gondolta. Gap világos, Csúp sötét. Gap meleg, Csúp dermesztő-hideg. Gap csupa lárma és fecsegés, Csúp hallgat, mint az árnyék. A Gappik szeretik az Óceánt, a Csúpválák meg akarják mérgezni. A Gappik szeretik a mesét, a Csúpválák pedig, ha jól sejtem, egyenest gyűlölik! Mintha a Szeretet és a Halál harca lenne: az Óceán vagy a Királylány szeretete szemben a halállal, amit Khatám Sud Nagymester szán az Óceánnak, no és a Királykisasszonynak.

- Persze ez sem ilyen egyszerű - figyelmeztette magát, mert az Árnyékharcos tánca megmutatta, hogy a csöndnek is megvan a maga méltósága és szépsége (aminthogy a beszéd is lehet dicstelen és ronda), megmutatta, hogy a Tett épp olyan nemes, mint a Szó, s hogy a sötétség teremtményei éppolyan kedvesek tudnak lenni, mint a fény gyermekei. - Ha a Gappik és a Csúpválák nem gyűlölnék egymást oly irgalmatlanul, valószínűleg sok örömet lelnének egymásban - bölcselkedett. - Az ellentétek vonzzák egymást, mint mondani szokás.

Ebben a pillanatban az Árnyékharcos megdermedt; különös tekintetét a Gappik bokrára szegezte, majd árnyékát hirtelen kinyújtóztatta feléjük. Az árnyék átszökkent rajtuk irdatlan hosszúra nőtt kardjával. Az Árnyékharcos akkor (hüvelyébe dugva *saját* kardját, mely az árnyék fegyverétől teljesen független volt persze), lassú léptekkel odament hozzájuk. Két keze

hevesen mozgott, akárha a harag és gyűlölség táncát járnák a levegőben. Egyre gyorsabban és nyomatékosabban gesztikulált, míg (alkalmasint az undortól) lehanyatlottak kezei, és (borzalmak borzalma!) beszédre fakadt.

Nyolcadik fejezet Árnyékharcosok

A hangképzéssel járó erőfeszítés az Árnyékharcos amúgy is különös ábrázatát (zöld bőr, skarlát száj, fehér csíkos orcák stb.) ijesztő, torz

grimaszba facsarta. - Gogogol - gurgulázta. - Kafkafka - krákolta.

- He? Mi? Mit mond a fickó? - kérdezte harsányan Boló Herceg. - Kukkot sem értek!

- Még egy ilyen *megjátós* figurát! - sziszegte Hárún fülébe Fecsegi. - A derék Boló! Azért ilyen *nyers* és *nagyhangú*, hogy leplezze előttünk, mennyire be van *gazolva*.

Hárún nem értette, miért marad Fecsegi a Herceg szolgálatában, ha ilyen rossz véleménnyel van róla, de hallgatott, részben mert nem akarta, hogy Fecsegi elragadtassa magát Bolóval szemben, részben mert ugyancsak megkedvelte a lányt, s így a véleményét is más szemmel nézte, s végül leginkább azért, mert ott terpeszkedett rajtuk egy gigászi Árnyék azzal a hatalmas kardjával, s méterre tőlük egy marcona Harcos ágált és erőlködött. Egyszóval, éppen hogy nem fecsegésre való pillanat.

- Ha igaz, hogy a Csúpföldiek manapság már nemigen használják a szájukat, mivelhogy így parancsolja a Nagymester, igazán nem csoda, hogy ez a jámbor Harcos sem ura a hangjának - magyarázta Rasid Kalifa Boló Hercegnek, de az a füle botját se mozgatta.

- Öreg hiba - mondta aztán mégis -; egyszerűen nem értem, miért nem lehet tisztességes emberi nyelven megszólalni.

Az Árnyékharcos, látva, hogy a Hercegnek hiába töri magát, Rasidnak mutogatott tovább gyors gesztusokkal, s nagy nehezen kikrákolta ezt a pár szót: - Mutra - mondta. - Ebi neje beszített.

- Majd adok én neked Ebi nejét! - kapott kardja markolatához Boló. - Majd én megtanítalak, kit tartsál bolonddá!

- Ácsi, Boló - szólt rá Kitáb Generális. - Leszel szíves nem legénykedni? Elhallgatnál egy percre? Mordézomadta! Közölni akar valamit, nem látod?

Az Árnyékharcos még hevesebben, de már a kétségbeesés határán hadonászott, sajátosan billegtette ujjait, különböző szögállásokba csavarta csuklóját, teste különböző részeire mutogatott, s rekedt hangján egyre ezt hajtogatta: - Mutra, Mutra. Ebi neje beszített.

Rasid Kalifa akkor a homlokára csapott. - Hát persze! - kiáltotta. - Hogy én milyen ostoba vagyok! Megvan! Ez az úr egész idő alatt folyékonyan beszélt hozzánk!

- Na ne röhögtesse ki magát - mondta Boló Herceg. - Ezt a nyögdecselést nevezi folyékony beszédnek?

- Nem ezt, hanem a kézmozdulatait - felelt figyelemre méltó önuralommal Rasid. - Az ősi Gesztusnyelvet használja. És nem azt mondja, „mutra”, hanem azt, hogy „Mudra”. Így hívják. Ez volt a bemutatkozása. *Mudra. Abhinája beszéd.* Ezt akarta mondani. „Abhinája”: mind közül a legrégebb Gesztusnyelv. És véletlenségből ismerem is valamennyire.

Mudra és az Árnyék azonnal heves bólogatásban tört ki. Az Árnyék is eltette kardját, s éppolyan sebesen kezdett gesztikulálni, mint maga Mudra, Rasid könyörgőre fogta: - Hé, hé, egyszerre csak az egyikük, ha szabad kérem. És lassabban. Rég nem gyakoroltam magam ebben a nyelvben, nem megy olyan könnyen.

Pár percig „hallgatta”, mit mond Mudra és Árnyéka a kezével, s utána mosolyogva fordult Kitáb Generálishoz és Boló Herceghez. - Aggodalomra semmi ok! Mudra jó barát. És nagy szerencse a részünkről, mert személyében Csúpfölde Bajnokharcosát tisztelhetjük, akinél a Csúpválák csak magát Khatám Sud Nagymestert tartják nagyobb méltóságnak.

- Ha ez az alak itten Khatám Sud első embere, az csakugyan nagy szerencse! - rikkantott Boló Herceg. - Megfogjuk, vasra verjük és megüzenjük a Nagymesternek, hogy csak akkor eresztjük szélnek, ha épen-egészségben visszkapjuk Bátcsítot!

- S ugyan mi módon kívánnád elfogni? - szegezte neki jámborul Kitáb Generális. - Nekem úgy tűnik, nem szívesen fogatná meg magát. Khrrrm.

- Figyeljenek már, az istenért! - esdekelt Rasid. - Mudra fölmondta a szövetséget a Nagymesterrel. Elege lett Bí-zabánnak, a nyelv nélküli jégbálványnak egyre kegyetlenebb kultuszából, s minden kapcsolatot megszakított Khatám Suddal. Azért bujdosott el ebben a homályos, isten háta mögötti vadonban, hogy kigondolja, mihez is kezdjen. Ha kívánják, szívesen tolmácsolom, amit Abhinájául mond.

Kitáb Generális biccentett; Mudra „beszélni” kezdett. Hárún rájött, hogy a Gesztusnyelvet nem csupán kézzel beszélnek. Fontos a lábak állása, meg a szemmozgás is. Mudra ráadásul tökéletesen uralkodott zöld arcának legapróbb izmán is: arca egy-egy kis részletét is külön-különféle, kifejezőnél kifejezőbb grimaszokba tudta rántani, és persze ezzel is kommunikált, lévén ez is az Abhinája nyelv kifejezési eszköze.

- Ne higgyétek, hogy az összes Csúpvála Khatám Sudot követi, és Bí-zabánt imádja - *táncolta* Mudra (és Rasid beszédhangokká alakította át

gesztusait). - Csak hát mindenki retteg a Nagymester varázshatalmától. Ha azonban vereséget szenvedne, Csúp legnagyobb része mellém állna; s noha Árnyékom és én Harcosok vagyunk, mind a ketten a Békét szorgalmazzuk.

Most az Árnyék jelentkezett „szólásra”. - Tudnotok kell, hogy Csúpföldön az Árnyékok egyenragúak azzal, aki veti őket - hadonászta, és Rasid híven tolmácsolta. - A Csúpválák, mint tudjátok, sötétségben élnek, és sötétben az Árnyéknak nem muszáj állandó formájúnak maradnia. Bizonyos árnyékok, mint például jómagam, megtanulják változtatni magukat, egyszerűen csak akarniuk kell. S beláthatjátok, hogy ez nagy előny. Ha az Árnyéknak nem tetszik Vetője öltözködése vagy hajviselete, választ magának másfélét, és kész. Egy Csúpvála Árnyék például lehet igen kecses táncos, még ha Vetője nehézkes tuskó is! Értitek? Mi több, Csúpföldén nem ritka az olyan Árnyék, aki erősebb egyéniség, mint az a Személy vagy Személyiség, illetve Szubsztancia, akihez vagy amelyhez vetületileg kötve van! Gyakori eset, hogy az Árnyék diktál, és a Személy vagy Személyiség, illetve Szubsztancia engedelmeskedik. És persze össze is tud különbözni az Árnyék a Szubsztanciával vagy Személyiséggel vagy Személlyel, megesik, hogy széthúznak - milyen sokszor látni ilyet! -, de éppilyen gyakori a harmonikus partnerviszony és a kölcsönös tisztelet is. A Csúpválák Békéje tehát az Árnyékuk békéjét is jelenti. És Khatám Sud Nagymester nekünk, Árnyékoknak is rettenetes károkat okoz.

Mudra, az Árnýcharcos vette vissza a „szót”. Egyre sebesebben hadonászott, egyre izgatottabban rángatta arcizmait, két lába avatottan és sebesen járta a beszédtáncot. Rasid alig győzte a tempót. - Khatám Sud fekete mágiája tenger bajt hozott ránk. Olyan mélységekig hatolt a varázslás fekete tudományában, hogy maga is Árnyszerűvé vált - változékony, illékony, sötét s immár inkább Árnyék, mintsem hús-vér Személy. Most már ott tartunk, hogy lehetetlen megkülönböztetni a hús-vér Khatám Sudot az Árnyékától; neki ugyanis sikerült, amiről más csúpföldi halandó még csak álmodni sem merészel - függetlenítette magát az Árnyékától! Teljesen Árnyéktalanul oson a homályban. Árnyéka meg arra kószál, amerre neki tetszik. Bizony, uraim: *Khatám Sud Nagymester két helyen lehet egyszerre!*

Fecsegi, aki eddig tiszteletteljes ámulattal, némán bámulta az Árnyékharcost, most kifakadt: - De hisz ennél *rosszabb hírt* én *az életben* nem hallottam! Úgy tudtuk, a *lehetetlenséggel* határos akár *egyszer* is legyőzni, és most, íme, kiderül, hogy *kétszer* kell megvernünk!

- Pontosan! - gesztikulálta zordan Mudra Árnyéka. - És akkor még nem beszéltünk arról, hogy ez az új, dupla Khatám Sud, ez az ember-árnyék vagy árnyék-ember végzetes hatással van a Csúpválák és az Árnyékuk közötti barátságra! Ma már ott tartunk, hogy sok Árnyék bánja, amiért egy Csúpvála veti, s igen gyakori a civódás közöttük.

S az bizony szomorú világ, ha egy Csúpvála már az Árnyékában sem bízhat - fejezte be mozdulatnoklatát Mudra.

Csönd lett; Kitáb Generális és Boló Herceg némán emésztette a hallottakat. Végül Boló kifakadása törte meg a csöndet: - S miért higgyünk ennek a teremtménynek? Nemde, elárulta a tulajdon vezérét? Kell nekünk itt árulókkal egyezkednünk? Mi a biztosíték, hogy bennünket nem árul el? Ki tudja, nincsenek-e hátsó szándékai? Hátha csapdát állít nekünk?

Kitáb Generális mármost (Hárún megfigyelése szerint) a világ legbékésebb polgára volt, olyan, aki egy találó érvenél többre semmit nem becsül; ezúttal mégis elvörösödött mérgében, s mintha kissé föl is fújta volna magát: - Elhallgasson fenséged! - ripakodott rá a boldogtalanra. - Itt én vagyok a főparancsnok! Tartsa a nyelvét, vagy mehet vissza Gapvárosba, és fenséged helyett majd valaki más fogja megmenteni Bátcsítot, ami fenségednek, fogadok, nem lenne ínyére. Mordéomadta! - Fecseginek szemlátomást tetszett a rendreutasítás; Boló nyelt egy nagyot, de tartotta a száját.

Amit bizony bölcsen tett, mert az iménti kitörésére Mudra Árnyéka a legvehemensebb átalakulásokat produkálta: hatalmasra nőtt, összevissza kapkodott, mintha vakaróznék, hirtelen tűzokádó sárkánysziluetté, majd sorra egy csomó más szörny-árnyrá vedlett: griff, baziliskusz, emberfejű, skorpiófarkú tigris lett belőle szapora egymásutánban. S miközben az Árnyék eljátszotta mozgalmas jelenetét, maga Mudra néhány lépést hátrált, rákönyökölt egy fatönkre, s úgy tett, mint aki mérhetetlenül unatkozik: körmeit vizsgálgatta, ásítózott, malmozott a hüvelykjével. Pompás kis csapat ez a Harcos meg az Árnyéka, gondolta Hárún. Mindig ellenkezőképpen viselkednek, így aztán nem lehet tudni, valójában hogyan

is éreznek - könnyen lehet, hogy egészen eltérően, valami harmadik módon.

Kitáb Generális mély, mondhatni túlzó tisztelettel járult Mudra elé. - A fenébe is, Mudra, segítenél nekünk? Nem lesz könnyű dolgunk ebben a sötét országban. Elkelve egy ilyen pompás fickó segítsége. Amilyen vitéz Harcos vagy, meg minden. Na, mit szólsz?

Boló Herceg a tisztás szélére húzódott duzzogni; Mudra föl és alá járkálva fontolgatta a választ. Rövidesen újra mutogatni kezdett. Rasid híven tolmácsolta.

- Segítek - ígérte az Árnyékharcos. - A Nagymesternek buknia kell. Azonban egy fontos döntést kell hoznotok.

- Fogadok, hogy kitalálom, mire gondolt - súgta Fecsegi Hárún fülébe. - Arra a döntésre, amelyet *még indulás előtt* meg kellett volna hoznunk: kié legyen az elsőbbség, Bátcsité vagy az Óceáné? Mellesleg - fűzte hozzá, és elpirult -, azért ez egy *valaki*, nem? Milyen *okos*, milyen *határozott*, milyen *megnyerő*...! Már-minthogy Mudra...

- Ühüm - mondta Hárún, s beléhasított valami, talán a féltékenység. - Túrhető fickó.

- *Túrhető?! - sziszegte Fecsegi. - Még hogy túrhető!?* Szép kis alak vagy, hallod, ha neked egy ilyen...

De elharapta a szót, mert Rasid tovább fordította Mudra mondanivalóját: - Mint mondtam, két Khatám Sud van. Jelen pillanatban az egyik fönn a Csúpi Citadellában őrzi Bátcsít Királykisasszonyt, és Bízabán ünnepére össze akarja varratni a száját. A másik, mint bizonyára sejtitek, a Régi Zónában tartózkodik, s onnan irányítja a Meseóceán tönkretételét.

Bolón, Gap Hercegen ekkor legyűrhetetlen makacsság lett úrrá. - Mondj, amit akarsz, Generális - rikoltotta -, egy Ember akkor is előbbre való, mint egy Óceán, függetlenül attól, hogy melyiküket fenyegeti nagyobb veszély! Előbbre való Bátcsít, a szerelmem, az én egyetlenem! Eperajkát meg kell óvnom Khatám Sud zsákvarró tújétól! Mifélek vagytok egyáltalán? Egyáltalán vér folyik az ereitekben? Generális, meg te, izé Mudra úr, mik vagytok, férfiak vagy... vagy Árnyékok?!

Fölösleges tovább sértegetni az Árnyékokat - táncolta higgadt méltósággal Mudra Árnyéka. (Boló fütyült rá.)

- Nos, jó - mondta Kitáb Generális. - Ördög és pokol, nem bánom. Hanem úgy látom, át kell küldenünk valakit előbb a Régi Zónába, hogy fölmérje a helyzetet. No de kit?... lássuk csak... khrrrm...

Hárún ekkor megköszöri a torkát.

- Én elmennék - jelentette ki.

Reá szegeződött minden tekintet, ahogy ott állt mulatságos, lila pöttyös hálóingében. - Khrrm? Még hogy te? - hörrent rá barátságtalanul a Generális.

- Én. Apámat maguk úgyis Khatám Sud kémjének nézték, igaz? Ha ön meg Boló Herceg megbíz vele, szívesen leszek az önök kémje Khatám Sud avagy az Árnyéka ellen, már ugye amelyik odalent a Régi Zónában mérgezi az Óceánt.

- S ugyan miért - ezer kartács! - vállalnál önként ilyen veszedelmes küldetést? - tudakolta Kitáb Generális. *Jó kérdés*, ismerte el magában Hárún. *Jó nagy marha vagyok, az már bizonyos.* Fönnhangon azonban ezt mondta:

- Generális úr, a helyzet a következő. Sokat hallottam eddig is a csudás Meseóceánról, a Vídzsinnekről és egyebekről; de hinni bennük csak akkor kezdtem, mikor tegnap éjjel Haha megjelent a fürdőszobámban. És most, hogy itt termettem a Kahanin, és saját szememmel láthattam, milyen szép is ez az Óceán, s hogy hányféle neve-nincs színben pompáznak a Meseáramok; most, hogy Úszó Kertészekkel és Csupaszáj-halakkal ismerkedhetem, a szívem szakad meg, ha arra gondolok, hogy mindennek a szépségnek vége lesz, ha gyorsan ki nem találunk valamit. Nagyon-nagyon elszomorít, uram, hogy ennek így kell lennie. Elszomorít, hogy a világ minden szép meséjének meg kell romlania vagy mindenestül tán el is kell pusztulnia. Szóval, mint mondtam, csak az imént kezdtem hinni e szép Óceánban, s lehet, hogy máris elkéstem.

Na tessék, gondolta, *most aztán csakugyan kiadtad magadat, jó nagy majmot csináltál magadból.* Ám akkor észrevette, hogy Fecsegi olyasformán néz rá azzal a nagy szemével, ahogy Mudrára nézett az imént, és Hárún nem tagadhatta, hogy igen jó érzés. Akkor elfogta az apja tekintetét, és *jajisten*, gondolta, *szóról szóra tudom, mit fog most mondani...*

- Benned aztán jóval több van, fiatal barátom, mint amennyi látszik - ezt mondta Rasid Kalifa.

- Felejsék el - dűnnyögte mérges-szégyenkezve. - Felejsék el, hogy egyáltalán *megszólaltam*.

Ám akkor legényesen odarúgtatott Boló Herceg, és úgy hátba vágta, hogy Hárúnnak a lélegzete is elakadt. - Olyan mese nincs! - rikkantotta. - Hogy felejsük el, amit mondtál? Ifjú ember: Soha el nem lesz felejtvél! Generális, megkérdem öntől: nemde, ez a legényke a lehető legalkalmasabb a föladat végrehajtására? Ugyanis ha nem méltóztatnának látni, ő is a Szerelem rabja, miként én. - Hárún ennek hallatán tüntetőleg elkerülte Fecsegi pillantását, és elvörösödött.

- De bizony, csakugyan! - harsonázta Boló, miközben föl-alá járkált, s kezét délcegen (ámde kissé ostobán) lóbázta. - Amiképp engem nagy szenvedélyem, *l'Amour-om* Bátcsít felé úz és hajt, úgy úzi és hajtja őt a végzet annak a megmentésére, amit ő szeret: neki kell megmentenie az Óceánt!

- Nos, rendben - dörmögte Kitáb Generális - Hárún ifiúr, te leszel a kémünk. Ezer mozsár és tarack! Rászolgáltál. Válassz társakat az útra, és máris mehatsz! - Nyers volt a hangja, de érezni lehetett, hogy csak féltő aggodását rejti a férfias nyersség mögé. Nesze, gondolta Hárún, most aztán már nem visszakozyhatom.

- Aztán mindig csak óvatosan! Maradj mindig árnyékban! Láss meg mindent, s ügyelj, hogy téged senki se lásson! - kiáltotta hatásosan Boló. - Te is Árnyékharcos leszel a magad módján!

A kahani Régi Zónához a vízi út dél felé az Alkonyzónán át vezet, mely karéjban követi Csúpfölde partvonalát; egy idő után elmarad a sötét és néma kontinens, és minden irányba a Kahani Délsarki Óceán terpeszkedik. Hárún és Haha, a Vízidzsinn ezen az úton indult el, mindössze egy órával Hárún jelentkezése után. Útitársul a Csupaszáj-halakat, Gúpit és Baghát választották, valamint az orgonaszírom-ajkú, gyökérkalapos, göcsörtös öreg Úszó Kertészt, Málit. Máli mellettük lépkedett a vízen, a Csupaszájak ott bugyborékolnak Dede nyomdokvizében. (Hárún legszívesebben magával vitte volna Fecsegit is, de elfogta a szemérem, és nem szólt, annál is kevésbé, mivel Fecsegi, úgy tűnt, szívesen marad Mudrával, az

Árnyékharcossal. Nem jöhetett szóba Rasid sem, mivel tolmácsként nélkülözhetetlen volt Mudra mellett.)

Többórás sebes vízi utazás az Alkonyzónában, s végül eljutottak a Délsarki Óceánba. Itt a vizek még szürkébbek voltak, s a hőmérsékletük is minden eddiginél alacsonyabb.

- Jó az irány! Ez az út!

- Régen szép volt, most meg rút! - mondta Gúpi és Bagha, köhögve, fulákolva.

Máli minden nehézség nélkül lépdelt öles lépteivel a végtelen vízen. - Ha tényleg ennyire szennyezett meg mérgezett a víz, hogy lehet, hogy nem árt a lábadnak? - kérdezte Hárún. Máli megrázta virágfejét. - Ugyan már. Egy kis méreg, mi az? Bah. Semmi. Annál azért keményebb gyökérből van faragva egy ilyen magamfajta vén Kertész.

És akkor, Hárún őszinte meglepetésére, rekedtes dalra fakadt:

Megakad a lemezjátszó,

Megakad a lovasszánkó,

Megakad a beszélgetés,

De: nem akad meg a Vén Kertész!

- Hanem akinek a mesterkedéseit meg kell akasztani - szólt Hárún (mint remélte, ugyancsak felelősségteljes, parancsnoki hangon) -, az Khatám Sud, a Nagymester.

- Ha igaz, hogy a Kútfő, az Ősmeseforrás a Déli-sark közelében fakad - mondta Haha -, akkor bizonyos lehetsz benne, hogy ott találsz Khatám Sudot.

- Akkor hát előre a Déli-sarkra! - adta ki az ukázt Hárún.

Nem sokkal később bekövetkezett az első katasztrófa. Gúpi és Bagha szánni való hüppögés közepette megvallotta, hogy nem bír továbbmenni.

- Szívünk kihagy! Sajg a hátunk!

- Zokon ne vedd: meghátrálunk!

- Rémes ez a közérzet!

- Cserbenhagy a költészet!

Mind sűrűbb és hidegebb lett a víz; egyre több Meseáramot öntött el valami undorító, lassan terjedő, melasz-szerű, sötét folyadék. Akármi okozza is ezt, gondolta Hárún, már nem lehet messze a fészke. Szomorúan búcsút vett a Csupaszájaktól: - Maradjatok itt, és őrkdjeteK. Tovább kell

mennünk nélkületek. - *Persze hiába észlelnek bármi veszélyt, riasztani nem tudnak minket*, jutott még eszébe, de nem mondta, mert szegény Csupaszájak enélkül is szálnalmas állapotban voltak.

A világosság csekély volt, inkább csak derengésnek lehetett nevezni (az Alkonyzóna legszélén voltak már, nagyon közel az Örök Sötétség féltekéjéhez). Rendületlenül haladtak tovább a Déli-sark felé, s mikor Hárún egyszer csak erdőt látott fölmagasodni az Óceánból (lombjait meg is borzolta a könnyű szél), a szomorú derengésben nem akart a szemének hinni. - Szárazföld? Sziget? - kérdezte. - Tudtommal az Óceánnak ezen a részén nincsen semmiféle szárazföld. Vagy mégis?

- Elhanyagolt vizek ezek - mondta méla undorral Máli. - Túlburjánzik, fölmagzik itt minden. Elgazosodott Úszó Kert. Senki nincs, aki rendbe tegye, karbantartsa. Gyalázat. Ha csak egy évet kapnék, majd megmutatnám én, mit lehet ebből a vízből kihozni! - Ilyen hosszú beszédet még nem hallottak az Úszó Kertésztől. Szemlátomást nagyon föl volt háborodva.

- Egy év, annyi időnk nincsen - mondta Hárún a Kertésznek. - És átröpülni sem szeretnék fölötte. Azonnal meglátnának, arról nem beszélve, hogy akkor téged is itt kellene hagynunk.

- Engem csak ne féltsetek - mondta büszkén Máli. - És a röpülés gondolatát is verjétek ki a fejezekekből. Majd én utat vágok! - Azzal nekiiramodott, és egykettőre bevette magát az úszó rengetegbe. Pár másodperc múlva mindenféle indák és egyéb növényi részek röpdöstek a levegőbe, jeléül annak, hogy a Kertész munkához látott. Az úszó gyomdzsungel állatvilága fejvesztetten menekült: hatalmas fehér éjjelilepkék, nagy, szürke, csupa csont madarak, hosszú, piszkosfehér férgek, ásóra emlékeztető fejjel. - Itt még, lám, az állatvilág is ősi - elmélkedett Hárún. - Vajon beljebb dinoszaurusz is lesz?... Azazhogy nem dinó, hanem a vízi változata, hogyishíják, ichthyoszaurusz! - Izgalmas, egyszersmind félelmetes volt meggondolni, hogy egyszer csak rájuk néz egy ichthyoszaurusz. - Semmi baj, ezek mind növényevők - nyugtatta magát Hárún. - Legalábbis remélem.

Máli visszaügetett a víz színén, hogy helyzetjelentést tegyen: - Kis gyomlálás. Némi kártevőirtás. Csatornát nyitok. Rögvest kész. - És azzal ment is vissza.

Nem sokkal később Hárún beterelte a Búbos bankát a csatornába. Málit nem látták. - Hol vagy, öreg? - hívta Hárún. - Nem való most bújócskázni! - Hiába, válasz semmi.

A csatorna keskeny volt, vizén gyökerek, gyomok lebegtek... Mélyen benn jártak az úszó dzsungelben, mikor megtörtént a baj. Hárún csak egy halk szisszenést hallott, s meglátta, hogy valami feljük röppen, majd szétterül rajtuk, óriási hálóféle, melyet mintha magából a sötétség anyagából kötöttek volna.

Szorosan belegabalyodtak.

- Ez bizony egy Éjháló - magyarázta a praktikus Banka. - Legendás csúpvála fegyver. Küszködni hasztalan: minél jobban rúgkapálunk, annál erősebben szorít. Sajnálattal jelenthetem, mi aztán jól befürödtünk.

Neszek az Éjhálón kívülről: sustorgás, diadalmas, halk kuncogás. És szemek bámultak át a háló lyukain, Mudra-fajta szemek, feketék, ahol fehérnek kellett volna lenniük - és *Máli egyszerűen sehol!*

- Na, szép. Tehát máris foglyul estünk - östörgött Hárún. - Szép kis hős vagyok, mondhatom!

Kilencedik fejezet

A Sötét Hajó

Lassan vontatni kezdték őket. Foglyul ejtőik, kiknek körvonalait Hárún - szeme hozzászokván a homályhoz - kezdte kivenni, valami láthatatlan, de szerfölött erős zsineggel húzták a Hálót. Vajon hová? Hárún képzelőereje itt csődöt mondott. Nem látott egyebet lelki szemével, mint egy irdatlan fekete lyukat, mely miként valamely tátongó, mély garat, egyre közelebb szívja őket.

- Mi aztán benne vagyunk a pácban, nekünk már harangoztak, ebből a csávából nincs kiút! - jegyezte meg borúlátóan Haha. Dede, a Búvos banka sem volt fényes kedvében. - Megyünk, visznek Khatám Sud elé, összecsomagolva, szépen megkötve, ajándékképpen! - jajongta zárt csőrrel. - És ott aztán kész közép, mehet, nekünk ott már annyi! Ott ül Khatám Sud a sötétség szívében, egy fekete lyuk legfenekén, úgy mondják, és fényt eszik, nyersen, a tíz ujjával, és nincs menekvés a legkisebb kölyök-sugárnak sem! És persze szavakat is eszik. És persze két helyen van jelen egyszerre, és persze nincs menekvés. Jaj, nekünk! Jaj, mi szerencsétlenek! Ó, borzalom! *Hai-hai-hai!*

- Nna, ti aztán szép kis pár vagytok - mondta Hárún, amilyen könnyedén csak bírta. A Búvos bankának címezve még ezt is hozzáfűzte: - Milyen gép az ilyen gép! Nem röstelled magad? Benyalsz minden ostoba kísértethistóriát, még azt is, amit mások fejében találsz? Mert ami a fekete lyukat illeti, arra bizony én gondoltam, te meg huss! szépen elemelted a fejemből, és akkor még te rémülsz meg tőle, hát micsoda dolog ez! Hm? Csakugyan, Dede, most már szedd össze magad!

- Már hogy szedhetném össze magam, mikor rögtön szétszednek ezek a nyavalyás Csúpválák? - siránkozott mozdulatlan csőrrel a Búvos banka.

- Odanézzetek! - szólt közbe Haha. - A vizet nézzétek!

A sűrű, sötét méreg mindenütt; a Meseáramok színei egyensötétszürkére fakultak. Hideg, nyirkos párát lehelt az Óceán, melynek hőmérséklete immár a fagyponthoz lehetett közel. Hárún azon kapta magát, hogy hangtalanul kimondja: „hideg, mint a halál”. Hahának újfent túlcsondult a bánata: - A mi hibánk! - zokogta.

- Mi volnánk az Óceán Testőrei, és lám, nem őriztük. Nézzétek csak, nézzétek, mivé lett! A világ legrégebb meséi születtek itt, és mivé lettek. Hagytuk megromlani. Letettünk róluk rég, még jócskán a szennyezés előtt! Elvesztettük a kapcsolatot kezdeteinkkel, gyökereinkkel, a Kútfővel, a Forrással! Uncsi, azt mondtuk, idejétmúlt, nincs rá kereslet. És most, jaj, nézzétek! Színtelen, élettelen, semmilyen. Óda van, teljesen oda!

Hát még Málit milyen érzékenyen érintené a látvány, gondolta Hárún; Málit a leginkább. Ám az Úszó Kertésznek nem volt se híre, se hamva. Lehet, hogy őt is elkapták egy Éjhálóval, tünődött Hárún. Jaj, mit nem adnék, ha újra itt loholna mellettünk azzal a göcsörtös, vén gyökértestével; ha újra hallhatnám azokat a lágy virághangon kimondott nyers, takarékos szavait!

A mérgezett víz ott locsogott a Bűvös banka oldalán, majd hirtelen magasabbra csapott, ahogy az Éjhálót egy goromba rándítással megállították. Haha és Hárún reflexszerűen fölkapta lábát a fröccsenés elől, és a Vízydzsinn egyik szépen hímzett, kunkori orrú papucs (a bal, hogy pontosak legyünk) belepottyant az Óceánba, s ott, ámulatukra, némi sistergés, bugyborékolás, gurgulázás közepette egykettőre elemésztette a mérges folyadék, egészen annak a kunkori orrának a leghegyéig. Hárún lenyűgözve nézte. - Annyira tömény a szennyeződés, hogy a víz itt már savként viselkedik - jegyezte meg. - Dede barátom, téged aztán ugyancsak ellenálló anyagból készíthettek. Te meg, Haha, örülhetsz, hogy csak a papucsod esett bele, s nem te magad.

- Te csak ne nagyon örvendezzél itt - szólt rá Dede, a Búbos banka, zárt csőrrel. - Ki tudja, mi nem jön még ránk - tette hozzá vészjósló hangon.

- Na kösz - vágott vissza Hárún. - Végre tőled is egy biztató, derűlátó szó.

Igazából azonban ő is aggódott, méghozzá Máli miatt. A Kertész végtére ennek a tömény méregnek a felszínén jár. Szívós öreg bútordarab, az nem vitás, de vajon ellenállhat-e ilyen erős méregnek? Hárún lelki szeme előtt lejátszódott, amint Máli nagy sistergés, bugyborékolás, gurgulázás közepette lassan elmerül a szennyes Óceánban... Megcsóválta a fejét. Nem szabad most ilyesmikre gondolni.

Lehúzták róluk az Éjhálót, és Hárún a tompa derengésben meglátta, hogy tágas tisztásra értek a vízgyom-rengetegben. Nem messze úgy

tornyosult és sötétlett Valami, mintha maga az éj fala volna. Bizonyára itt kezdődik az Örökös Sötétség, gondolta Hárún. Itt vagyunk már a peremén.

Az Óceán felszínén itt már csak néhány sav marta gyökér és gyom úszkált. Máli továbbra sem került elő, és Hárún már a legrosszabttól tartott.

Nem kevesebb, mint tizenhárom Csúpvála állta körül Dedét, a Bűvös-búbos bankát, s szögezte éles fegyverét Hahának és Hárúnnak. A szeme mindnek az a fonák fajta, mint a Mudráé; fehér pupilla, semmilyen-szürke írisz, fekete szemgolyó. Az alkatuk bezzeg nem volt az Árnyékharcoséhoz hasonlítható: csupa vézna, cingár, göthös, hitvány, rókaképű alak. Csuklyás fekete köpenyt viseltek, Khatám Sud testőrgárdájának jelvényével, a Cipzárakkal ékesítve. Maskarába bújt irodakukacok, gondolta Hárún, lebecsülni azonban nem szabad őket, nyilvánvalóan veszedelmes társaság.

A Csúpválák, körülállva Dedét, mind Hárúnt bámulták, amit ez ugyancsak dühítőnek érzett. Terebélyes, fekete, vízilószerű állatokon lovagoltak, s ezek, mármint a hátasállatok is kíváncsian méregették a sosem látott Földlakót. - Információképpen közlöm - közölte Dede, a Banka -, hogy ezek a sötét lovak is gépek. Ám a sötét ló, mint köztudomású, megbízhatatlan.

Hárún nem figyelt rá.

Akkor jött rá ugyanis, hogy amit az éjszaka falának vélt, egészen más: irdatlan nagy hajó, riadalmas, bárkaforma behemót, lehorgonyozva a vízi tisztáson. Hú, ide visznek bennünket, gondolta csüggedő szívvel. Bizonyára Khatám Sud Nagymester zászlóshajója. De mikor odafordult Hahához, hogy közölje vele, rettegéstől kiszáradt torkán csak rekedt káromlás szakadt ki. - Kár - mutatott a sötét hajótömegre. - Kár, kár.

A Sötét Hajó oldalán korláttal ellátott járópallók nyúltak le a vízig. A Csúpválák egy ilyenhez kormányozták őket; Hárúnt és Hahát fölléptették, Dede, a Banka a vízen maradt. Fölfelé mentében Hárúnnak panaszos kiáltás ütötte meg a fülét. Dede volt az, csukott csőrrel tiltakozott: - De de de *azt* nem szabad, *azt* nem vehetitek el, hisz ez az *agyam!* - Két köpenyes Csúpvála ült a Banka hátán, s csavározta le a madárgép feje búbját, majd kiemelték belőle egy apró, tompán fénylő fémdobozt, s tették mindezt

elégedett kis szusszantásokkal. Aztán egyszerűen sorsára hagyták a madarat, mint egy törött játékszert, szétkapcsolt áramkörökkel, elrabort memóriaegységekkel és vezérlőberendezéssel. Jaj, Bűvös bankám, gondolta Hárún, mennyire bánom, hogy annyit évődtem veled, amiért gép vagy csupán! Soha jobb, soha derekabb gépet náladnál; vissza is szerzem az agyadat, majd meglátod! Tudta azonban, hogy üres szó, hiszen ő maga is benne volt a kutyaszorítóban.

Kapaszkodtak tovább fölfelé. Egyszer csak Haha, Hárún mögött keftetve, megbotlott, s már-már úgy tűnt, alábukfencezik, mikor megragadta Hárún kezét, s a fiú érezte, hogy valami kemény kis tárgyat csúsztat a tenyerébe.

- Egy kis segítség, vészhelyzetek esetére, az 1+6 Ház ajándéka - súgta a Vízidzsinn. - Talán lesz alkalmad fölhasználni.

Előttük, mögöttük Csúpválák raja. - Mi ez? - dünnyögte Hárún a lehető leghalkabban. - Le kell harapni a végét - súgta Haha -, és akkor két teljes percre igen-igen erős fény támad. Azért is hívják Fényfalatnak. Tedd a nyelved alá, azt javaslom.

- Hát te? - érdeklődött suttogva Hárún. - Maradt neked is? - Haha nem felelt, és Hárún megértette, hogy neki adta az egyetlen darabot.

- Nem igazság, nem fogadhatom el - suttogta, de ekkor az egyik Csúpvála olyan gonoszul szisszent rá, hogy kénytelen volt meghúzni magát. Kapaszkodtak egyre csak följebb, azon tűnődve, vajon milyen sorsot szán nekik a Nagymester.

Elhaladtak néhány kajütblak előtt, és Hárún meglepetésében csak hápogott, mert a kerek ablakokból csak úgy dőlt a *sötétség* - a sötétség, mely épp úgy szerteáradt, mint más tisztességes ablakokból estelente a világosság. A Csúpválák szemlátomást föltalálták a mesterséges sötétséget, ahogy mások a mesterséges fényt! A Sötét Hajóban nyilván valamiféle fénycsövek, azazhogy *árnycsövek* vannak, elmélkedett Hárún, s ezek ontják ezt a különös sötétséget, hogy a fonák szemű Csúpválák (akiket a fény bizonyára elvakít) jól lássanak (maga Hárún persze semmit sem látott). Ki- és bekapcsolható sötétség, ez már valami, gondolta. Még ilyen bizarr ötletet! Fölrtek a fedélzetre.

Most látta csak Hárún, milyen hatalmas hajóra kerültek. A fedélzet a derengésben végtelen hosszúnak tűnt; annyi bizonyos, hogy Hárún nem látott el sem a hajó orráig, sem a tatjáig. - Legalábbis mérföld hosszú -

kiáltotta ámulattal, s ha csakugyan olyan hosszú volt, a szélessége is lehetett vagy fél mérföld.

- Jókora. Szupi méretű. *Nagy* - ismerte el mogorván Haha.

Ostáblaszerű elrendezésben gigászi fekete tartályok vagy tán inkább üstök sorakoztak fedélzethosszat, s mind körül többfőnyi személyzet sürgölődött. Csövek, vezetékek csatlakoztak az üstökbe és indultak ki belőlük, az üstök oldalán létrák. Minden üst mellett egy-egy kis emelődaru, hegyes-gonosz horgukon vödrök függtek. Ahá, eszmélkedett Hárún, nyilván ezek a méregtartányok. Igaza volt. Az üstök színig voltak a Meseóceánt mérgező fekete főzettel - itt még töményen, hígítatlanul, a lehető legpusztítóbb összetételben. Hisz ez a hajó voltaképp gyárüzem, gondolta, s amit előállítanak, az sokkal-sokkal rosszabb, mint az otthoni szomorúsággyárak terméke.

A Sötét Hajó fedélzetén a legnagyobb, legszembeötlőbb tárgy egy - az iméntieknél sokkal nagyobb - daru volt. Toronyként meredezett, s hosszú gépjéről irdatlan, vastag láncok ereszkedtek alá a vízbe. Ami ezeknek a láncoknak a végére van erősítve odalent, gondolta Hárún, annak ugyancsak súlyos és terebélyes tárgynak kell lennie; de persze, fogalma sem volt, mi lehet az.

Ami elsőre föltűnt Hárúnak a Sötét Hajón: mindent valami nehezen megragadható, jobb szó híján *homály-jelleg* hatott át. Hiába a hajó irdatlan mérete, hiába a sok riadalmas méreg-tartány, hiába a gigászi daru: Hárún nem tudott szabadulni az érzéstől, hogy ingatag, efemer, *tünékeny* itt minden tárgy; valami lényegi bizonytalanság itatja át a dolgokat - mintha árnyékból gyúrt volna itt mindent egy nagy mágus, olyan tömörséget kölcsönözve teremtett birodalmának, ami az árnyaknak - Hárún tudomása szerint - soha nem volt sajátja. Jaj, csak meggondolni is, micsoda képtelenség, elmélkedett. Még hogy árnyékból való hajó! Lázálom! Agyrém! De a gondolat, ha egyszer megfészkelte a fejében, nem is tágított. *Nézd csak a tárgyak peremét, nézd a körvonalakat, sürgette egy hang a fejében. A tartányok széle, a daru sziluettje, magának a hajónak a körvonalai! Nemde, hogy is mondják, elmosódó? Hiába, az árnyék már csak ilyen: még ha éles is, soha nem annyira, mint a valódi, anyagi tárgyak.*

Az itt szolgáló Csúpválák valamennyien a Cipzárajak jelét viselték, s valamennyien a Nagymester legáldozatosabb hívei voltak - Hárúnt az lepte meg, hogy mennyire érdektelen figurák valójában, s hogy milyen egyhangú munkát kell végezniük. Százan meg százan - Cipzárajas köpenyben-csuklyában, szolgálták ki az üstöket meg a darukat, s végezték némán a lélekölő, egyhangú munkát, műszert figyeltek, darut kötöztek, ki-bekapcsolgatták az üstök keverőgépeit, mosták a fedélzetet. A létező leglelketlenebb, legunalmasabb munkák, gondolta Hárún, és lám, mégis: ezek a hitvány, cingár, rókaképű, nyafka hivatalnokfélék végül is nem kisebb tervnek aktív részesei, mint a Meseóceán módszeres elpusztításának! - Milyen hátborzongató - mondta borzongó háttal Hahának -, hogy a legszonytatóbb dolgok is olyan *hétköznapi* és, igen, olyan *unalmasan egyhangú* tudnak tűnni!

- Ezt nevezi ez a gyerek hétköznapi - sóhajtott Haha. - Meg vagy te buggyanva, fiacskám, laza neked egy sróf a fejedben, nincsenek otthon nálad az emeleten.

Foglyul ejtőik egy tágas hombárszád felé taszigálták őket, melyben kétszárnyú fekete ajtó tűnt föl, Khatám Sud jelével, a Cipzárajakkal jelölve. Történt mindez halálos csöndben, csupán a Csúpválák rémületes sziszegése hallatszott. Megállították néhány lépésre a kettős ajtótól, s karjuknál fogva tartották őket. Kisvártatva nyílt az ajtó két szárnya. Na most, gondolta Hárún.

És kilépett egy vézna, cingár, göthös, rókaképű, hitvány alak, ugyanaz a hivatalnokféle, mint a többi. De mégis más lehetett, mert láttára a Csúpválák mind földig hajoltak, hiszen ez a senki kis figura nem más volt, mint Bí-zabán híres és hírhedett Nagymestere, Khatám Sud, maga a Főmumus, személyesen!

Ez volna ő? Ez a kis izé? gondolta csalódottan Hárún. Ez a fityfiritty? Minő csalódás!

És rögtön az újabb meglepetés: A Nagymester megszólalt! Khatám Sud nem sziszegett, mint a csatlósai, nem krárogott, mint Mudra, az Árnyékharcos: tisztán, érthetően, szenvtelenül, egyhangúan beszélt; nem is emlékeznek senki erre a hangra, ha nem egy ilyen nagyhatalmú és fontos Személyiségé volna. - Kémek - mondta nyomaték nélkül Khatám

Sud. - Micsoda ostoba, triviális történet. Egy Vízidzsinn, lám, Gapvárosból, meg nicsak, minő ritka fogás, egy fiatal példány, ha jól látom, *odalentről*.

- No lám! - szólalt meg nem lebecsülendő merészséggel Haha. - Hát ennyit ér a híres hallgatás-mítosz! De hisz gondolhattam volna, végtére így megy ez másutt is: a Főokos, a Tamburmajor éppen azt teszi, amitől mindenki mást eltiltott! A követői bevarrják a szájukat, ő meg, lám, fecseg, mint a szarka!

Khatám Sud mintha semmit nem hallott volna. Hárún rámeredt, nem is akármire, hanem a Nagymester körvonalaira, s addig nézte, míg meg nem bizonyosodott, hogy Khatám Sud szélei is elmosódnak: bizonytalanok és *árnyékszerűek*. Semmi kétség, állapította meg magában, ez itt a Nagymester Árnyéka, melyet, mint tudjuk, függetlenített magamagától. Ide küldte az Árnyékát, ő maga meg ott maradt a Csúpi Citadellában, amely felé minden bizonnal most is menetelnek a gappi erők, s velük van Rasid Kalifa.

Ha ez igaz, szőtte tovább gondolatait, s ez a figura itt az emberré sűrűsödött árnyék, s nem az árnyékká foszlott ember, akkor bizony Khatám Sud igazi nagy varázsló: a Nagymester alakja teljesen térhatású volt, még a szemét is úgy mozgatta, mint egy hús-vér teremtmény. Ilyen árnyékot én még az életben nem láttam, gondolta elismerőleg, s egyre szilárdabb lett a meggyőződése, mely szerint a Nagymester Árnyék-Énje jött el a Régi Zónában veszteglő Sötét Hajón parancsnokolni.

Előlépett az a Csúpvála, aki Dedét, a Bankát megfosztotta agydobozától, s főhajtás kíséretében átnyújtotta a trófeát. A nagymester labdázni kezdett vele, s ezt dűnnyögte: - No, most majd kiderítjük, milyenek is a nevezetes EGYSZERŰEN-MEGMAGYARÁZHATATLAN Módszereik ezeknek. Ha szétszedjük, érteni fogjuk őket, az már bizonyos!

Hárúnnak ekkor eszébe ötlött valami: *ismeri ő valahonnan ezt a Khatám Sudot!* Vagyis hogy erősen emlékezteti valakire. - Találkoztunk mi már - mormolta elbűvölten. - Képtelenség, és mégis, nagyon-nagyon ismerős.

A Nagymester most közelebb lépett, és belebámult Hárún arcába. - Mi szél hozott, he? - kérdezte fahangján. - A *Mesék* szele, fölteszem. - Úgy ejtette ki a „Mesék”-et, mintha a világ legocsmányabb szava volna. - Nohát, láthatod, hová juttatják az embert a Mesék. Értjük egymást, remélem? Ami *Mesével* kezdődik, az Kémkedéssel ér véget, s ez bizony

súlyos vétség, fiú, hamarjában nem is tudok súlyosabbat. Jobb lett volna szilárd talajon maradni, barátocskám, de hát neked röpdösnöd kell mindenáron, mi? Ragaszkodtál volna inkább a Tényekhez, de nem, Mesével tömted tele a fejed. Maradtál volna otthon, barátocskám, kellett neked útra válni? A Mese, láthatod, csak bajt csinál. A Meseóceán igazi neve Bajóceán. Azt mondd meg nekem: Mi hasznuk a meséknek, ha még csak nem is igazak?!

- Hahá! Fölsimertelek! - kiáltott hatalmasat Hárún. - Megvagy! Te vagy Szengupta úr, te raboltad el az anyámat, elhagytad a kövér hölgyet: nem vagy te egyéb, mint egy vézna, cingár, göthös, rókakéjú, hitvány *irodakucac!* Hol rejtegeted anyámat? Add elő, de tüstént! Talán itt raboskodik a hajón! Gyerünk, vezess hozzá!

Haha, a Vízdzsinn gyöngéden Hárún vállára tette a kezét. Érezte, a fiú reszket a dühtől és ki tudja még, milyen érzésektől. Megvárta, míg lecsillapodik, és akkor szelíden így szólt: - Hárún, cimborám, ez az alak nem az az alak. Hasonlít, megengedem, az is lehet, hogy kiköpött mása, de nekem aztán elhahoghatod, hogy csakugyan ő a Bí-zabán Nagymestere. Khatám Sud, senki más.

Khatám Sud rendíthetetlennek bizonyult a maga könyökvédős hivatalnoki megátalkodottságában. Szórakozottan tovább dobálta a Bűvös banka agydobozkáját. Végül kinyilvánította azon az álmosító hangján: - Mesék ejtették rabul a kis fickót. Lám, ébren is álmodik, és számárságokat zagyvál itten össze. Szemtelen kölyke! Miből gondolod, hogy *ennyit* is törődne az anyáddal? A Mesék miatt nem hiszel a tulajdon szemednek. A Mesék miatt hiszed azt, hogy egy Bí-zabán Nagymesterének legalábbis... *ilyennek* kell lennie!

Hárún és Haha egyszerre kiáltott föl ámulatában, ahogy Khatám Sud alakot változtatott. Nőttön-nőtt a foglyok ámuló tekintete előtt, míg százegy láb magas nem lett, akkor pontosan százegy fejet növesztett, s mindnek három szeme és hosszan kilógó láng-nyelve volt; százegy karja közül százzal hatalmas fekete kardokat lengetett, miközben a százegyedikkel továbbra is játszi kedvvel hajigálta a Bűvös banka dobozát... aztán sóhajtott egyet, és visszatöpörödött iménti hivatalnok-mivoltában. - Megjátszósdi - mondta vállat vonva. - Csak a Mesék vannak tele ilyennel. Mutató, de fölösleges és alkalmatlan dolog... Nos, *kedves* kéme -

folytatta eltűnődve, akkor hát látnotok kell, amit látni akartatok; jelentést tenni róla úgysem fogtok soha.

Khatám Sud azzal sarkon fordult, és megindult a kettős ajtó felé. - Hozzátok őket - parancsolt rá a Csúpválákra, és távozott. A fegyveresek körülvették Hahát és Hárúnt, és betaszigálták őket a széles ajtón. Széles, fekete lépcsősor nyílt előttük, melynek alját elnyelte a hajó szurokfekete gyomra.

Tizedik fejezet Hárún kívánsága

Ott álltak a lépcső tetején. Egyszer csak „kialudt” az ezernyi Arnycső, és visszaszivárgott a félhomály. Khatám Sud rendelte el az Arnycső-oltást, hogy foglyai, látva hatalmát, elborzadjanak. Hárún és Haha elindult az immár látható lépcsőfokokon... aláereszkedtek a hajó irdatlan bendőjébe. Csúpvála őreik divatos, sötét üvegű panoráma-napszemüveget kaptak elő, s tettek az orrukra, hogy jobban lássanak a megnövekedett fényben. Most aztán úgy néznek ki, mint a roksztárok majmoló hivatalnokok, gondolta Hárún.

A Sötét Hajó fedélzet alatti része egyetlen hatalmas hodály volt, körülhát hét szinten vas függőfolyosók, melyeket lépcsők és létrák bonyolult rendszere kötött össze, s géppel tele az egész óriási hajóúr! Méghozzá

micsoda gépekkel. - EGYSZERŰENMEGMAGYARÁZHATATLANUL bonyolult - sóhajtotta Haha. Észbontó zúgás-zakatolás, vágás-előtolás, sürgés-forgás, korgás-morgás, forgatás-keverés, süllyesztés-emelés. Khatám Sud egy vas átjárón várta őket, szórakozottan labdázgatva a Bűvös banka gépi agyával. Amint melléje ért (őrei kíséretében) a két fogoly, száraz stílusában magyarul kezdett.

Hárún nagy erőfeszítéssel figyelt, mert a Nagymester monoton hangja ugyancsak altatólag hatott. - Ezek itt a Méregkeverők - mutatta Khatám Sud. - Sokféle mérget állítunk elő, mert az Óceán minden egyes meséjét más és más méreggel kell elpusztítani. Egy vidám mesét például szomorúvá kell tenni, hogy tönkremenjen. A kalandos meséket hosszadalmassá teszi a megfelelő méreg. Detektívtörténetet azzal lehet elrontani, hogy a tettest még a legostobább olvasó számára is azonnal fölismerhetővé tesszük. Szerelmes történetből, hogy pocsékba menjen, gyűlölködős történetet kell csinálni. Tragédiapusztító mérgünk természetesen a nevetségesség.

- És hogy egy egész Meseóceánt tegyünk tönkre, ahhoz csak egy kanálnyi Khatám Sud kell - jegyezte meg maró gúnnyal Haha, a Vízidzsin.

- Mondhatsz, amit akarsz - vetette oda a Nagymester. - Addig mondd, ameddig mondhatod.

És folytatta a rettenetes magyarázatot: - Saját fölfedezésem, hogy *minden történetnek megvan az ellentörténete*. Úgy értendő ez, hogy minden mesének - és minden Meseáramnak - van egy *árnyék-megfelelője*, és ha ezt az ellentörténetet becsempésszük magába a történetbe, akkor a kettő szépen kioltja egymást, és kész!... Namármost: itt a bizonyíték, hogy rájöttem, hogyan lehet mesterségesen előállítani ezeket az ellentörténeteket vagy árnyékmeséket. Bizony! Itt, laboratóriumi körülmények között keverjük ki őket, s gyártjuk a gyilkos hatású méregerősítést, melynek ebben a ti drágalátos Óceánokban egy mese sem tud ellenállni. Ezeket a koncentrált mérgeket eregetjük szép sorjában az Óceánba. Láthattátok, milyen sűrű a főzet, olyan, mint a hígítatlan hígítós-szörp. Persze, mert az összes árnyékmesébe bele van sűrítve. De az Óceánba jutva széteszlanak, s mindegyik ellentörténet előbb-utóbb rálel a maga áldozatára. Nap mint nap új meg új mérget állítunk elő és bocsátunk a vízbe! Mindennap új meg új mesét gyilkolunk meg! Nincs messze az idő, hogy az Óceán halott lesz - hideg és halott. S ha majd fekete jégpáncél vonja be, akkor lesz teljes a diadalom!

- S mondd csak, miért gyűlölsz ennyire a mesét? - tört ki értetlenül Hárún. - A mese végül is gyönyörködtet...

- Csakhogy a világ nem gyönyörködésre való - szakította félbe Khatám Sud. - A világ arra való, hogy leigázzák.

- Már melyik világ? - kérdezte csöpp habozás után Hárún.

- A tiétek, az enyém, mindenkié. Mind arra való, hogy uralkodjanak rajta. És minden egyes mesében, vagyis az Óceán minden egyes Meseáramában ott egy világ, egy mesevilág, amely fölött nincsen hatalmam. Hát szóval ezért.

A Nagymester ekkor megmutatta a hűtőgépeket, amelyek a mérgeket, vagyis az antimeséket a megfelelő alacsony hőmérsékleten tartják. Aztán a szűrőberendezésre terelte figyelmüket, amely minden idegen anyagot kiszűri a méregből, s az százszázalékosan koncentrált, százszázalékosan halálos állapotban jut ki a szűrőgépből. Elmagyarázta azt is, hogy miért kell a mérgeknek bizonyos időt a fedélzeti nyitott üstökben tölteniük. - Mint a jó bor, az antimese is tovább nemesedik, „érik”, ha forgalmazás előtt jól kilevegőztetik. - Igen, de tizenegy perc után Hárún nem tudott már figyelni. Szórakozottan lődörgött Khatám Sud és Haha nyomában a

magasan futó vasjárón, míg egy olyan helyre nem értek a hajó gyomrában, ahol csúpvála munkások nagy, rejtélyes rendeltetésű, keménygumiszerű, fekete idomokat illesztettek össze.

- Itt pedig - szólt a Nagymester (s volt valami a hangjában, amire még Hárúnak is föl kellett figyelnie) -, itt pedig a Dugót szereljük össze.

- Dugót? Miféle dugót? - kiáltotta Haha, akinek valami iszonytató sejtelve támadhatott. - Csak nem az akarod mondani...

- Láttátok a fedélzeti óriásdarut, igaz? - mondta tökéletes fahangon Khatám Sud. - Láthattátok a vízbe merülő láncokat is. Nos, e láncoknak a végén, mármint a víz alatti végén csúpvála bűvárok szerelik össze a világ legnagyobb, legprecízebb Dugóját. Csaknem teljesen készen vannak vele, *kedves* képek, s örömmel jelenthetem, hogy néhány nap múlva megkezdhetjük rendeltetészerű használatát. El fogjuk dugaszolni, bizony, a Kútfejet, magát az Ősmeseforrást, amely pontosan hajónk alatt szájadzik az Óceán mélyében. Amíg az Ősforrást be nem dugaszoljuk, mindig új, tiszta, mérgezetlen mesevíz fogja frissíteni az Óceánt, s így, dolgozzunk bármily keményen, félmunkát tudnánk csak végezni. Hanem ha helyére kerül a Dugó! Akkor aztán! Az Óceán elveszíti minden ellenállóképességét az antimeséimmel szemben, s akkor egykettőre itt a végjáték. Na és akkor, Vízidzsinn, ugyan mi mást tehettek ti, gappik, mint hogy behódoltok Bízabánnak?

- Soha - mondta persze Haha, de nem hangzott valami meggyőzően.

- Hogyan lehet, hogy a bűváraidat nem öli meg ez a tömény mérge? - firtatta Hárún. Khatám Sud elmosolyodott a maga fanyar módján. - Nocsak, látom, újra figyelsz. Természetesen védőöltözetben merülnek alá. Itt ni, ebben a szekrényben vannak a mérgeálló merülőruhák.

Tovább kalauzolta őket, s a Dugószerelő részleget elhagyva, az egész hajó legnagyobb gépéhez érkeztek.

- Ez pedig - mondta Khatám Sud, és unott hangjából árnyalatnyi büszkeség csendült -, ez a Generátorunk.

- Aha, és mire való? - kérdezte Hárún, aki nem volt az a műszaki fenomen.

Olyan elmés szerkezet, amely elektromágneses indukció révén mechanikai energiát villamos energiává alakít át, ha már *muszáj* mindent tudnod.

Hárúnról lepergett a gúnyos megjegyzés. - Úgy értsem, hogy ez termeli az egész hajó számára az energiát?

- Értsd úgy, *kedves* kém - felelt a Nagymester. - Látom, azért a Földön sem toporog egy helyben az oktatás.

Ekkor váratlan esemény történt.

Egy nyitott kerek ablakon, néhány lépésre a Nagymestertől, bizarr, göcsörtös indák-gyökerek nyomultak a Sötét Hajó belvilágába. Ezt követte nagy tömeg, meglehetősen formátlan növényi vegetáció meg egy szál lila, húsos virág. Hárún szívét megdobogtatta a váratlan öröm. - M... - kezdte, de még idejében megfékezte magát.

Máli (mint később kiderült) kigyomlált gyökérhalmaznak tette magát, s így megúsza a Csúpválák támadását. Észrevétlenül odaevickélt a Sötét Hajóhoz, és hasznát véve az indáin megbúvó tapadókorongoknak, kúszónövény módra fölkapaszkodott a hajó oldalán. Mozgalmas ostroma végeztével, teljes terjedelmében bévül kerülvén, tekergőzött párat, s fölvette ismerős Máli-alakját. Hanem akkor már a Csúpválák megfújták a riadót: - Betolakodó! Riadó! Betolakodó!

- Sötétséget bekapcsolni! - reccsent Khatám Sud hangja; megjátszott egykedvősége egy pillanat alatt lefoszlott róla. Máli ugyanakkor a Generátor felé lódult. Mielőtt bekapcsolhatták volna az Árnycsöveket, Máli rávetette magát a gigászi masinára, kicselelvén a csúpvála öröket, akik divatos sötét szemüvegük dacára, nem láttak rendesen. Az Úszó Kertész, másodpercet sem vesztegetve, felszökkent a levegőbe, és széjjelterülve, szerteágazó indázattal rávetette magát a gépre, egyszerre hatolva be minden kis résén és szellőzőnyílásán.

Kattogás, recsegés, ropogás: égtek ki az áramkörök, törtek szét a fogaskerekek, és a böhöm Generátor egy rándulással megállt. Azonnal leállt minden gépi tevékenység, a keverő nem kevert, a zümmögő nem zümmögött, a forraló nem forralt, a fagylaló nem fagylalt, az előtoló nem tolt elő, a méregtároló nem tárolt, a méregöntő nem öntött. Megbénult az egész pokoli üzem! - Hurrá, Máli! - kiáltott lelkesen Hárún. - Derék munka volt!

Mindenfelől Málira rontottak a csúpvála örök, ráncigálták pusztá kézzel, nyaszatolták baltával, kaszabolták nagykéssel, de Máli, akit Khatám Sud tömény óceánmérge sem fogott, föl se vette ezeket a bolhacsípéseket.

Szorosan rátapadt a Generátorra, és nem moccant, míg meg nem bizonyosodott, hogy elég alaposan tette tönkre; közben pedig orgonavirág-ajkával különös kis nótára gyújtott a maga egyszerű, kertészes módján:

Vagdalkozni nem nehéz,
Széjjelvághatsz mindent,
Vághatod a szalonnát,
De: nem vághatsz szét minket!

Aprítani nem nehéz,
Fölaprithatsz mindent,
Apríthatol aprófát,
De: nem apríthatsz minket!

Rendics, mondta magában Hárún, látva, hogy Khatám Sud figyelmét leköti az Úszó Kertész, gyerünk, Hárún, te következel. Most vagy soha!

A „kis segítség, vészhelyzetek esetére”, a Fényfalat, ott volt még a nyelve alatt. Gyorsan a foga közé vette és ráharapott.

Napvilágnál ragyogóbb fényesség zuhogott ki a szájából! Elvakította mind a Csúpválákat, akik kínjukban, kezüket a szemükre szorítva, hallgatási fogadalmukról is megfeledkeztek, és harsányan szitkozódtak. Maga Khatám Sud is hátrahőkölt a fényességtől.

Hárún ilyen sebesen még életében nem mozgott. Kivette szájából és magasra tartotta a Fényfalatot; a vakító világosság betöltötte az irdatlan hajóúr minden zegét-zugát. Ezek a Tojásfejűek, hm, mégiscsak érnek valamit odaát az 1+6 Házban, gondolta hálásan, és ügetésre fogta, mivel vészesen múltak a másodpercek. Khatám Sud Nagymester mellett elhúzza, kikapta kezéből a Bűvös banka agydobozát. Szaladt, míg oda nem ért a bűvárruhás szekrényhez. Közben eltelt egy egész perc.

Hálóinge zsebébe gyömte az agydobozt, és kezdte magára ráncigálni a bűvárruhát. A Fényfalatot föltette egy polc peremére, hogy szabaddá tegye másik kezét is. - Hogy a nyavalyába kell egy ilyen fölvenni? - kérdezte csak úgy magától, az ellenálló gumiruhával küszködve.

(Tapadós, hosszú piros-lila hálóinge egyáltalán nem könnyítette meg a műveletet.) Fogyton-fogytak a drága másodpercek.

Noha keményen küzdött a bűvárruhával, volt alkalma megfigyelni bizonyos dolgokat; látta, hogy Khatám Sud megragadja a Vízidzsinn kék pofaszakállát. És látta azt is, hogy *a Csúpválák mind árnyéktalanok!* S ez csak egyet jelenthetett: Khatám Sud megmutatta legbizalmasabb embereinek, a Cipzárjúknak, hogyan függetleníthetik magukat az árnyékuktól. Itt tehát minden árnyékból van, állapította meg. Árnyékból való a hajó, a Cipzárjú banda, s maga Khatám Sud is. Minden és mindenki tömörre sűrített árnyék itt, csak Haha nem az, meg Máli, meg Banka, meg én.

És a harmadik, amit észrevett: mikor a Fényfalat beragyogta a hajóúrt, az egész nagy bárka megremegett, valamicskét csökkent a tömör, anyagi volta, valamicskével árnyékszerűbb lett. Megremegtek a Csúpválák is, körvonalaik kissé elmosódtak, s mintha veszítettek volna háromdimenziós kiterjedésükből... - Ha följönne a nap - ábrándozott Hárún -, ezek itt mind elolvadnának, visszalapulnának szépen árnyékká, lényegük szerint.

Csakhogy ebben az örökös derengésben szó sem lehetett napfényről; a Fényfalat utolsó másodpercei is leteltek, s mikor végsőt lobbant, Hárúnnak sikerült fölrántania a villámzárat, szemére illesztette a bűvárszemüveget, és merész fejessel átvetve magát egy kajütblakon, belecobbant a szennyezett Óceánba.

A vízben azonnal rettenetes reménytelenség kerítette hatalmába. Most aztán mihez kezdesz, Hárún, kérdezte magát. Visszaúszol egészen Gapvárosig?

Lendületese feje jó mélyre juttatta a felszín alá, s minél mélyebbre süllyedt, annál tisztábbak lettek a Meseáramok, s annál többet lehetett látni.

Meglátta a Dugót. Csúpvála bűvárok raja dolgozott rajta, csapolt, illesztett, csavarozott. Igyekezetükben Hárúnt szerencsére észre sem vették... A Dugó akkora lehetett, mint egy labdarúgó-stadion, az alakja is nagyjából ovális. A kerülete azonban szabálytalan volt és cakkos, mivel úgy tervezték, hogy pontosan rá lehessen illeszteni az Ősforrás nyílására, s minden méretében ehhez kellett igazítani.

Hárún egyre csak süllyedt... és egyszer csak, csodák csodája! maga a Kútfő ötlött a szemébe.

Hatalmas lyuk, azaz szakadék, azaz kráter tátongott a tengerfenéken, s Hárún szeme láttára áradt belőle, vagyis a Kahani legbelsejéből, a tiszta, szennyezetlen mesék özöne. Annyi Meseáram, annyi színárnyalat tört a felszín felé, hogy az ámuló Hárún mintha egy fénylőfehér nagy szökőkutat látott volna a tengerfenéken. Abban a pillanatban értette meg, hogy ha megakadályozhatná az Ósmeseforrás bedugaszolását, végül csak jóra fordulna minden. A megújuló Meseáramok megtisztítanak a szennyezett vizeket, és Khatám Sud nagyralátó terve kudarcot vallana.

Eljutott merülése legalsó pontjáig, s miközben emelkedni kezdett, tiszta szívéből ezt gondolta: - Jaj, csak tehetnék *valamit!*

Akkor, mintegy véletlenül, keze, a combját súrolva, megérintett valami dudort a hálóing zsebében. Különös, gondolta, biztosan tudom, hogy a Bűvös banka agydobozát a másik zsebembe tettem. És akkor eszébe jutott, mi van ebben a zsebében, mi az, ami teljesen elfeledve ott lapult, mióta csak megérkezett a Kahanira; és abban a pillanatban az is megvilágosodott előtte, hogy *valamit* mégiscsak tud tenni.

Szinte úgy robbant a felszínre; lekapta bűvármaszkját, s mohó kortyokban itta a friss levegőt (vigyázva, nehogy hozzákortyintson az Óceán szennyezett vizéből). Szerencsére - „Ideje is volt, hogy végre meglátogasson egy kevés szerencse”, gondolta Hárún - éppen a mozgásképtelenné tett Bűvös banka mellett bukkant föl; a madárgép ott hanykolódott a Sötét Hajó járópallójához kötve. A katonák pedig, akiket Hárún elfogatására küldött Khatám Sud, épp az úszó gyomrengeteg tisztása felé özönlöttek, „árny-csőves” zseblámpákkal fölszerelve. Hosszú koromsötétség-sugarak pásztázták a gyomdzsungelt. Pompás, gondolta Hárún, ezek remélhetőleg elszórakoznak így egy ideig. Föltornázta magát a járópallóra, lehúzta a bűvárruha villámzárját, elővette Dede agyát. - Sajna, nem vagyok mérnök, kedves Dede - dörmögte -, de talán sikerül visszakötnöm ezt az izét a fejedbe.

A Csúpválák szerencsére nem csavarozták vissza a Bűvös banka koponyafedőjét. Hárún észrevétlenül fölkapaszkodott a madárgép hátára, levette a fedőt és bekukkantott.

Három szabad kábelvéget látott az üres madárkoponyában. Az agydobozon egykettőre fölfedezte a három érintkezőt. Igen, de milyen sorrendben kell bekötni a drótokat? - Nna, mindegy, próba-szerencse - határozta el magát, és találomra dugta rá a három kábelt az érintkezőkre.

Dede, a Bűvös-búbos banka azon nyomban riasztó kuncogást-hápopogást vitt véghez, majd meglepő kis nótára fakadt:

Énekeljünk elfele
Mondjunk nekik felele

- Au, rosszul kötöttem be, tisztára meghülyítettem - szólt rémulten Hárún. - Dede, maradhas, *kérlek!*

- Nécsak nécsak! Egér. Béke. Békabéke. Kösz, nem kérek pirított csigát - ömlött Dedé-ből a bomlott szó. - *Nem gond!*

Hárún gyorsan szétkapcsolta a kötést, és más sorrendben próbálta újra. A Búbos banka erre fickándozni és ágaskodni kezdett, mint egy vad csikó; Hárún villámgyorsan kitépte a kábeleket, és ezzel épp hogy megúszta a kényszerfürdőt.

Harmadszorra már csak működnie kell! - fohászzkodott föl, és próbát tett egy harmadik sorrenddel.

- Hol késtél ennyi ideig? - csendült azonnal Dede jól ismert hangja. - Kész közép, mehet. Indulás! Dzsumm!

- Lassan a testtel, Dede! - csillapította Hárún. - Maradj szépen veszteg, tégy úgy, mintha nem kaptad volna vissza az agyad. Van még egy kis elintéznivalóm.

És ekkor történt, hogy hálóinge másik zsebéből elővette az aranykupakos, sokszögletű kristályüvegcsét. Jó félig volt még a varázslatos, aranyló folyadékkal, melyet a Vízidsinn mintha évekkal ezelőtt adott volna Hárúnna. *Kívánságvíz.* „Minél erősebb a kívánságunk, annál jobban hat”, így magyarázta annak idején Haha. „Szánd el magad, láss hozzá, és meglásd, a Kívánságvíz is hozzá fog látni.”

- Lehet, hogy tizenegy percnél tovább fog tartani, mégis megpróbálom, és hiszem, hogy sikerülni fog - súgta Hárún a madárgép fülébe. - Most figyelj, Banka! - Azzal fogta, lecsavarta az aranykupakot, s mind az utolsó csöppig fölhajtotta a Kívánságvizet.

Aranyló fényesség vette azon nyomban körül, bebugyolálta, mint egy nagykendő... Kívánom gondolta akkor Hárún Kalifa, szorosan összezárva a szemét, s minden porcikájával koncentrálni -, azt kívánom, hogy ez a Hold, ez a Kahani forogjon a tengelye körül, ne legyen többé az egyik felén örök nappal, a másikon örök éjszaka... azt kívánom, hogy forogjon, forogjon ebben a minutumban, és a Sötét Hajóra csak úgy záporozzon a déli verőfény!

- Ez ám a derék kívánság! - hallotta a Banka ámulatteljes hangját. - Érdekes méta lesz: Hárún akarateréje az EGYSZERŰENMEGMAGYARÁZHATATLAN Folyamatok ellen!

Teltek-múltak a percek, egy, kettő, három, négy, öt. Hárún végignyújtózott a Bűvös banka hátán, s megfeledkezve az időről, mindenről, teljes összpontosítással a kívánságára gondolt. Közben a gyomrengetegben kutakodó Csúpválák rájöttek, hogy rossz helyen kereskednek, s indultak vissza a Sötét Hajóhoz. Árnycsöves kézilámpáik sötétségcsóvái fürkészve kószáltak a félhomályban. Csak a véletlenül múltott, hogy a Bűvös bankára egyetlen sugár sem hullott. Hat perc. Hét, nyolc, kilenc, tíz. Tizenegy perc.

Hárún nem moccan. Szemét összepréselve, keményen koncentrált.

Ekkor lendült feléje és állapotodott meg rajta egy sötétség-sugár. A keresőkülönítmény gonosz sziszegését messzire sodorta a víz. Sarkantyúba kapták sötét vízilovaikat, és nyargalvást közeledtek.

És akkor, hatalmas rendüléssel, gigászi rándulással valóra vált Hárún Kalifa kívánsága.

Fordulni kezdett a Kahani - méghozzá gyorsan, mert Hárún azt is kikötötte, vesztegetni való idő nem lévén -, a Nap rakétasebességgel röppent föl a mennyboltra, s delelőjén megállapodott.

Ha Hárún Gapvárosban lett volna e pillanatban, elgyönyörködhet a Tojásfejűek tanácstalan riadalmán az 1+6 Házban. A Kahani mozgását szabályozó hatalmas számítógépek és gigászi giroszkópok, nem tudván megtartani az Örök Sötétséget, az Örök Napvilágot s közbül az alkonyzónát, egyszerűen megőrültek, és végül mindahányan szétrobbantak. „Akárki vagy akármi tette is - jelentették a Rozmárnak

Tojásfejű beosztottai -, hatalma minden képzeletünket fölülmúlja, s szóba sem jöhet, hogy rákényszerítsük a mi akaratunkat.”

Igen, de Hárún nem Gapvárosban volt - Gapváros polgárai egyébként tátott szájjal tódultak ki az utcára, Gappi-émlékezet óta az első alkonyatban meg a Tejútban gyönyörködni -, Hárún ott feküdt hanyatt a Bűvös banka hátán, s arra nyitotta szemét, hogy hét ágra süt a Nap, sugaraival ostromolva az Óceánt meg a Sötét Hajót. - Lám csak, ki hitte volna! - örvendezett fennen. - Sikerült!

- Számomra egy percig sem volt kétséges - felelt mozdulatlan csőrrel Dede, a Bűvös-búbos banka. - Akaraterővel kimozdítani sarkából a Holdat? Én gondoltam, hogy *nem gond!*

Körös-körül csupa rendkívüli esemény: a Hárún felé keftető vízilovas csúpvála embervadászok sziszegve, vinnyogva fogadták a napsugár ostorcsapását, és rövidesen mind ők, mind a lovaik *megbolyhosodtak* a körvonalaik mentén, és mintha *olvadozni* kezdtek volna, lassacskán belesüppedtek a savas-mérges Óceánba; közönséges árnyakká silányulva, sisteregve mindenesztül elenyésztek...

- Odass! - kiáltott izgatottan Hárún. - Odasüss, mi történt a hajóval!

A verőfény ugyancsak hatástalanította Khatám Sud fekete mágiáját. Árnyék tömör nem maradhatott ekkora fényben: maga az irdatlan hajó is megroskadt, olvadozott, veszítette egyre jobban a formáját, akár egy kolosszális fagylalt, melyet a napon felejtettek.

- Haha! Máli! - kiáltotta Hárún, s hiába intette (zárt csőrrel) Dede, a Banka, bátran fölszaladt a járópallón (mely szintén percről percre lágyabb lett), és törtetett a megvetemedett fedélzet felé.

Mire fölért, a fedélzet már olyan puha-ragacsos volt, mint a frissen öntött kátrány vagy mint a ragasztó. Csúpvála harcosok rohangásztak fejvesztetten, s olvadtak Hárún szeme láttára Árnyékpocsolyává, mivel Khatám Sud varázserejét megtörte a napvilág, és így árnyék önállóan, anélkül hogy *valaminek vagy valakinek* az árnyéka volna, fönn nem maradhatott. Sehol nem lehetett látni magát a Nagymestert, vagyis hogy a Nagymester árnyékát sem.

A fedélzeti üstökből elpárolgott a gyilkos méreg, maguk az üstök fekete vajként olvadoztak. A botránnyosan pompás verőfényben a Dugót tartó

gigászi daru is lekókad.

A Vízidzsinn meg az Úszó Kertész egy-egy üst fölött lógott, a kisebb darukra kötözve.

Alighogy meglátta őket Hárún, a (szintén árnyékból vert) kötelek elszakadtak, és a két fogoly belepottyant a gyilkos üstökbe. Hárún nagyot kiáltott.

Igen ám, de a napfény már jó néhány perce elpárologtatta az utolsó csepp mérget is, és az üstök annyira fölpuhultak, hogy Haha és Máli pusztá kézzel jókora darabokat szakított ki belőlük, és az így támadt réseken épen-szépen-sértetlenül kiléptek. Az üstök egy pillanat múlva már olvadt sajtra emlékeztettek, és a fedélzet sem volt különb. - El innen! - adta ki a jelszót Hárún, és elindult; a többiek követték az olvatag járópallón. Haha és Hárún Dede hátára szökkent, Máli pedig a vízre lépett mellettük.

- Küldetés végrehajtva! - kiáltott vígan Hárún. - Kedves Dede, teljes gázzal előre!

- Dzsumm! - szólt csukott csőrrel Dede, a Bűvös banka, és motorcsónak-sebességgel húzott el a Sötét Hajótól. Célba vette a keskeny csatornát, amelyet Máli vágott a vízi bozótban, ám akkor egy kattanás, egy pattanás és enyhe égésszag kíséretében Dede, a Bűvös-búbos banka megdermedt.

- Kiégett egy áramköre - állapította meg Haha. Hárún elszörnyedt: - Végül mégis rosszul kötöttem be. Pedig azt hittem, nagyon ügyes vagyok, és nesze, oda van szegény, és soha többé nem fog működni!

- Tudod, a gépi agyakban az a nagyszerű, hogy szerelhetők, javíthatók, szükség esetén cserélhetők is - próbálta vigasztalni Haha. - Gapváros nagy Szereldéjében bizonyos, hogy van megfelelő alkatrész. Ha odáig el tudjuk juttatni Dede barátunkat, hipp-hopp megjavítják, összefoldozzák, újjávarázsolják.

- *Ha* - mondta Hárún csüggedten. - *Ha* eljutunk valahová is. - Ott sodródtak tehetetlenül a Régi Zónában. Nem igazság, gondolta Hárún, azok után, hogy ilyen pazarul sikerült minden.

- Majd én tolom egy darabig - ajánlkozott Máli, és nekiveselkedett. Khatám Sud Nagymester Sötét Hajója éppen abban a pillanatban olvadt el és terült szét valami beteg, szomorú, szörcsögő hang kíséretében. A félkész Dugó pedig ártalmatlanul lesüllyedt a tengerfenékre, teljesen

szabadon hagyva az Ósmeseforrást. A Kútfő tovább fogja ontani a friss meséket, és ezek lassacskán megtisztítják az Óceánt, míg csak a legrégebb történet is olyan friss nem lesz, mint az új.

Szegény Máli nem sokáig bírta: kimerülten roskadt rá a béna gépmadár hátára. Délután öt óra lehetett (a Kahani fölvette „normális” forgási sebességét), s a kis csapat ott sodródott tanácstalanul a Délsarki Óceánon.

Ám akkor egyszer csak nagy bugyborékolás-fröcsögés támadt mellettük, és Hárún végtelen megkönnyebbülésére fölbukkant a Csupaszáj-halak rengeteg mosolygó szája.

- Gúpi! Bagha! - kiáltott boldogan.
- Sokat tettél, Hárún, értünk!
- Most jön, amihez mi értünk!
- Ide azt a banka-gyeplőt!
- Hazahúzzuk ezt a teknőt!

Bagha és Gúpi szájába vette a Bűvös-búbos banka gyeplőjét, és vontatni kezdték a társaságot kifelé a Régi Zónából. - Kíváncsi volnék, mi történt Khatám Suddal - mondta Hárún. Haha megvonta a vállát. - Mi történt volna, odalett. Elolvadt, mint az alattvalói. Neki már annyi, befellegzett neki, számára vége az előadásnak, őneki már mindörökre kaput, akarom mondani *khatám sud*.

- Nem addig van az, hiszen emlékezzetek, csak az Árnyéka volt az. A másik Nagymester, az „igazi”, valószínűleg most vívja ütközetét Kitáb Generálissal, a Lapródokkal, Mudrával, apámmal... és Fecsegivel. - *Fecsegi*, gondolta tovább magában, *vajon hiányzom-e neki legalább egy csöppecskét?*

Az egykori Alkonyzóna a lenyugvó nap sugaraiban fürdött. A Kahani ezennel belépett a tisztességes Holdak sorába, gondolta Hárún, tisztességes nappalok és éjszakák fognak tisztességesen váltakozni rajta is. Messze északkeletre föltűnt Csúpfölde partvidéke, mely ki tudja, milyen ősidők óta először látott naplementét.

Tizenegyedik fejezet

Bátcsít Királykisasszony

Most sebtiben elő kell sorolnom, mi minden történt, míg Hárún oda volt a Régi Zónában.

Locsifecs Bátcsít Királykisasszony, mint emlékszünk, fogoly volt a Csúpváros fölött irdatlan Pterodactylusként vagy Archeopteryxként terpeszkedő, csupa fekete jégből emelt Csúpi Citadella legmagasabb tornyának legfelső szobájában. Csúpváros felé menetelt tehát a gappi sereg, Kitáb Generális, Boló Herceg és az Árnyékharcos Mudra avatott vezetésével.

Csúpváros az Örök Sötétség szívében épült, s levegője oly hideg, hogy ráfagy az emberek orrára, és ott lóg jégcsap formájában, míg le nem törik. Ezen okból a fővárosi csúpválák takaros kis orrmelegítőt hordanak, amitől teljesen olyanok volnának, mint megannyi cirkuszi bohóc, ha az orrmelegítők nem feketék lennének.

A Sötétség Szíve felé menetelő gappi Lapródoknak vörös orrmelegítőt osztottak szét. Mi lesz itten, bohócok háborúja?, gondolta Rasid, a mesemondó, miközben fölvette szép piros pótorrát. Boló Herceg ugyan méltatlannak találta magas személyéhez ezt a bolondos holmit, de mivel tudta, hogy jégcsapot növesztő, fagyos orral még nevetségesebb lenne, nagy mogorván ő is orrvédőt öltött.

No és aztán a sisakok. A gappi Lapródok sisakjánál furcsábbat Rasid az életben nem látott (ezt is a Rozmár és az 1+6 Házbeli Tojásfejűek fejlesztették ki). A karimán volt egy kalapszalagszerűség, amely fényesen világított, ha a sisakot a fejükre tették. Így aztán a marcona sereg leginkább angyalok vagy szentek fölvonulására emlékeztetett a sok tündöklő glóriával. A „glóriák” fényereje úgy volt kiszámítva, hogy a Gappik még az Örök Sötétség földjén is úgy-ahogy lássák ellenfelüket, a csúpválákat viszont még divatos panoráma-napszemüvegükön át is elkápráztassa.

Ez ám a korszerű hadviselés, gondolta Rasid Kalifa. Egyik fél sem fogja rendesen látni a másikat.

Csúpváros mellett terült el a csatatér, Bat-Mat-Karó tágas mezeje, egy-egy szerény halommal a két végében, ahol az ellenlábás hadvezérek sátrat verhetnek, és figyelemmel kísérhetik a csata alakulását. Kitáb Generális, Boló Herceg és Mudra mellett ott volt a dombon a mesemondó Rasid is (szükség volt rá, hisz csak ő értette az árnyékharcos Gesztusnyelvét); ott volt továbbá egy osztag - vagyis „röpirat” - a Lapródokból, futár- és testőrszolgálatra vezényelve. Közöttük volt Fecsegi is. A gappi parancsnokok, idétlen vörös orrukkal, csata előtti vacsorához telepedtek a parancsnoki sátorban; ekkor érkezett lóháton egy Csúpvála, satnya hivatalnokféle, csuklyás köpönyegén a Cipzárajak jelével, fegyverszüneti fehér zászlót lobogtatva.

- Nos, Csúpvála - szólt rá délcegen s meglehetősen ostobán Boló Herceg -, mi szél hozott? Micsoda vézna, cingár, göthös, rókaképzű figura vagy, hallod-e! - tette hozzá udvariatlanul.

- Mordézomadta, Boló! - bömbölt Kitáb Generális. - Hát így kell fogadni egy fehér zászlóval érkező követet?!

A követ közönyösen és korántsem bizalomgerjesztően elvigyorodott, és beszélni kezdett. - Ómagassága, Khatám Sud Nagymester személyesen oldotta föl hallgatási fogadalmamat, hogy átadhassam üzenetét - szólt halk, sziszegő hangján. - Üdvözetét küldi, s egyben fölhívja figyelmeteket, hogy birtokháborítást követtek el, midőn lábatokkal illettetek Csúp megszentelt földjét. Tárgyalni nem óhajt veletek, s nem óhajtja kiadni azt a minden lében kanál, kémkedős Bátcsítot sem... És ráadásul milyen lármás teremtés - tette hozzá, nyilván a maga nevében. - Azok a fülhasogató dalai! És a foga! És az orra!...

- Ezer kartács és ágyúgolyó! - szakította félbe Kitáb. - A magánvéleményére egyáltalán nem vagyunk kíváncsiak! Mondja végig azt a nyavalyás üzenetét!

A Csúpvála követ megköszöri a torkát. - Khatám Sud mindezek okából figyelmeztet benneteket, hogy amennyiben tüstént vissza nem vonultok, törvénysértő inváziótokat a megsemmisítésekkel fogja megtorolni; Bolót, Gap Herceget pedig láncra verve viteti a Citadellába, ahol majd saját szemével nézheti, hogyan varrják össze Locsifecs Bátcsít nyervogós ajakát.

- Gazfickó, himpellér, zshivány, ripők, csirkefogó! - süvöltötte Boló Herceg. - Legszívesebben magam vágnám le a füled, pirítanám meg fokhagymás vajban, s vetném az ebek elé!

- Mindazonáltal - folytatta rendíthetetlen nyugalommal a Csúpvála - azt a parancsot kaptam, hogy szégyenteljes és megsemmisítő vereségtek előtt, szíves engedelmetekkel, egy kis szórakoztató műsort rögtönözzek. Ha megbocsátjátok szerénytelenségemet; én volnék Csúpváros legelső zsonglőre, és instrukcióm szerint most zsonglőrködni fogok gyönyörködtetésül.

A Boló Herceg mögött álló Fecsegi hevesen kifakadt: - *Ne higgyetek neki! Pizkos trükk ez az egész...*

Kitáb Generális, a szenvedélyes vitatkozó, késznek bizonyult a probléma alapos körülményaira, ámde Boló akkor királyi kézmozdulattal így kiáltott: - Elhallgass, Lapród! A lovagiasság szabályai megkövetelik az elemi udvariasságot! - Azzal a Csúpvála követhet fordult, és a tőle telhető legfönnhéjazóbb tónusban így szólt: - Nos, fickó, megtekintjük, mit tudsz.

A követ köpönyege mélységeiből elrettentően sok és sokféle tárgyat teremtett elő: elefántcsont golyót, tekebábut, jadeszobrocskát, porcelán teáscsészét, eleven dobozpáncélú teknőcöt, égő cigarettát, kalapot - és bűvöletes forgatagban, miután magasba hányta, levegőben tartotta egyszerre mindet. A mutatvány egyre gyorsabb és egyre bonyolultabb lett; a nézőközönséget annyira elbűvölte a művész ügyessége, hogy a sátorban jelenlévők közül csupán egyvalaki vette észre, mikor újabb tárgy csempésződött a színes forgatagba: egy kicsiny, súlyos, kockaforma doboz, melyből kurta, parázsló kanóc kandikált ki...

- Azt a *kutyafáját* neki, hát nem megmondtam?! - kiáltotta Fecsegi, és Boló Herceget székestül félrelökve, középre szökkent. - Ez az alak itten *pokolgéppel* labdázik!

Két ugrással a Csúpvála mellett termett, s latba vetve a maga zsonglőrgyakorlatát, pompás reflexszel kikapta a légben táncoló, kavargó kafarcból a bombát. Egyidejűleg a többi Lapród lefogta a Csúpválát, és a szobrocskák és csészécskék, a teknőcök és golyócskák mind a földre hullottak... Fecsegi pedig, ahogy a lába bírta, szaladt a pokolgéppel elfelé, s a parancsnoki domb tetejének pereménél megállva, lehajította a

domboldalba, ahol aztán az ördögi szerkezet hatalmas (de immár ártalmatlan) fekete tűzgolyóvá lényegülve fölrobbant.

Igen, de közben leesett Fecsegi sisakja, és hosszú haja vízesésként omlott végig a vállán.

Boló, a Generális, Mudra és Rasid egy emberként rontott ki a sátorból a detonáció hallatán. Fecsegi lélegzet után kapkodva, üdvözülten mosolygott. - Nna, éppen *idejében* léptünk közbe. Ilyen *tetű* alakot! Kész lett volna *velünk együtt* fölrobbanni. Öngyilkos merényletre készült! *Nem megmondtam*, hogy valami piszkos trükk készül?

Boló Herceget érzékenyen érintette, ha egy Lapród nemmegmondta neki, tehát ráförmedt: - Mit jelentsen ez, Fecsegi? Te leány vagy?

- Lám, *észrevette* fenséged. Többé *nincs miért* titkolnom.

- Becsaptál bennünket - szólt elvörösödve Boló. - Becsaptál *engem*.

Fecsegit fölháborította Boló háládatlansága. - Fenségedet becsapni, engedelmeivel, *nem nagy művészet!* - kiáltotta keserűen. - Ha egy jöttment *zsonglőr* becsaphatja, egy *lány* ugyan miért ne?

Boló még jajvörös orrmelegítőjénél is vörösebbre pirult. - Ki vagy rúgva! - üvöltötte torkaszakadtából.

- Hahá! Nem úgy van az! - kiáltott hasonló hangerővel a lány. - Ezennel fölmondok, *miszter!*

Mudra, az Árnyékharcos, akinek zöld ábrázatán eddig egy izom sem rándult, noha nyilvánvaló érdeklődéssel figyelte a történeteket, most hevesen gesztikulálni kezdett, lábai ékesszólóan táncoltak, s mimikai izmai a legváltozatosabb műsort produkáltak. Rasid így tolmácsolt: - Csata előtt veszekedni nem jó. Ha Boló Hercegnek többé nincs szüksége erre a bátor Lapródra, akkor bátorkodom megkérdezni Fecsegi kisasszonyt, volna-e kedve az én szolgálatomba szegődni?

Boló Herceg erre természetesen erősen elröstellte magát, Fecsegi kisasszony pedig természetesen igencsak elgyönyörödött.

Végre-valahára elkezdődött az ütközet. Rasid Kalifa, aki a gappi parancsnoki magaslatról nézte a csatát, félt, hogy a Lapródok csúfos vereséget fognak szenvedni. - *Széttépi* ezeket, ez a jó szó. Miszlikbe

gyűrik őket - dűnyögte. Vérszomjas gondolatai őt magát lepték meg a legjobban. Lám - mondta -, hogy megkérgesíti az ember lelkét a háború.

A vézsjóslóan hallgatag, fekete orrú csúpvála sereg ijesztőbb volt, hogysen a vereségét el lehessen képzelni. A Gappik mindezenközben pokoli zsvajjal vitatkoztak a haditerv minden apró részletén. A parancsnoki magaslatról leküldött utasítások heves vitákat robbantottak ki, minden parancsnak, még ha magától a Generálistól származott is, meghányták-vetették a jó és rossz oldalait. Hogy lehet ilyen zsvívásárban csatát nyerni? Sehogy, töprengett aggodalmasan Rasid.

Ám ekkor egymásnak rontott a két sereg, és Rasidnak, legnagyobb meglepetésére, azt kellett látnia, hogy a Csúpválák nem állják a Gappik rohamát. A Lapródok, mindent a legapróbb részletekig megvitatván, egységesen léptek föl, vitézül harcoltak, s egymást támogatva, közös célért egyesülve, ellenállhatatlanul nyomultak előre. A szabad vita, a teljes nyíltság hatalmas erőket fölszabadító bajtársiassággal ajándékozta meg őket. A Csúpválák viszont egykettőre szétzilálódtak. Ahogy Mudra, az Árnyékharcos megjósolta volt: sokuk kénytelen volt a tulajdon áruló Árnyéka ellen hadakozni! Ami pedig a többit illeti, hallgatási fogadalmuk meg a vérükké vált titkolózás bizalmatlanná tette őket egymás iránt. Nem bíztak a parancsnokaikban sem. Következésképp szó sem lehetett arról, hogy vállvetve küzdjenek: lépten-nyomon elárulták, hátba döfték egymást, zendültek, elbújtak, dezertáltak... és rövidesen futásnak eredtek, minden fegyverüket elhajigálva.

A Bat-Mat-Karó-i Diadal után a győztes gappi „Könyvtár” bevonult Csúpvárosba. Mudra láttán igen sok Csúpvála azonnal a Gappik közé állt. Fekete orrú csúpvála szüzek szaladtak ki a jeges utcára, s akasztottak fekete hóvirágkoszorút a vörös orrú, dicsfény övezte fejű gappik nyakába, „Csúp fölszabadítóinak” nevezve őket.

Fecsegi, kinek lobogó sörényét immár nem kellett sem bársonysipka, sem glóriasisak alá gyömöszölnie, ugyancsak fölébresztette a csúp-városi legények érdeklődését. Ő azonban, Rasid Kalifával együtt, szorosán Mudra mellett maradt, s mind ő, mind Rasid egyre sűrűbben gondolt Hárúnra. Hol járhat? Biztonságban van-e? Visszatér-e, s mikor?

Boló Herceg, aki persze a sereg élén lovagolt fickándozó géplován, fennen kiáltozott a maga délceg, ámde eléggé ostoba módján: - Hol bujkálsz, Khatám Sud? Gyere elő, megvertük a rabszolgáidat, úgyhogy most tégedet páholunk el! Bátcsít, egyet se félj, itt jön Boló! Hol vagy, Aranyalmám, hol vagy, Szerelmem? Bátcsít, ó, én egyetlenem!

Ha elhallgatnál egy pillanatra, rögtön megtudnád, hol keresd - kiáltott hangos szóval egy Csúpvála a tömegből, mely a Gappik üdvözlésére verődött össze. (Egyre több Csúpvála törte meg a rákényszerített hallgatási fogadalmat, lármáztak, éljeneztek, hujjogattak.) - Úgy is van! Nyisd ki a *füled!* - kiáltott egy nő. - Nem hallod azt a vernyogást, ami elől mind ivászatba menekültünk?

- Ó, hát énekel a drága? - illesztette tenyerét a füléhez Boló. - Az én Bátcsítom harmóniákat zengedez? Hallga csak, barátim, hallgassuk áhítattal! - Föltartotta karját, a menet megtorpant. És íme, a Csúpi Citadellából szerelmes női ének hangjai szűrődtek ki. Rasid Kalifa, a nevezetes Blabla-sah életében még ilyen szörnyű rikácsot nem hallott.

Nohát, ha ez ő, gondolta, de kimondani nem merte, akkor nem csoda, hogy a Nagymester be akarta stoppoltatni a száját!

Oóó, Boló az én gondom,
Folyvást ezen kotlom

zengte Bátcsít, és hangjától csikorogva tört a kirakatüveg. Ejnye, gondolta Rasid, ismerem én ezt a dalt, csak a szövege más.

Elmondok egy mesét,
Igaz szerelmesét,
Egy srácról, Bolóról,
Az édes szőlőről.

énekelte Bátcsít, és a tömeg felnyögött: - Kegyelem. Irgalom! Ne többet! - Rasid homlokráncolva csóváltatta a fejét: - Ismerős, ismerős, de valahogy mégse stimmel.

Nem játszik ő pólót,

Nem muzsikál szólót,
de mégis
Ajkam akként szóló:
Legjobb srác a Boló,
Szerelmem nem málló,
Dalom felé szálló,
Kivárom, míg Boló
Eljön értem, ó, ó!

énekelt Bátcsít, és Boló Herceg fölkiáltott: - Ohh! Gyönyörű! Mihily Széép! - Mire a Csúpválák kórusa: - Uhh! Pohocsék! Hallgattassák már el!

Szája kissé hüllő,
Szeme kissé düllő,
s mégis
Ő lesz az én párom,
Jöttét alig várom,
Boló az én jussom,
S az, hogy másnak jusson
Egyáltalán nem való,
Enyém lesz ő, ó, ó, ó!

énekelt Bátcsít, és Boló Herceg gyönyörűségében majd' leszédült lováról. - Halljátok? Halljátok? - kérdezte. - Ez ám az énekhang, vagy tán nem?

- Bizonyára tán nem - kiabált vissza a tömeg -, merthogy nem énekhang, az egyszer biztos!

Boló Herceg persze duzzogott. - Ezeknek a személyeknek itten semmi érzékük korunk énekművészetére - jegyezte meg jó hangosan Mudrának és Kitáb Generálisnak. - Egyszóval, ha zokon nem veszik, az a véleményem, hogy azonnal meg kell ostromolnunk a Citadellát.

Ám ekkor csoda történt.

Talpak alatt megrendült a föld: egyszer, kétszer és még egyszer. Csúpváros házai beléremegtek; sok Csúpvála (és Gappi) torkából félelemkiáltás szakadt föl. Boló Herceg lepottyant a lováról.

- Földrengés, földrengés! - hangzott mindenfelől. Tévedtek: nem földrengés volt az. Az egész bolygó, egész Kahani mozdult meg hatalmas rendüléssel, gigászi rándulással a tengelye körül, s fordult...

- Az ég! Az eget nézzétek! - kiabált a tömeg. - Nézzétek, mi a csoda jön ottan fölfelé!

...és fordult a Nap felé!

A Nap fölszállt Csúpváros meg a Csúpi Citadella fölé. Sebesen emelkedett, s meg sem állt, míg pályája legmagasabb pontjára nem ért; onnan aztán nem mozdult, s vadul ontotta delelő hevét. A Csúpválák, maga Mudra is, divatos panoráma-napszemüveget tettek gyorsan az orrukra.

Naptámadat! Az sodorta el a csönd és árny utolsó foszlányait, melyeket még Khatám Sud varázshatalma aggatott a Citadella köré. A sötét fellegvár fekete jégfalai halálos sebet kaptak a napmelegtől.

Leolvadt a lakat a Citadella kapuiról. Boló Herceg kivont karddal vágatott be a föltáruló kapun. Mudra, több Lapród-„Fejezettel”, szorosan a nyomában.

- Bátcsít! - rikoltotta Boló. Lova fölnyihogott e név hallatán.

- Boló! - hangzott a távoli válasz.

Boló leugrott a lóról, és Mudrával lépcsőkön szaladt föl, belső udvarokon vágott át, és további lépcsőket mászott meg, miközben köröskörül tehetetlenül olvadoztak és rogyadoztak Khatám Sud fellegvárának oszlopai. Kupolák rogytak be, boltívek omlottak magukba. A Nagymester árnyéktalan szolgálai, a Cipzárajak testőrei vakon rohángásztak, ütköztek falnak, szaladtak egymásnak, és sikoltoztak elveszetten, tökéletesen megfélelkezve a Hallgatás Törvényéről.

Khatám Sud végromlásának percei voltak ezek! Mikor Boló és az Árnyékharcos a Citadella szívébe értek, a Herceg „Bátcsít!” kiáltásai romba döntöttek falat, tornyot, mindent. És ekkor - a férfiak már aggódni kezdtek épségéért - megjelent Bátcsít Királykisasszony, fogastul, orrostul (melyen fekete csúpvála orrmelegítő is díszelgett) ... no de ebbe ne menjünk bele. Mondjunk csupán annyit: semmi kétség, hogy maga Bátcsít volt az, nyomában az udvarhölgyeivel, úgy szánkázott lefelé a fölséges ívű fölépcső korlátján, mivel a fokok mind elolvadtak már. Boló fölkészült, és Bátcsít a

korlátáról egyenest a Herceg karjába suppan. Boló megtántorodott, de vitézül talpon maradt.

Ám akkor fenyegető, mély korgással-morgással telt meg a levegőég. Boló, Bátcsít, Mudra meg az udvarhölgyek hanyatt-homlok menekültek, vissza a süppedékeny udvarokon és rogyant lépcsőkön, s mikor hátranéztek, látták, hogy magasan fölöttük, a fellegvár legmagasabb pontján megrendül-megmozdul a nyelv nélküli, sokfogú, gonosz vigyorú Bízabán gigászi jégbálványa, majd szélütött-részegen leszédül talapzatáról.

Mint amikor hegy omlik alá, olyan volt. Ami még maradt a Csúpi Citadella termeiből és díszudvaraiból, azt a lezuhanó Bálvány döntötte romba. Busa feje, törzséről leválva, visszhangos dörgéssel görgött lefelé a teraszokon, s tartott a legalsó udvar meg a nagykapu iránt, ahol Boló, Mudra meg a hölgyek megbabonázva bámulták a titáni összeomlást; mögöttük Rasid Kalifa, Kitáb Generális és nagy tömeg Gappi és Csúpvála álmélikodott.

Döngve, gyorsulva görgött feléjük a fej, füle-orra útközben letörött, fogai kipotyogtak. Jött, jött, vészesen közeledett. - Odanézzetek! - kiáltott, ujját kinyújtva, Rasid Kalifa. - Vigyázat! - kiáltotta rögtön utána. Egy csuklyás, semmilyen, fura kis alak settenkedett át a Citadella legalsó udvarán; vézna, cingár, göthös, hivatalnokféle kis izé - árnyéka semmi, de ő maga inkább látszott árnyéknak, mint hús-vér embernek. A Nagymester volt az, Khatám Sud, iszkolt a halál elől. Késve hallotta meg Rasid vészjelzését: mikor kísérteties kiáltással sarkon fordult, már ott is volt a Szoborkoloszus sebesen görgő, busa nagy feje, s pontosan Khatám Sud orrának ütközött. A Nagymestert teljesen szétzúzta... soha senki egy porcikáját se látta többé. A fogatlan vigyorú szörnyetegfő meg, immár mozdulatlanul, tovább olvadozott az udvar közepén.

Kitört a béke.

Csúp új kormánya, melynek Mudra lett a feje, kinyilvánította, hogy hosszú, tartós békében kíván élni Gap népével, s e békében Nappal és Éjszaka, Beszéd és Hallgatás között nem lesz immár elválasztó Alkonyzóna és Erőfal.

Mudra meghívta Fecsegi kisasszonyt, maradjon mellette, tanulja meg az Abhinája Gesztusnyelvet, s működjön tolmácsként a gappi és a csúpvála hatóság között. Fecsegi örömmel elfogadta az ajánlatot.

Ezenközben gappi Vízidzsinneket küldtek szerteszét, hogy madárgépeik hátán szállva fészüljék át az Óceánt, és csakugyan, rövidesen ráleltek az eszement, béna Bankára, akit Gúpi és Bagha fáradhatatlanul vontatott észak felé, hátán a három kimerült, de diadalmas „kémme”.

Hárún viszontláthatta apját, no és Fecsegit, aki furamód gyámoltalanná vált Hárún jelenlétében - és Hárún pont így érezte magát a lány előtt. A Csúpi parton, a hajdani Alkonyzónában zajlott le a találkozás; együtt, s teljes egyetértésben ment tovább a kis csapat Gapváros felé, ahol, tudták, rövidesen menyegzőre kerül sor.

Gapvárosban aztán a Locsiház elnöke bizonyos előléptetéseket jelentett be: Haha Fővízidsinn lett, Máli első Úszó Kertész, Gúpit és Baghát pedig Minden Csupaszáj-Halak Vezéreivé nevezték ki. Négyükre bízták a nagyszabású Vízisztító Akció irányítását, amelyet Óceán-szerte azonnal beindítottak. A négyek kijelentették, különös gondot fordítanak a Régi Zóna állapotának mielőbbi helyreállítására, hogy megújulhassanak az ősi mesék.

Rasid Kalifa visszakapta a Mesevíz-szolgáltatását, s háborús érdemeiért megkapta Gapfölde legmagasabb kitüntetését, a Nyitott Száj Rendet. Az újonnan kinevezett Fővízidsinn vállalta, hogy személyesen köti vissza Rasid vízvezetékét.

Dede, a Bűvös-búbos banka maradéktalanul visszanyerte régi képességeit, mihelyt a Gapi Szereldében beépítették vadonatúj agydobozát.

Hát Bátcsít Királykisasszony? Épen-egészségben úszta meg raboskodását, noha a kilátásba helyezett szájbavarrás miatt kiállt rettegés egész életére meggyűlöltetett vele minden fajtájú és méretű varrótűt. A menyegző napján az ifjú pár, ahogy kiállt a palota erkélyére, hogy köszöntse a tiszteletére összegyűlt Gappikat és vendég Csúpválákat, oly boldog és szemlátomást oly szerelmes volt, hogy mindenki nagyvonalúan elfelejtette, micsoda ostoba módon fogatta el magát annak idején Bátcsít, s hogy Boló Herceg is hány baklövést követett el a háború alatt. - Végül is - súgta Haha, a Fővízidsinn Hárún fülébe (mivelhog

egymás mellett álltak a királyi erkélyen) -, végül is koronás főinknek ebben az országban nincs megengedve, hogy igazán fontos dolgokba beleártsák magukat.

- Nagy diadalt arattunk - szónokolt a vén Locsifecs Király -, legyőztük Óceánunk ellenségeit. Ám ez a nap a Csúp és Gap közötti barátság és nyíltság, valamint a régi Ellenségeskedésen és Bizalmatlanságon aratott diadal ünnepe is. Megindult a baráti dialógus, és ennek, valamint az esküvőnek méltó megünnepléséül énekeljünk most valamennyien együtt!

- Még jobbat mondok - ajánlkozott Boló Herceg -, adjon Bátcsít szerenádöt az egybegyűlteknél: hadd szárnyaljon szabadon arany hangja!

Csönd lett, mintegy varázsütésre, majd egyszerre, egy emberként kiáltotta a tömeg: - Jaj, csak azt ne! Könyörgünk, kíméljeteek meg tőle!

Bátcsít és Boló olyan látványosan megbántódott, hogy az öreg Királynak kellett tapintatosan közbeavatkoznie: - Derék alattvalóink azt gondolják, hogy menyegzőtök napján illendőbb, ha szeretetük jeléül ők énekelnek tinéktek. - Ami persze nem volt teljesen igaz, a fenséges párt azonban fenségesen megvigasztalta; és a nagy téren fölzengett az ének. Bátcsít tartotta a száját, és mindenki tökéletesen boldog volt.

Hárúnt azonban, mikor a királyi fenségek nyomában behúzódott az erkélyről, megállította egy Tojásfejű. - Meg kell jelened az 1+6 Házban - közölte ridegen. - A Rozmár látni akarja, ki az, aki annyi pótolhatatlan gépünket tette tönkre szántsándékkal.

- De kérem, hisz jó ügy érdekében tettem - tiltakozott Hárún. A Tojásfejű vállat vont. - Erről én mit sem tudok. Majd a Rozmárnak mondd el.

Tizenkettedik fejezet A Rozmár volt az?

- Tanú kell nekem - tűnődött Hárún. - Ha Máli és Haha elmondja, miért voltam kénytelen azt kívánni, amit kívántam, akkor a Rozmár is belátja, hogy nyomós oka volt a gépei pusztulásának. - Közben a királyi palotában ugyancsak emelkedett hangulat kerekedett, s eltelt néhány perc, mire Hárún az általános léggömbpukkasztás, rizshajigálás, kendő- és zászlólobogtatás közepette rábukkant a Fővízidsinnre. Haha, kackiásan csurgóra csapott turbánnal, tüzes táncot ropott egy takaros Dzsinnleánnyal. Hárúnak nem kis fáradságába került, hogy túlkiabálja a zenét meg az általános hangzavart, s akkor rémületére, azt kellett látnia, hogy Haha ajkát biggyeszti, és megcsóválja a fejét. - Sajnálom - mondta -, még hogy szembeszegüljek a Rozmárral? Kár a gőzért, hozzáfogni se érdemes, nem ér a nevem, hagyjatok ki ebből!

- Na de Haha! El kell jönnöd. Valakinek meg kell mondania! Magyarázatot kell adni!

- Nem erősségem a magyarázat. Nem az én asztalom. Nem vagyok otthon az ilyesmiben! - rikoltotta vissza a Fővízidsinn.

Hárún tehetetlenül emelte égnek a tekintetét, s ment tovább, Málit keresve. Az Első Úszó Kertészt végül a másik multságban lelte meg; ezt a vigasságot a Lagúnán (s annak felszíne alatt) tartották azon Gappik (Csupaszáj-halak és Úszó Kertészek) számára, akik vízben-vízen érzik igazán otthon magukat. Málit aztán nem volt nehéz fölfedezni: ott állt a Bűvös banka hátán, gyomkalapja neki is betyárosan félrecsapva, és nagy hévvel énekelt halakból és kertészekből összeverődött alkalmi hallgatóságának:

Olvadnak az árnyékok,
Jégvár összeroskad,
Mállik a Sötét Hajó,
De: a Kertész nem olvad!

- Máli! Segíts, Máli!

Az Első Úszó Kertész elhallgatott, levette gyomkalapját, megvakarta feje búbját, s virágajkán megszólalt: - Rozmár, neked már annyi. Hallottam. Gond. Sajna, nem segíthetek.

- Mi lelt itt mindenkit?! - fakadt ki Hárún. - Egyáltalán, miért vagytok így beijedve attól a Rozmártól? Én aztán semmi ijesztőt nem láttam benne, jóllehet a bajusza nem az az igazi rozmárbajusz.

Máli szomorúan megrázta a fejét. - Rozmár. Fontos fickó. Nem szívesen ellenkednék. Megértheted.

- Hogyan érteném meg! - kiáltott keserűen Hárún. - Menjek, és vigyem el egymagam a balhét! Szép kis barátok vagytok, annyit mondhatok!

- Hiába kérsz engem is. Igaz, nem is kérsz - szólt utána csukott csőrrel Dede, a Bűvös banka. - Merthogy csak gép vagyok.

Hárún nehéz szívvel lépett be az 1+6 Ház hatalmas kapuján. Belépett, és elveszetten megállt a terjedelmes, visszhangos előcsarnokban; fehér köpenyes Tojásfejűek jöttek-mentek szaporán körülötte. Hárún úgy érezte, mintha mindnyájan dühvel, megvetéssel, sajnálkozva pillantanának rá. Három Tojásfejűt is meg kellett kérdeznie, merre van a Rozmár irodája, s miután annyit vándorolt és tévelygett, mint nemrég, amikor Fecsegit követte a királyi palotában, nagy nehezen rátalált az ajtóra. Arany volt az

ajtó, s ez állt rajta: I. **M. D. ROZMÁR, AZ EGYSZERŰEN MEGMAGYARÁZHATATLAN FOLYAMATOK FŐSZÁMVEVŐJE. TESSÉK KOPOGNI ÉS VÁRNI.**

No, végre sor kerül a beszélgetésre, amely miatt a Kahanira jöttem, gondolta Hárún korántsem vidáman. Nem ilyen beszélgetésre gondoltam én akkor. Vett egy mély lélegzetet, és bekopogott.

- Tessék! - kiáltott bentről a Rozmár. Hárún újabb mély lélegzettel benyitott.

Elsőként magát a Rozmárt látta meg: fényesfehér széken, fényes-sárga asztalnál ült, nagy kopasz tojásfeje versenyt ragyogott a bútorokkal; az ajka fölött éktelenkedő bajusz megrándult, akárha a méregtől.

Másodikként azt vette észre Hárún, hogy a Rozmár nincs egyedül.

Széles vigyorral ott tolongott Locsifecs Király, Boló Herceg, Bátcsít hercegné, a Locsiház Elnöke, Mudra Csúpi Elnök, Fecsegi Kisasszony, a szárnysegédje, Kitáb Generális, Haha, Máli, sőt még Rasid Kalifa is. A falon egy képernyőről Gúpi és Bagha vigyorgott rá az összes szájával, s ugyanonnan, a Lagúnáról közvetített a másik monitor, amelyből Dede madárfeje nézett le Hárúnra.

Hárún csak ámult. - Kérem, én mostan bajban vagyok, vagy sem? - nyögte ki nagy nehezen. Erre mindenkiből kitört a hahota. - Már megbocsáss - szólalt meg könnyeit törölgetve, tovább kuncogva a Rozmár -, de bizony beugrattunk. Már ha zokon nem veszed - tette hozzá, és ismét nevetésben tört ki.

- Mi ez a cirkusz?! - firtatta Hárún, immár ingerülten. A Rozmár összeszedte magát, felöltötte legünnepélyesebb ábrázatát, s idáig rendjén is lett volna, ha el nem kapja Haha tekintetét, s ettől újra el nem neveti magát; mire persze Haha is nevetni kezdett, és a társaságon újra végigzúdult az ellenállhatatlan nevetethnék. Jó néhány perc múlva állt csak helyre a rend.

- Hárún Kalifa - kezdte fölállva ünnepélyesen a Rozmár, noha most is levegő után kapkodott, és kezét nevetéstől fájó oldalára szorította -, jutalmul a fölbecsülhetetlen szolgálatért, amit a Kahani népeinek és a Meseóceánnak tettél, megadjuk a jogot, hogy kívánj tőlünk valamit, amit csak akarsz, és ígérem, hogy legjobb tudásunk szerint teljesítjük, még ha egy vadonatúj 1+6 Módszert kell is kitalálnunk hozzá.

Hárún hallgatott.

- Nos, Hárún? - nógatta az apja. - Nincs ötleted?

Hárún csak hallgatott, és korántsem volt boldog. Fecsegi érzett rá egyedül a hangulatára: odalépett, megfogta a kezét, és úgy kérdezte: - No. Hát mi a baj?

- Nincs értelme, hogy bármit is kérjek, mert amire igazán vágyom, azt senki mástól meg nem kaphatom.

- Ostoba beszéd! - torkolta le a Rozmár. - Pontosan tudom, mi a kívánságod. Nagy kalandban vettél részt, és nagy kalandok végeztével mindenki ugyanazt kívánja.

- Nocsak? Éspedig? - kérdezte kissé ellenségesen Hárún.

- Hát boldog befejezést - felelt a Rozmár. Hárún elnémult. - No. Nincs igazam? - firtatta a Rozmár.

- Hát, izé, de... dehogynem - ismerte el vonakodva Hárún. - Csakhogy az én szívem szerint való boldog befejezés meg nem található semmilyen Tengerben, még abban sem, amelyik Csupaszáj-halakat dajkál.

A Rozmár megfontoltan biccentett, összesen hétszer. Aztán összeérintette az ujjhegyeit, leült, és intett Hárúnak meg a többieknek, hogy kövessék példáját. Hárún fényes-fehér széke épp szemközt volt a Rozmáréval, a többiek, hasonló székeken, a fal mentén foglaltak helyet.

- Khrrm - kezdte a Rozmár -, a boldog befejezés a mesékben (és persze az életben) ritkább, mint gondolnánk. Jószérével ez a kivétel.

- Hát ez az - jegyezte meg Hárún. - Látom, egyetértünk.

- S mivel ilyen ritka jószág a boldog befejezés - folytatta rendületlenül a Rozmár -, mi itt az 1+6 Házban szintetikus úton állítjuk elő. Más szóval, *úgy találjuk ki*.

- Hisz ez képtelenség - hitetlenkedett Hárún. - Nem lehet azt befőttes üvegbe tenni, mint a barackot!... Vagy igen? - kérdezte elbizonytalanodva.

- Ha Khatám Sudnak sikerült antimesét szintetizálnia - érvelt csöppnyit megbántódva a Rozmár -, miből gondolod, hogy mi képtelenek volnánk mesterségesen állítani elő ezt-azt? Ami pedig a „képtelenséget” illeti, szinte mindenki képtelenségnek tartaná mindazt, ami veled itt az utóbbi időben történt. Akkor meg miért éppen ezen az egy képtelenségen akadsz fönn?

Csönd.

- Hát jó - egyezett bele végül Hárún. - Azt mondtad, kívánhatok bármit. Hát nagyot fogok kívánni. Lakóhelyem egy szomorú város: olyannyira szomorú, hogy a nevét is elfelejtette. Boldog befejezést kérek tehát tőletek, s nem csupán az én kalandomnak, hanem az egész szomorú városnak.

- A boldog befejezés, az valaminek a végén szokott jönni - mutatott rá bölcsen a Rozmár - Ha történet vagy kaland vagy bármi más közepén következik be, akkor több hatása nincs, mint hogy fölvidítja egy kissé a dolgokat.

- Annyi elég is - mondta Hárún.

Ebben maradtak, és mindenki hazaindult.

Gyorsan útnak eredtek, mert Hárún nem állhatta a hosszadalmas búcsúzkodást. Különösen nehéz volt a búcsú Fecsegitől, és ha a lány minden ceremónia nélkül hozzá nem hajol és meg nem csókolja, Hárún aligha ötlötte volna ki, hogy hogyan csókolja meg, de hogy a dolog megesett, csöppet sem érezte kínosnak, ellenkezőleg, nagyon is jó volt, s ezáltal még nehezebb lett az elválás.

A Kéjkert lábánál Hárún és Rasid búcsút intettek barátaiknak, és Haha társaságában meglovagolták Dedét, a Bűvös bankát. Most derengett csak föl Hárúnak, hogy apja alighanem lekéste a K-ban vállalt föllépését, minek következtében Megjátszós Nade ugyancsak dühösen fogja fogadni őket a Zál-Tavon. - De de de csak semmi izgalom - szólt zárt csőrrel Dede. - Aki Dedével, a Búbos bankával utazik, az elől meghátrál az idő! Minél később indulunk, annál korábban érkezünk, ez a művészet! Indulás! Dzsumm!

A Zál-Tavon éjszaka volt. Hárún a holdfényben messziről meglátta a békésen horgonyzó úszóházat, az *Ezeregy plusz egy éjszaká-t*. Egy nyitott hálószoabaablak mellett értek vizet, és Hárún annyira elfáradt, hogy amint bemászott, végigterült pávaágyán, és mély álomba szenderült.

Fényességés reggelre ébredt. Minden úgy volt, ahogy hagyták; repülő gépi Bankáknak és Vídzsinneknek se hírük, se hamvuk.

Kiugrott az ágyból, s szemét dörzsölgetve körülnézett. Rasid Kalifa kinn ült az úszóház kis verandáján, még a hosszú, kék hálóingét viselte, és teát kortyolt. A tavon hattyúforma csónak közeledett.

- Különös álmom volt... - kezdte Rasid Kalifa, de félbeszakította Megjátszós Nade a távolból. - Hóóó! Hahóó! - kiáltott élénken hadonászva.

Jaj, istenkém, gondolta Hárún, most jön az ordibálás meg a gorombáskodás, és fizethetjük a számlát!

- Hóó, hétalvó Rasid úr! - rikoltotta Nade. - Létezhet az, hogy ön még hálóingben flangál, mikor indulnunk kell a gyűlésre? Vár a tömeg, késlekedő Rasid úr! Remélem, nem fog csalódást okozni!

Lám, gondolta Hárún, az egész Kahani-kaland lezajlott egyetlen éjszakán. De hisz ez képtelenség!, gondolta, ám akkor fülébe visszacsengett a Rozmár szava: „Miért éppen ezen az egy képtelenségen akadsz fönn?”; odafordult tehát apjához, és megkérdezte: - El tudnád mesélni az álmodat?

- El, de nem most, Hárún - felelt Rasid Kalifa, és átkiáltott a közeledő Nadének: - Mire ez a sietség, jó uram? Kössön ki itt nálunk, igyék meg egy teát, s mi egy perc alatt készen leszünk. - A következőket újfent Hárúnna mondta: - Nézd, fiam, a Blabla-sah soha nem késik. A Legenda-medence híres a pontosságáról.

- Jó, jó, csak ne feledd - kérlelte Hárún, miközben Nade már egészen közel járt a hattyúcsónakkal. - Ne feledd, mert fontos!

Hárún némiképp nyugtalanul ment öltözködni, s ekkor látta csak meg párnája mellett a kis aranyborítékot - nagy szállodák adják ilyen borítékban vendégeiknek az esti mentás csokit. Fölbontotta: Fecsegi kézírásával pár sor, az összes kahanibeli jó barát aláírásával. (Gúpi és Bagha, akik írni nem tudnak, halszájuk lenyomatával küldtek csókot.)

„Gyere, amikor csak tudsz - így szólt az üzenet -, s maradj, ameddig csak jólesik. Emlékezhetsz: aki a Búbos bankán utazik, az elől meghátrál az idő.”

Még valami volt az arany borítékban: egy parányi, minden részletében tökéletes madár, mely félrebillent fejével nézett rá Hárúnra. A Banka volt az, természetesen.

Az már bizonyos, hogy jót tett neked ez a kis mosdás-fésülködés - mondta Rasid a szobájából előbukkanó Hárúnna. - Hónapok óta nem láttalak ilyen derűsnek.

Emlékeznünk kell, hogy Nade úr és népszerűtlen helyi kormányzata meg akarta hódítani a közvéleményt, s ezért azt várta Rasid Kalifától, hogy csupa „derűlátó” meg „dicsőítő” történetet mondjon, félretéve minden „könnyfakasztást”. Földísztettek egy nagy parkot - volt ott girland, lobogó, szalag, drapéria, minden -, a fákra hangszórókat szereltek, hogy mindenki jól hallhassa a Blabla-sah szavait. A tarkabarka színpadot választási plakátokkal ragasztották tele:

SZAVAZZ NADÉRE, meg NA DE AZ CSAK TERMÉSZETES, HOGY NADE ÚR LESZ A NYERTES! És valóban, nagy tömeg verődött össze Rasid hírére. Szomorkászord arcukból Hárún könnyűszerrel kiolvashatta, hogy ezek az emberek fütyülnek Nade úrra.

- Maga következik - rendelkezett Nade úr. - Híres-neves Rasid úr, most aztán kösse föl, mert ha nem, akkor.

Hárún a színpad mellől nézte, hogyan lép mosolyogva Rasid a mikrofonhoz. Dörgő taps kísérette. És akkor szépen leesett Hárún álla, mert Rasid beszélni kezdett, illetéknéppen: - Hölgyeim és uraim, történetem címe: *Hárún és a Mesék Tengere*.

Lám, nem felejtetted el, mosolygott magában Hárún.

Rasid Kalifa, a Legenda-medence, a Blabla-sah pedig odakacsintott a fiának. *Csak nem képzeled, hogy elfelejtek egy ilyen sztorit?*, ezt jelentette a kacsintás.

- Volt egyszer Alifbá országában egy szomorú város, minden városok legszomorúbbika; olyan riadalmasan szomorú volt, hogy a tulajdon nevét is elfelejtette.

Kitaláltatok: Rasid azt a mesét mondta el a parkban, amelyet én meséltem tinéktek. Bizonyára kifaggatta Hahát meg a többieket azokról a mozzanatokról, amelyeknél nem volt jelen, gondolta Hárún, mert Rasid meséje pontról pontra híven követte az eseményeket. Napnál világosabb volt, hogy a nagy mesemondónak immár kutya baja, visszanyerte az áldott Adoma-Adományt, a hallgatóságát úgy formálja, mint a viaszt. Mikor rázendített Máli dalaira, vele énekelt mindenki, „Apríthatol aprófát, de nem apríthatsz minket”, és mikor Bátcsít dalait énekelte, mindenki irgalomért esedezett.

Valahányszor szóba került Khatám Sud pribékjeivel, a Cipzárajak testőreivel, mindenki Megjátszós Nadéra meg az ő pribékjeire nézett, de

rettentő, hogy milyen szúrósan, úgyhogy Nade meg a pribékje, ahogy ott ültek Rasid mögött a díszemelvényen, egyre savanyúbb képet vágta. Mikor pedig Rasid arról beszélt, hogy a Csúpválák többsége kezdettől utálta a Nagymestert, csak épp kimutatni nem merték, akkor hangos moraj futott végig a tömegben. *Bizony*, mondták, *mi aztán tudjuk, hogy van ez*. Mikor aztán elbukott a második Khatám Sud is, valaki csúfondárosan rázendített: „Tűnjön innen, ha még tud - Míster Nade, *khatám sud!*”, és persze az egész park fölkapta és kórusban ismételte a rigmust. Megjátszós Nade megértette, hogy neki itt végképp befellegzett, és pribékestül leszégyenkezett a színpadról. Hagyták, menjen isten hírével, de futtában azért meghajigálták egy kis hulladékkal. Nade urat többé senki nem látta a K Völgyben, s az ottaniak szabadon szavazhattak, akire szív szerint akartak.

- A tiszteletdíjunk ez egyszer persze elmarad - mondta Rasid vígan Hárúnnak, a Postabuszra várakozóban. - Oda se neki: a pénz nem minden.
- De de de - dördült rájuk egy ismerős basszus a Postabusz volánja mellől - a semmi pénz viszont semmi!

Zuhogott még mindig, mintha dézsából öntenék, mikor Kalifáék megérkeztek a szomorú városba. - Kit érdekel? - kiáltott vígan Rasid Kalifa. - Gyalogoljunk haza. Azt se tudom, mikor áztam már jól bőrig utoljára?

Hárún aggódott, mi lesz apjával, ha visszatérnek a törött órákkal teli, Szorajátlan lakásba. Gyanakodva pillantott rá. Rasid azonban önfeledten szökken ki az esőbe, s minél jobban átázott, annál élénkebb kisfiús boldogság töltötte el. Az apai jókedv rövidesen átragadt a fiúra is, és úgy pancsoltak és szökdécseltek és hancúroztak, mint két boldog gyerek.

Egy idő után föltűnt Hárúnnak, hogy tele az utca hasonlóképpen bolondozó és vigalmas emberekkel: mindenki ugrabugrál, szökdécsel, bukdácsol, és mindenkinek fülig ér a szája.

- Valahára megtanulta ez a város, hogyan kell örülni - közölte széles mosollyal Rasid.
- De miért? Hogyan? - tűnődött Hárún. - Végül is semmi nem változott, ahogy látom. Nézd csak, a szomorúsággyarak most is működnek, éppúgy füstölögnek, mint rég, és csaknem mindenki szegény...

- Hé, te, hékás! Te, savanyúképű! - riadt rá egy legalább hetvenéves vénség, aki fiatalokat megszegyenyítő bakugrásokkal táncolt a pocsolyában, összezsavart esernyőjét kardként forgatva. - Te csak itten ne fújjad a tragédia-nótát, hallod-e!

Rasid Kalifa megszólította: - Elvontunk a városból, jó uram. Történt valami netán a távollétünkben? Csoda, teszem azt?

- Hacsak az eső nem - felelt a vénség. - Annak örül itten mindenki. Én is. Tyuhhé! - És vígan tovább szökdécselt.

A Rozmár volt az!, ködlött föl Hárúnnak. Teljesítette a kívánságomat. Bizonyára mesterséges hepiendet kevert az esőbe.

- Ha ez így van, akkor sokkal adósod, fiam, ez a város - jegyezte meg Rasid.

- Jaj, papa - párolgott el Hárún széles kedve. - Nem érted? Nem igazi ez itt. A Tojásfejűek öntötték ki valami üvegből. Múvi. Az embernek akkor illik örülnie, amikor oka van rá, nem pedig amikor palackozott boldogságot lötyyintenek a nyaka közé.

- Megmondom én maguknak, minek örülünk! - kiáltott rájuk egy fölfordított esernyőben csónakázó rendőr. - Hát annak, hogy eszünkbe jutott a város neve!

- Hadd halljuk, ki vele! - dörrent rá izgatottan Rasid.

- Kahani! - vágta ki diadalmasan a rend őre, továvitorlázva a folyammá lett utcán. - Hát nem gyönyörű városnév? Azt jelenti ugyanis, hogy „mese”!

Befordultak az utcájukba, s meglátták a házukat: olyan volt, mint egy eső áztatta torta. Rasid most is szédülten ugrabugrált, Hárúnnak azonban minden lépéssel nehezebb lett a lába; egyszerűen tűrhetetlennek érezte apja széles kedvét, s magában a Rozmárt hibáztatta mindenért, ami rossz, csúf és hamis ezen az anyátlan, búbánatos világon.

Onita kisasszony jelent meg az emeleti erkélyen. - Hohó, hát megjöttek! Hahó, pompás! Jöjjenek csak, jöjjenek, jaj, micsoda ünnep van itt, jaj, mennyi édesség! - Rezgett és hömpölygött, és izgatottan tapsikolt.

- Ugyan mit ünnepelnek? - kérdezte savanyúan Hárún, mikor Onita kisasszony elébük szaladt az esőben.

- Hát, hogy magamon kezdjem - felelt Onita kisasszony -, mindörökre kiadtam Szengupta úr útját. No és munkát kaptam, még hozzá a csokoládégyárban, és ingyen eszem torkig magam, ahányszor csak kedvem tartja! És bizony hódolóim is vannak, nem is kevesen... urambocsá, szégyen, hogy épp neked újságolom!...

- Szívből gratulálok - szólt Hárún. - Hanem a mi életünkben nincs helye táncnak-dal-nak.

Onita kisasszony titokzatos képet vágott. - Bizony, túl sokáig voltatok távol. Változnak ám a dolgok!

Rasidnak erre ráncba szaladt a szemöldöke. - Miről van itt szó, Onita? Ha mondanivalód van számunkra...

Nyílt a Kalifa lakás ajtaja, és íme, ott állt Szóraja Kalifa, teljes életnagyságban, és szebb volt, mint valaha! Hárún és Rasid sóbálvánnyá dermedt. Úgy is maradtak, mozdulatlanul, eltátott szájjal ázva az esőben.

- Ez is a Rozmár műve volna? - dűnnyögte Rasid Hárúnnak, de az megrázta a fejét. Rasid adta meg magamagának a választ: - Ki tudja? Vagy igaz, vagy sem, ahogy barátunk, a Postabusz vezetője mondaná.

Szóraja kiállt melléjük az esőbe. - Milyen Rozmár? - kérdezte. - Rozmárt semmilyen nem ismerek, de azt tudom, hogy nagyot vétettem. Elmentem, nem tagadom. Elmentem, de, íme, ha nem bánjátok: visszajöttem!

Hárún az apját nézte. Rasid nem bírta megszólalni.

- Az a Szengupta, hajaj, az aztán! - folytatta Szóraja. - Még egy ilyen vézna, cingár, göthös, rókaképu irodakukacot! Részemről mindörökre vége, kész, elvégeztetett!

- *Khatám sud* - szólt csöndesen Hárún.

- Úgy is van - helyeselt az anyja. - Ígérem. Szengupta úr *khatám sud*.

- Akkor hát isten hozott idehaza - szólt Rasid, és a három Kalifa (meg persze Onita kisasszony) jó ropogósan összeölelkezett.

- Menjünk talán beljebb - javasolta egy idő után Szóraja. - Azért a bőrig ázás élvezetének is van határa.

Aznap este Hárún az ágyában elővette aranyborítékából a miniatűr Búbos bankát, és bal tenyerére tette. - Értsd meg, kérlek - mondta -,

nagyon jó tudni, hogy kéznél vagy szükség esetére. De ahogy most állnak a dolgok, bizistók sehová nem kívánkozom.

- De de de - mondta miniatűr hangján a miniatűr madár (csőrét persze nem mozdítva) - hisz nem gond.

Hárún visszahelyezte a borítékba, a borítékot a párna alá, a párnát a feje alá tette, és már aludt is.

Arra ébredt, hogy ágytámláján új ruha van kiterítve, éjjeliszekrényén pedig ott áll egy új óra, ketyeg, és a pontos időt mutatja. - Mi? Hogy? Ajándék? - értetlenkedett.

És akkor eszébe jutott: ma van a születésnapja. Hallotta, hogyan neszeznek szülei a szomszéd szobában, az ő ébredését várva. Kiugrott az ágyból, magára öltötte új ruháját, s jobban szemügyre vette az új órát.

- Hja, hát igen - mondta, s biccentett is hozzá. - Az idő, úgy látom, telik-múlik errefelé.

Odaát, a nappaliban, az édesanyja nótára gyűjtött.

VÉGE

Megjegyzések

[←1]

Zafar jelentése: „győzelem” (arabul és perzsául), egyben a szerző fiának neve. (A szerk.)